

TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ FİKİR SİSTEMİ AYHAN TUĞCUGİL TEORİ

Ankara 1980

Milli Eğitim Bakanlığınca 8 Ağustos 1977 tarih, 1946 sayılı tebliğler dergisinin 451 ci sayfasında yayınlanan genelge ile ilgililere duyurulmuştur

TÖRE - DEVLET YAYINEVİ PK 203 Kızılay - Ankara

TÖRE - DEVLET YAYINLARI Nu: 39

DÜNDAR TAŞER'in AZİZ RUHUNA

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ

I BÖLÜM İdeolojiler savaşı ve Türkiye

- I Fikir Sistemleri Savaşı
- II Türk Fikir Sistemi
- III Ülkücüler ve Türk Milliyetçiliği Eğitimi

II BÖLÜM FİKİR SİSTEMİ NEDİR?

- I – İdeolojilere Systemsiz Bakış
- II – İdeolojilere Sistemli Bakış
- III – Sisteme Dört Misal

III BÖLÜM SİSTEMİN UNSURLARI

- I Gaye
- II Tarifler
- III Metot
- IV Kabuller
- V Uygulama ve Doktrin

IV BÖLÜM GAYE-TERCİH

- I «İzm »ler
- II Mensubiyet Şuuru ve Cemiyet Bilinci
- III Tercih

V BÖLÜM GAYE - VARILMAK İSTENEN NETİCE

- I Millet'in Tarifi
- II Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin Gayesi

1. Muhafakarlık ve Gelişmecilik
2. Güçlülük
3. Turancılık .
4. Millet'in zaman boyutu ve ülkücülük

VI BÖLÜM METOD - İLİM VE SKOLASTİK

- I Giriş
- II Skolastiğin Tarihi
- III Çağdaş Skolastik
- IV Skolastiğin Tahlili
- V Türkiye'de Skolastik

- 1 Din ve Skolastik
- 2 Bilimsel Sosyalist Skolastik
- 3 Batıcı Skolastik
- 4 «Atatürkçü» Skolastik
- 5 Kitle Haberleşme Vasıtaç Skolastik

VII BÖLÜM METOD-İLİM, İDEOLOJİLER VE TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ FİKİR SİSTEMİ

- I Sistem Olarak İlim
- II İlmin Gayesi
- III Tarifler
- IV İlmin Metodu
- V İlmin Kabulleri
- VI İlmin Uygulaması
- VII Bilimsel Sosyalizm ve İlim
- VIII İlim ve İdeolojiler
- IX Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi ve İlim

VIII BÖLÜM TARİH GÖRÜŞÜMÜZ - CEMİYET BİRİKİMLERİNİN TEŞEKKÜLÜ

- I Tarih ve Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi
- II İnsanda ve Cemiyet Birimlerinde Rekabet
- III Cemiyet Birimlerinin Teşekkül Şartları
- IV Medeniyet ve Kozmopolitlik Karşısında Millet Birimi

IX BÖLÜM TARİH GÖRÜŞÜMÜZ-CEMİYET BİRİMLERİNİN EVRİMİ

- I Tarih Neyin Mücadelesi?
- II Tarih İçinde Cemiyet Birimleri
- III Evrimin Şartları - Üst Birim - Bağlayıcı Güç
- IV Millet ve Ümmet
- V Millet ve Sınıf

GİRİŞ

Türk Milliyetçiliği üç kademeli bir yapıya sahiptir Temelde, Türk Milletine ait değer hükümleri veya kısaca «Türklük sevgisi» bulunur Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi, yani ideoloji, bu yapının ikinci ve üçüncü kademelerini teşkil eder

Türklük sevgisi, Türk kültüründen, İslamiyet'ten ve Türk tarihinden kaynaklanır, şuurlanır. Bu temel olmadan ideoloji boşlukta kalır ve hiçbir mana ifade etmez Çünkü Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi Türk Milleti'nin ebedi bekasını gaye edinmiştir Türklük sevgisini yapıdan çekip aldığınız anda bu gayeyle birlikte fikir sistemi de anlamını kaybeder ve biz artık Türk Milliyetçisi olduğumu söyleyenlere, «Ya öyle mi? Ne güzel ama neden mesela İngiliz Milliyetçisi değilsiniz veya niçin ferdiyetçi olmuyorsunuz?» diye soracak hale geliriz

Ülkücülük yoluna girenler, az veya çok bu birinci kademeyi, temeli, yani Türk kültürünü, İslamiyet'i ve Türk tarihi şuurunu hissetmiş demektir Ülkücü çevrede geçirdikleri her gün bu sevgi ve şuur biraz daha güçlenecek, yerleşecektir! Birinci kademeyi tam anlamıyla hazmetme hemen hemen imkansız bir iştir Bu zorluk, kültürümüzün, İslamiyet'in ve tarihimizin derinliğinin tabii bir sonucudur Bu temellerin öğrenilmesi asla bitirilemez Fakat bu sonsuz yolda atılan her adım olgunluğa biraz daha yaklaşma demektir (Bu kitap bu temeli anlatmak maksadını taşımamaktadır Zaten bu temeli bir kitaba sığdırmaya kalkışmak pek akıl karı değildir)

Diğer taraftan fikir sistemini bilmeden tek başına Türklük sevgisini taşımak da zor iştir Bu sefer milletini seven, fakat bu sevgi yolunda ne yapacağını bilmeyen insanlarla karşılaşırız Gerçi bu ikinci eksiklik birincisi kadar büyük değildir Çünkü sevgisiz ideoloji tamamen anlamsızken, ideolojisiz sevgi bile bir başlangıç ve bir kuvvettir Ancak ideolojiler savaşını yaşayan bir dünyada fikir sistemini bilmeyen Türk Milliyetçisi büyük sıkıntılara mahkûmdur

Bugün Türk Milliyetçiliği eğitiminde, hızla büyümenin getirdiği bir boşluk var Büyükçe bir kitle fikir sistemini hakıyla öğrenememiştir İdeolojisiz sevginin yukarda bahsettiğimiz sıkıntılarına düşmektedir Bu sıkıntıyla, Türklük sevgisine karşı tavır alanlar bile vardır Düşmanlarımız temel kademeye, «Vatan, Millet, Sakarya edebiyatı» adını verip hafife alırlarken bazı iyi yetişmiş ülküdaşlarımız da aynı temeli, «hamasi milliyetçilik», «hissi milliyetçilik» klişeleriyle küçümseyip kendilerine bir «bilimsel milliyetçilik» arar olmuşlardır Yaptıkları ilk iş bu «bilimsellik»in ispatı için ortaya orijinal iktisat doktrinleri, sanayi projeleri, sosyolojik reform planlanlatmaktır ki, bu aynı zamanda hem iktisatçı, hem mühendis, hem sosyolog olma gayretine eşdeğerdir ve manasızdır Türk milliyetçiliği «Vatan, millet, Sakarya»dan ibaret değildir ama herhalde bir demir-çelik tesisi planı veya ithalat ihracat politikası da değildir

Eksiklik şu noktada doğuyor: Temelin hemen üstüne yükselmesi gereken ideolojiyi, yani fikir sistemini bir patlama hızıyla çoğalan kitlelerimiz henüz öğrenememişlerdir Onlara bu sistemi komprime halde verecek kitaplar pek azdır Eskiden, Milliyetçi Hareket dernek seviyesinde çalışırken sistem eğitimi usta-çırak münasebeti içinde verilirdi. Komprime kitaplara bu yüzden pek ihtiyaç duyulmamıştı

Talebeler esası, sohbetlerde alır, kendilerine geniş bir okumayla bilgilerini derinleştirmek görevi kalırdı Bu usul çok güçlüdür Ancak, sayının artmasıyla işlemez- hale gelir Bugünün şartlarında seminer grupları ve temel komprime kitaplar zaruret haline gelmiştir

İktisat, eğitim, reform, sanayi projeleri aslında Türk Milliyetçiliği'nin son kademesinin içindedir Bu son kademeye «uygulama» diyoruz «Bilimsel milliyetçilik» meraklılarının hatası temelden hemen uygulamaya atlama gayretleridir Bu iki uç arasında Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin teorisi bulunur Temelsiz sistem ne derece havadaysa, ideolojisiz uygulama da o derece havada kalmaya mahkûmdur

Türk Milliyetçiliği eğitim planı, fikrin yapısına paralel üç kademedен geçmelidir:

- 1) Türk kültürünün, İslamiyet'in ve Türk tarihinin öğrenilmesi
- 2) Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin teorisinin öğrenilmesi
- 3) Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin uygulama planlarının öğrenilmesi

Görüldüğü gibi (1)'de takılıp kalmak ne kadar sıkıntılı ise, (2)'yi öğrenmeden (3)'e atlamağa çalışmak da o derece anlamsızdır Teori (1) ile (3) arasındaki yegane köprüdür Köprüden geçmeden uygulama' planlanarak beyhude bir gayret olur

Bu kitap, hissedilen eksikliğin giderilmesine yönelmiş bir teşebbüstür Eski usta - çırak eğitimini komprime haline getirme çabasıdır İddiası orijinallik değil, eğiticiliktir Bu çalışmanın devamını teşkil edecek, «Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi - Uygulama ve Doktrin» adlı ikinci ciltte, inşallah, köprünün öbür tarafına geçilecek ve teorik ideolojiyle uygulama projelerinin nasıl bağlandığı görülecektir

Bu kitap, baştan itibaren bir bütün olarak planlanmış ve birinci derecede ferdi okuma için hazırlanmıştır Ancak, ülkücü teşkilatlarda seminere dayanan eğitimin ağırlık taşıdığı da göz önüne alınmış ve kolayca ders kitabı olarak kullanılabilir bir tarzda sunulmuştur Bölümlerin başlarındaki planlan sonlardaki özetler ve «Sorular - Araştırma Konuları»bu ikinci gayeye yönelmek maksadını taşır Sorular - Araştırma Konuları bölümlerin tamamını kapsamamaktadır Bunlar, öğrencilerden çok seminer yöneticilerine yol göstermek, misal teşkil etmek gayesiyle hazırlanmıştır Yönetici işaret edilen tarzdaki soru ve araştırma projelerini -bütün konuları içine, alacak ve seminer grubunun eğitimini tamamlayacak tarzda çoğaltmalıdır Soru ve projeler seminer sonunda tartışmaya ayrılan zaman içinde değerlendirilmelidir.

"Tanrı Türk'ü Korusun ve yüceltsin"

Ayhan Tuğcugil Ankara, 1 Şubat 1977

I BÖLÜM

İDEOLOJİLER SAVASI VE TÜRKİYE

«Çocuklarımız ve gençlerimiz yetiştirilirken, onlara, bilhassa mevcudiyetiyle, hakkıyla, birliğiyle, taarruz eden bilumum yabancı anasırla mücadele lüzumu ve efkarı milliyeyi kemal-i istiğrakla her mukabil fikre şiddetle ve fedakarane müdafaa zarureti telkin edilmelidir. Yeni neslin bütün kuvayı rubiyesine bu evsaf ve kaabiliyetia zerki midümdır Daimi ve mütlüiş bir cidal şeklinde tecelli eden hayat-ı akvamın felsefesi, müstakil ve mesut kalmak isteyen her millet için bu evsafı kemali şiddetle talep etmektedir»

«Yetiştirilecek çocuklarımıza ve gençlerimize görecekları tahsilin hudutları ne olursa olsun en evvel ve her şeyden evvel, Türkiye'nin istiklaline kentli mülküne ve milli ananelerine düşman olan bütün anasırla mücadele etmek lüzumu öğretilmelidir Beynelmilel vaziyeti cihana göre, böyle bir cidalin istilzam eylediği anasır-ı ruhiye ile mücehhez olmayan fertlere ve bu mahiyette fertlerden mürekkep cemiyetlere hayat ve istiklal yoktur»

Mustafa Kemal Atatürk

«Siyasi detant, asla ideolojik savaşın duracağı anlamına gelmez»

Leonid Brejnev

BÖLÜMÜN PLANI

- I - FİKİR SİSTEMLERİ SAVAŞI
- II - TÜRK FİKİR SİSTEMİ
- III - ÜLKÜCÜLER VE TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ EĞİTİMİ

I - FİKİR SİSTEMLERİ SAVAŞI

Her gün şiddetini arttıran bir harbin içindeyiz Ancak bu, eski, bildik harplerden farklı Cephelerde doğuşılmüyor. Ortada, bayrağı, milliyeti belli ordular da yürümüyor Fakat harp olmaya harp Fikir sistemlerinin savaşı, devletleri klasik harp kadar yıpratabiliyor, bölebiliyor, hatta ortadan silebiliyor Son birkaç senede Türkiye Cumhuriyeti de bu savaşta mağlubiyetin eşiğine birkaç kere geldi ve döndü 'Parçalanmadık, çökmedik ama hiç kimse sarsılmadığımızı, yıpranmadığımızı söyleyemez Gelecekte aynı tehlikenin tekrarlanmayacağına dair hiçbir garantimiz yok; hatta tersine daha büyük tehlikelerin varlığı iddia ve İspat edilebilir

Tarih asırlardır milletlerin mücadelesini yazıyor Günümüzde de tarihin itici yürütücü amili yine milletler mücadelesi, Ancak şartlar, özellikle teknik gelişmeler bu mücadelenin metodunu, biçimini değiştiriyor İkinci Dünya Harbine kadar milletler mücadelesi sık sık savaşlar halinde yürütüldü Otomatik silahların keşfinden önceki harplerde, muharebe eden ordular bir sahrada karşı karşıya gelir ve

savaş, duruma göre bir tarafın taarruzu, diğer tarafın müdafaası şeklinde sürerdi Kısa zaman sürelerinde çok mermi atabilen otomatik silahlar, bilhassa makineli tüfekle birlikte «tabya» sistemi yeni muharebe usulü oldu Çünkü, otomatik silahlarla savunulan tabyalara karşı piyade hücumları çok zayıfa yol açıyordu Muharebe usullerindeki gelişmeler, onları takip etmemiş ordulara ağır darbelerle kendilerini öğretirler Tabya tarzını iyi bilmeyen 150 bin kişilik Rus-Romen Ordusu Plevne önünde Gazi Osman Paşa'nın 30 bin askeri karşısında tam beş ay mihlanıp kalmış, 50 bin ölü gibi korkunç bir zayıf vermişti Birinci Dünya Harbinde baştan sona kadar tabya siper usulüyle dövüldü Yirmi sene sonra, İkinci Dünya Harbi patlarken şartlar ve teknik bir daha değişmişti Zırhlı birlikler ve uçak, harbe yeniden hareketlilik, hem de tabya öncesi devrin- kinden çok daha süratli bir hareketlilik getirdi Cephe gerisindeki moralin, iktisat faaliyetlerinin, üretimin en az cephe kadar önemseydiği «Topyekûn Harp» kavramı da bu harbin bir yeniliğiydi 1930'larda, 1940'larda «Topyekûn Harp» artık bir zaruret oldu Çünkü gelişen haberleşme sistemleri cephe gerisinin moralini, azmini veya çöküşünü, bölünüşünü hemen aynı gün cepheye aksettirebiliyordu Teknik muharebe vasıtaları, eskisinden daha çok cephe gerisindeki sanayinin sağlıklı işleyişine bağımlıydı Nihayet uçaklar, bu sanayiye tahrip gayesiyle savaşı zaten cephe gerisine getiriyordu Her savaşta gibi bu sefer de gelişmeyi takip edemeyenler oldu Komünizm ve gözü kapalı sulhçuluk akımlarıyla cephe gerisi zaten çökmüş olan Fransa, modern silahlarına rağmen Majino hattı denilen 1 Dünya Harbi; usulü dev tabyanın arkasında oturup bekledi ve Alman'lar karşısında birkaç günde bozguna uğradı

İkinci Dünya Harbi'nden sonra geliştirilen çekirdek silahları ve kıtalararası balistik füzeler, milletler mücadelesi usulünü bir kere daha ve kökten değiştirdi Özellikle 1950'lerden itibaren iki düşman blok - çok kullanılan ve her zaman doğru olmayan adlarıyla doğu ve batı - birbirlerine, eski harplere kıyas kabul etmeyecek zayıfı verdirme imkanını her an ellerinde tutar oldular Çekirdek silahlarının tahrip gücü o kadar büyük ve bunları hedefe gönderme vasıtaları olan kıtalararası balistik füzeler ve stratejik hava kuvvetleri o derece hızlı ve hassastı ki taraflar, bir atom harbinde galiple mağlup arasında pek az fark olacağı kanaatine vardılar Ve milletlerarası mücadeleyi yeni bir usulle sürdürdüler; Soğuk Harp! Son yıllarda bu savaşa üçüncü bir nükleer güç, Çin de katıldı Diğer taraftan batı Avrupa milletleri bağımsız dördüncü bir unsur olma yolunu tuttular Japonya aynı hedefe ilerlemekte Soğuk harp, veya diğer isimleriyle propaganda harbi, ideolojik harp; yani fikir sistemlerinin savaşı bütün şiddetiyle ve her geçen gün şiddetlenerek devam etmektedir

Fikir sistemleri savaşını bir bakıma, cephesiz bir «Topyekûn Harb»e benzetebiliriz Sadece cephe gerisinde verilen bir «Topyekûn Harb» Yeni harple eski usuller arasında başka bir benzerlik de, belki tarih kadar eski olan «bölücü propaganda» taktiğindedir Nitekim asırlar boyunca Türkiye'de İran, şii - sünni ayrımını; Rusya; Ermeni, Sırp, Bulgar, Yunan milliyetçiliğini; İngiltere ise Arap, Yunan milliyetçiliklerini ve Kürtçülüğü tahrik etmişlerdir Ancak eskiden, bölücülük çalışmaları sadece etnik tahriklere ve mezhep-din kışkırtmalarına yönelmiş ve klasik harbin bir hazırlığı olarak düşünölmüşken bugün, etnik, din-mezhep bölücülüğüyle birlikte ideolojik bölücülük de kullanılmak' ta ve bu usul bir hazırlayıcı değil, esas harp vasıtası olarak ele alınmaktadır

İkinci Dünya Harbinde cephe gerisinin morali esas hedeflerden biriydi Yeni harpte, «moral kavramı daha genişlemiş ve bir milletin dünya görüşü, felsefesi, ideolojisi, yani fikir sistemi esas hedef alınmıştır Gaye, düşmanın askerlerini öldürmek, topraklarını İşgal etmek değildir, Çünkü böyle davranışlara sık sık başvurulması tarafların korktuğu atom harbini başlatabilir Öldürmek veya işgal yerine kafaları esir etmek aynı sonuca giden daha tehlikesiz bir yoldur Nitekim tarihimiz boyunca –şükürler olsun-- bir askeri mağlubiyet sonunda İstanbul veya Ankara'ya Rus bayrağı asılmamışken, aynı bayrak her iki şehrimizde de kendi vatandaşlarımızın, elleriyle çekilebilmiştir Yukarda, dış düşmanlarımızın Türkiye'ye karşı kullandıkları klasik silahlar arasında saydığımız şii – sünni kışkırtmaları, kürtçülük tahrikleri bugün kendi insanlarımız tarafından, siyasi partiler tarafından ve zaman zaman TRT ve Milli Eğitim teşkilatı gibi kendi devletimizin imkanları kullanılarak yürütülebilmektedir.

Fikir sistemleri savaşının ateşi, propagandadır Silahları: Radyolar, televizyonlar, kitap, dergi, gazete, bildiriler ve nihayet vasıtasız sözdür Savaş alanı, dağlar, ovalar değil, üniversiteler, fabrikalar, şehir meydanları veya özetle: Beyinlerdir. Hedef düşmanı öldürüp yaralayarak değil, iç karışıklık çıkartarak zayıflatmaktır. Zayıflatmak zaten başlı başına bir gaye teşkil eder Çünkü klasik harplerden çoğunda da galip, mağlup devleti ortadan kaldıramamış; fakat zayıflatmakla, parça koparmakla yetinmiştir: Yine de son hedef, tam galibiyet, kafaları esir edilen milletin zayıflatılıp bölünerek sonunda siyasi anlamda da ilhak edilmesidir

Fikir sistemleri harbinde büyükçapta tam ilhaklar İkinci Dünya Harbinin hemen ertesinde, bugün peyk durumuna düşmüş devletlerde Çekoslovak'ya, Macaristan, Bulgaristan gibi görüldü. Tam ilhak, ancak kızıl ordunun süngüsüyle başarılıydıysa da esarete gidişte yerli komünist partileri mühim rol oynadı Zayıflatmaya, bölmeye en yakın misal, Türkiye'nin son yıllarıdır Pakistan daha birkaç sene önce büyük bir parçasını kaybetti Şu satırlar yazılırken Portekiz bu cins bir mağlubiyeti tadıyor. Fikir sistemleri savaşı başlıyalı beri bütün Latin Amerika ve Orta Doğu, ileri cephe durumundadır

Türkiye'de, özellikle Cumhuriyet Halk Partisi ve zaman zaman Adalet Partisi çevrelerinden ileri sürülen bir görüş; fikir sistemleri savaşının iktisatta geri kalmış ülkelere has olduğu, ekonomik gelişmenin bu meseleyi kökünden çözeceğidir Bu fikrin yanlışlığını tesbit için kitap değil, sadece gazete okumak bile yeter: Yukarıda sözünü ettiğimiz Portekiz iktisapta bizden ileridir Aynı harbin darbelerini zaman zaman yiyen Yunanistan'da fert başına düşen milli gelir, bizimkinin yaklaşık iki katıdır Yine solcularımızın iki bin bilmem kaç sene sonra bugünkü seviyesine ancak yetişebileceğimizi ilan ettikleri İtalya'da bugün, İtalya tarihinin belki en büyük komünist tehdidi yaşanıyor Japonya dış münasebetlerinin sarsılmasına kadar varan ideolojik sokak hareketlerine sahne oldu ve hala fikir sistemleri savaşırım darbelerini yemekte. Daha dün – 1968, 69'larda – umumiyetle komünistlerin öncülüğünde yürütülen ve bütün Batı Avrupa'yı sarsan talebe hareketleri bu kadar çabuk mu unutuldu? Nihayet ABD, Güneydoğu Asya mağlubiyetini en az cangıl savaşındaki kadar, kendi memleketindeki öğrenci gösterileri, sokak hareketleri ve basın – yayın taarruzundan aldı Eğer, soğuk harbin yıkıcılığından kurtulmanın tek ve kesin yolunu iktisatta görenler, İtalya ve ABD gibi ülkelerin refah seviyesinin birkaç yüz misli üstüne çıkılacağı ve belki birkaç bin yıl sonra

gelecek bir devirden değil de bugünden bahsediyorlarsa, saçmalamaktadırlar.

Bu noktada akla gelebilecek bir soru var: Fikir sistemleri savaşı, bildiğimiz klasik harbin tarihe karıştığını mı gösterir? Bu soru Kıbrıs savaşıdan önce daha modaydı Belki çok sayın aydınlarımız birkaç sene sonra Kıbrıs'ı unutup tekrar moda haline getirirler Ne zaman sorulursa sorulsun, bunun cevabı «Kesinlikle hayır!» dır Aksine inanarak asker gücüne önem vermeyen bir milleti felaket bekler¹ Fikir sistemleri savaşının asıl sebebi, klasik harpten gönüllü bir vazgeçme değil, klasik harbi göze alamamaktır «Hazır ol cenge eğer ister isen sülh - u salah» sözü bugün eskisinden de geçerlidir Ancak, taraflar, dünyanın herhangi bir noktasında ateşli bir harbe zaman zaman cesaret etseler bile bunu sınırlı tutmağa çalışmakta, imkanları olduğu halde çekirdek silahlarını kullanmamağa dikkat etmektedirler Nasıl biraz önce, İkinci Dünya Harbi'nin zırhlı birlikler, uçaklar ve topyekûn harp usulünün savaşı olduğunu söylerken, «Bu harpte hiç siper muharebesi yapılmadı» demek istememişsek; fikir sistemleri savaşı çağında da hiçbir zaman klasik harp yapılmayacaktır diyemeyiz. Nihayet, fikir sistemi savaşının ana cepheleleri olan üniversite, fabrika ve meydanlarda da bugün silah kullanıldığı bir vakiadır. Ancak eskiden moral harbi ve bölücü propogandalar ateşli harbin yardımcılığıken, bugün tersine, silahlı çatışmalar ve hatta sınırlı harbler, esas savaşın, fikir sistemleri savaşının yardımcılığı sayılmaktadır Komünistlerimiz, adam öldürmeye bile «silahlı propaganda» adını veriyorlar.

Tabya - siper savaşı yapan otomatik silah kullanan bir düşmana karşı en iyi müdafaa, yine tabya - siper vs otomatik silahtı Zırhlı birlikler, uçak ve topyekûn harp devrinde aynı silahlarla karşılık veremeyen taraf 'mutlak mağlubiyete mahkûmdu Fikir sistemleri savaşında da kesinlikle gerekli silah fikir sistemidir İdeolojik taarruza öz fikir sistemiyle karşı duramayan milleti yine mutlak mağlubiyet beklemektedir Türkiye'de bazan iyi, bazan kötü niyetle sık sık tekrarlanan «Anarşi polis tedbirleriyle önlenemez» sözü bu açıdan doğrudur Ancak daha doğrusu «Anarşi sadece polis tedbirleriyle önlenemez»dir Nasıl tabya devrinde tüfek ve süngü tamamen lüzumsuz hale gelmemiş, tank-uçak devrinde siper tamamen ortadan kalkmamışsa, bir devleti koruyan güvenlik kuvvetleri ve kaza organı da fikir sistemleri mücadelesinde tamamen saf dışı bırakılmamıştır. Bunlar, gerekli, fakat yeterli değillerdin Güçlü bir milli felsefe yokken güvenlik kuvvetleri ve adalet mekanizması sürekli bir aşınmaya uğrar Sonunda düşman fikirler, bu müessese mensuplarının beyinlerini de işgal edip onları ters görev yapar duruma itecektir ideolojik taarruza mağlup olmuş bir güvenlik veya adalet mekanizması artık devleti korumak yerine devleti yıkmakta düşmanla işbirlikçi duruma düşmüştür Çünkü bu müesseselere mensup insanlar, teker teker «düşman kuvvet» haline gelir Bu noktaya varıldıktan sonra, iktidar henüz düşmana teslim edilmemiş bile olsa polisin içindeki esir beyinler fırsatım buldukça devleti yıkmaya çalışacaklardır. Buna karşılık güçlü bir milli fikir sistemi milleti kavradığında, bir zamanlar devleşen tehlikelerin hızla eriyip yok olduğu, bu konuda güvenlik kuvvetleriyle adalet mekanizmasına artık pek

az iş düştüğü görülecektir.

Fikir sistemleri savaşmaktadır; savaş vasıtası olmaktadır Çağımızda milletini seven, yurdunu seven hiçbir insan bu öldürücü savaşa bigane kalamaz «Bana dokunmasınlar da» diyemeyecek kadar ahlak sahibi isek, bu kavganın esasını, sebebini anlamak; sonra da Türk Milleti için, Türkiye için elimimden geleni yapmak zorundayız Kaldı ki, fikir sistemleri savaşında «Bana dokunmasınlar da» düşüncesinin de emin bir sığınak olmadığı yakın tarih defalarca ispatlamıştır.

II TÜRK FİKİR SİSTEMİ

Türkiye'de, «Peki acaba biz hangi fikir sistemini seçelim? Bizim milli, öz fikir sistemimiz hangisi olsun?» sorusu muhakkak ki son derece lüzumsuzdur Türkler, son yağmurla yfer yüzüne inmiş, nevezuhur bir millet değillerdir Binlerce yıllık tarihe sahip bir milleti, ilk elbisesini arayan yeni doğmuş bir bebeğe benzetmek herhalde akıllı işi değil Türkler dünyanın en eski milletlerinden, Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi de dünya- nin en eski milliyetçiliklerinden biridir Türkiye Cumhuriyetimin temelinde bu fikir sistemi vardır Son bağımsız Türk Devletinin bütün anayasalarında Türk Milliyetçiliği hareket noktasıdır Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi, Türkiye'de yalnız siyasi, yalnız hukuki bir vakıa değil; aynı zamanda bir İctimai gerçektir Saptırmalar hangi noktaya varırsa varsın, son tahlilde bu devletten Türk Milliyetçiliği'ni söküp atmak, ancak milletiyle, sosyolojik anlamda cemiyetiyle birlikte bu devleti yıkmakla mümkündür. Cesareti olan deneyebilir; fakat tarihte bu işi becerebilen çıkmamıştır. Bilge Han'ın «Türk! Üstte gök çökmedikçe, altta yer delinmedikçe senin ilini ve töreni kim yıkabilir?» sözü, Osmanlı'nın Devlet-i ebed müddet» inancı ve Mustafa Kemal'in « fakat Türkiye Cumhuriyeti ilelebed payidar kalacaktır!» sözleri, hüsnüniyetli dilekler değil, binlerce yıllık bir tarih tecrübesinin ifadeleridir.

Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi, yalnız köklülüğü değil, aynı zamanda sistem olarak güçlülüğü, işlenmişliği ve gelişmişliği açısından da diğer fikir sistemlerine kıyasla üstündür Orkun kitabelerine 8 asırda kazılan «Milletim için gündüz oturmam, gece uyumadım, çalıştım!» sözleri o tarihlerde en iyi tercüman tarafından bile Avrupalı'ya anlatılamazdı Çünkü Avrupalı henüz millet kavramına sahip değildi 20 asrın Avrupa milliyetçilikleri dolikosefal-brakisefal kafa avına çıktıklarında Ziya Gökalp, Türk Milliyetçiliğinin «millet'ler ailesi» kavramını vazetmişti Nihayet Atatürk'ün bu yazının başına aldığımız sözleri, Türk Milliyetçilerinin daha 1920'lerde Fikir Sistemleri Savaşı'nı görebildiklerinin açık delilidir.

Köklülüğü, sistem olarak gelişmişliği ve Türkiye Cumhuriyeti'nin temel felsefesini teşkil etmesi açısından Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin durumu ne derece olumluysa, günümüzün Türk aydını tarafından benimsenmesi, anlaşılması açısından da maalesef aynı derecede olumsuzdur Bir taraftan komünist fikir sisteminin taarruzu altında siyaset alanında mantık dışı bir batı aleyhtarlığına kapılan kafalar; korkunç bir çelişkiyle, fikir alanında batıya tam tutsak olmuş, batıdan başka bir kaynaktan fikir sistemi doğamayacağına sofuca iman etmişlerdir. İster komünist, ister sosyal demokrat, ister liberal-kapitalist olsunlar, kendi fikir sistemlerinin batı menşeli olmasının

aşağılık duygusunu taşıyan bu adamlar, batı dışından, bilhassa Türk'ten bir fikir sistemi çıkamayacağına o kadar emindirler ki, Türk Milliyetçiliğine de mutlaka yine batı menşeli bir Nazi veya Faşist etiketi yapıştırmadan rahat edememekte, aşağılık duygularını teskin edememektedirler

Bir başka sapma, Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi yerine «Atatürkçülük» teklifidir Atatürkçülük, Atatürk'ün ölümünden sonra icad edilmiş bir klişe, bir istismar vasıtasıdır İstismar o dereceye varmıştır ki, komünistinden kapitalistine kadar fikir yelpazesi, birçok siyasi parti «Atatürkçü», «Gerçek Atatürkçü», «En gerçek Atatürkçü» rozetlerini çekinmeden takabilmişlerdir Kafalardaki bulutlar o derece yoğun hale gelmiştir ki, kelli felli adamlar Türk Milliyetçileri ile komünistlerin karşısına geçip «Atatürkçü çizgide birleşin!» vecizesini söyleyebilmişlerdir Bu saçmalık, istiklal harbinde Kuvayı milliyecilerle Yunan işgal kuvvetlerine «Atatürkçü çizgide birleşin» demekten farklı değildir. Aynı tip kafalardan biri, Türk Hava Yolları'na ait bir uçağı Bulgaristan'a kaçırınlar için, «Bir Türk genci bunu yapmaz» lafını sarfetmiş, Bulgaristan'dan gelen, «Bizim Türk olduğumuzu sana kim söyledi?» cevabı ile şaşırıp kalmıştı Eğer Atatürk yaşasaydı, ilk hakkından geleceği ekip, herhalde bu Atatürkçüler olurdu Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'ni reddedip Atatürkçülük'ü teklif etmek, İslamiyeti reddedip yerine Hz Ömerciliği, komünizmi reddedip yerine Lenin'ciliği, Nazizmi reddedip yerine Hitler'ciliği teklif etmeğe benzer Türk Milliyetçiliği'nin ismi Atatürkçülük değildir ama Atatürk, kesinlikle bir Türk Milliyetçisidir. Gazete kültürü ile bile, Ziya Gökalp – Atatürk sürekliliğini fark etmemek, özel bir geri zekaya ihtiyaç gösterir.

Aydınımızdaki bu fikir karışıklığının, bütün bu sapmaların temelinde yine cemiyetimize yönelen yabancı fikir sistemi saldırıları yatar Yabancı ideolojiler, Türkiye'deki yegane başarı imkanlarının Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin mağlubiyetinde yattığını çok erken farkettiler Fakat devletin temelini teşkil eden bu sistemin doğrudan üzerine yürümek pek akıl karı değildi Mücadeleleri 30-35 sene sürdü Bütün saçmalığına rağmen kesif bir propaganda hücumu ile Türk Milliyetçiliğinden farklı bir «Atatürkçülük» yanlışı yaratmak ve bunu Türk Milliyetçiliği'ne karşı kullanmak ilk başarılı adımdı Aslında «Atatürkçülük» kullanılırken de aydınımızda mevcut, fakat systemsiz olan Türk Milliyetçiliği'nden faydalanılıyordu. İkinci bir taarruz hattı, önce «inkılapları korumak» anlamındaymış gibi takdim edilen bir «devrimcilik» kavramından yavaş yavaş «ihtilalcilik» anlamına gelen bir kavrama geçti Önceleri «Devrimci» inkılapçı, özellikle «inkılapların müdafii» manasında kullanılırken, yavaş yavaş «ihtilalci», özellikle «komünist ihtilalcisi» manasını kazandı Devrimci Gençlik Federasyonu (Dev-Genç); Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK)'teki «Devrim» kelimeleriyle herhalde şapka, harf, takvim, vs «inkılapları» kastedilmemektedir «Gerici» kelimesi de bir zamanlar «irtica» anlamına kullanılırken gün geçtikçe «devrimci»nin zıddı, düşmanı, yani «komünist ihtilale direnen» manasını aldı (komünist ter- minolojide «reaksiyoner» veya «karşı devrimci») Milliyetçi hisler ve Cumhuriyet aydınının systemsiz milliyetçiliği bu şekilde saptırılırken ikinci bir cephe, komopolitik propagandasıyla açıds Türk Milliyetçiliği doğrudan hedef alınmıyor, fakat çağımızda artık bütün milliyetçiliklerin modassmn geçtiği, «çağdaş» fikrin, milliyetten sıyrılmış bir dünya vatandaşlığı

olduğu anlatılıyordu Türk Milliyetçiliği iyi, hoş olabilirdi ama «çağdışı» idi Milliyeti reddetmek ise «geniş görüşlülük», «dar kalıplardan kurtulmak» idi Bu fikirlerin revaç bulmasında yabancı misyon okullarının da hayli rol oynadığına işaret etmek gerekir Dünya 20 asırda ve tam millletler mücadelesinin doruğundayken, kategorik milliyet düşmanı komünistler bile milliyetçiliği kabul eder ve yana yakıla «millet gerçeği»nden bahsederken aslında kozmopolitlik fikrinin kendisi çağdışı idi. Ama propagandada, fikir sistemleri savaşında, bir fikrin, bir sloganın başarı sağlaması için muhakkak doğru olması gerekmez ki Sık, sık tekrarlanması, bağırlarak tekrarlanması ve hep bir ağızdan tekrarlanması kafidir.

Tamamen kelimeler ve kavramlarla oynamaya ve propaganda sanatının bütün inceliklerini kullanmaya dayanan bu taarruz, aslında «aydın», «münevver» sıfatlarına asla layık olmayan bir kısırın «okumuş»larımız üzerinde son derece tesirli oldu Bu kademe aşıldıktan sonra yabancı ideoloji hücumunun işi artık kolaylaşmıştı Nihayet 1938 - 1971 döneminde komünizm, etnik bölücülük-kürtçülük, mezhepçilik bütün açıklığıyla ortaya çıktı ve serbestçe propaganda edilir oldu Artık «Atatürkçülük» istismarına bile ihtiyaç duymuyor aslında zaten düşman oldukları bu Türk Milliyetçisi'ne de rahatlıkla sataşabiliyorlardı: Bir «beyin yıkama» şiddeti gösteren hazırlayıcı propagandanın zayıflattığı kafalar, bu esas hücum karşısında kolayca teslim oldu 1950'lerin «Atatürkçü»leri, 1960'ların «devrimcileri, ya kendileri de ne olduklarını anlamadan basbayağı komünist oluverdiler; yahut da komünizmi kürtçülüğü, mezhepçiliği açık açık gördükleri halde yıkanmış beyinlerindeki devre bir türlü kapanmadı ve Lenin'de «Atatürkçülük», Mao'da «devrimcilik» arayan entellektüel bunaklar haline geldiler.

12 Mart 1971, uçurumun kenarındaki son bağımsız Türk Devleti'ni kurtarmak için ordunun giriştiği bir harekettir Acil bir ihtiyaca cevap olarak, kapıyı çalan bir tehlikeye karşı; bir sol darbe teşebbüsüyle aynı günlerde doğdu Ve önce yanıldı Bu «devrimci» lerin «inkılapçı» olduğu safsatasına bir nebze olsun hala inanıyordu Bazı reformlar, yani inkılaplar vadeden bir hükümet kurulursa «devrimci gençler»in evlerine gidip oturacaklarını sandı. Darbelenerek, vurularak uyandı ve sonunda hareket, gerçekçi rayına oturdu Fakat hala çağdaş harbin, Fikir Sistemleri Savaşının tekniklerin' den habersizdi. Canlarını dişlerine takarak gerçekleştirdikleri işler, kesif bir propaganda hücumuyla çok kısa zamanda tesirsizleştirildi. Türkiye Cumhuriyete mahkemelerinin mahkûm ettiği suçlular siyasi-hukuki oyunlarla serbest bırakılmakla kalınmadı; propaganda ile de bir anda kahraman, devletin sahipleri'ni suçlu mevkiine geçirildiler. 12 Mart, tabii olarak Türk Milliyetçiliğine dayanıyordu ama fikri, sistemli olarak bilmiyordu 12 Mart'ın gücü vardı ama propagandası yoktu; hakkıyla anladığı bir fikir sistemi yoktu. Çağdaş harbin bu modern silahları; fikir sistemi ve propaganda, 12 Mart'ı da bir anda İkinci Dünya Harbinin Majino Hattı gibi silip süpürüverdi. Bugün düşman, daha büyüyerek, daha tecrübelenerek kaldığı yerden hücumunu devam ettirmektedir.

Yeni savaş, Türkiye cephesinde bütün şiddetiyle devam ediyor Yenilmek istemeyen bir Türkiye'nin, tek kurtuluş yolu, her harpte olduğu gibi bunda da, bu harbin silahını kullanmaktır Fikir Sistemi taarruzuna fikir sistemi ile cevap vermektir. Türklerin tabii fikir sistemi, Türkiye Cumhuriyetinin temelindeki sistemi, Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemidir. Önce öğrenilecek, sonra da uygulanacak sistem budur.

III ÜLKÜCÜLER VE TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ EĞİTİMİ

Fikir Sistemleri Savaşında, propaganda taarruzu altında standart Türkiye okumuşu tam bir mağlubiyete uğramıştır Şaşkın, kararsız, iktidarsızdır Aydın kesimin çoğunluğundaki bu çöküşe karşılık aydınlar, gençlik ve ilim adamları arasında bir bölüm, aksine, büyük bir zindellekle yeni savaştaki yerini almıştır Dostların «ülküçüler», düşmanların «komandolar» adını verdikleri bu gurup, Türkiye'de yeni savaşa çağdaş silahla, fikir sistemiyle atılmış ve bütün maddi imkansızlıklara rağmen düşmanı durduran ve adım adım, cephe cephe gerileten bir güç olarak ortaya çıkmıştır Başarılarının, özellikle Türkiye'deki bütün müesseseler saldırı karşısında gerilerken bunların ilerlemesinin yegane sebebi, hareketlerine Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'ni rehber edinmeleri, fikir sistemi saldırısına, kendi fikir sistemleriyle cevap vermeleridir Düşman da bunun farkındadır ve ilk hedef, boy hedefi olarak Milliyetçi Hareket'i seçmiştir Çok rey alan sağcı partiler, büyük maddi imkanlara sahip diğer sağcı kuruluşlar bir tarafa bırakılmış, bütün saldırı ülküçüler üzerine teksif edilmiştir Buna rağmen düşman, Milliyetçi Hareket'le karşılaştığı her noktada gerilemiş, Milliyetçi Hareket ise, çağımız harbinin tekniğini bilmeyen seyircileri çok şaşırtan bir gelişme göstermiştir Bugün Türkiye'de ülküçülerin son bağımsız Türk Devletini savunmadıkları bir bölge, ülkücü teşkilatların «Biz varız! Önce bizi yenmeniz lazım!» diyerek ideolojik taarruzun karşısına dikilmedikleri bir kesim kalmamış gibidir.

Ancak, bu süratli büyüme bir problemi, bir boşluğu da beraberinde getirdi Yeni harbin Türkiye üzerindeki tehdidinin henüz açık seçik belirmediği ve Milliyetçi Hareket'in siyasette kendi ismiyle ortaya çıkmadığı 1965 öncesinde Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin mensupları sayıca az, fakat eğitim, yetiştirme bakımından üstüdüler Azlık, eğitim guruplarının kolayca kurulmasını ve ani tehlike yokluğu da ciddi, derin çalışma imkanını sağlıyordu O zamanlar Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi usta-çırak münasebeti içinde kolayca verilebiliyor, öğrencilere sadece, sistemin inceliklerine, derinliklerine inebilmek için geniş bir oku- ma- tartışma görevi düşüyordu 1965 sonrasında, özellikle son yıllarda görülen hızlı büyüme, küçük eğitim guruplarını imkansız kılarken, yabancı ideoloji saldırısının her an canlı duran tehdidi de bizi devamlı harekete zorluyor ve ülküçülere rahatça okumak, arattırmak, tartışmak için daha az zaman bırakıyordu Bu durum, küçük ve derinlemesine çalışan eğitim guruplarından, fikir hızla öğretecek geniş eğitim sınıflarına, seminerlerine, fikir sistemimizin sözlü anlatmandan da, kitapla öğretimine geçişi zorladı.

Sonuç olarak, bugün, ülküçülerin, Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin yolunda, onun direktifiyle hareket etmelerine rağmen, hepsinin Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'ne tam hakim oldukları iddia edilemez.

Lider kadrolar fikir sistemini bilmekte ve hareketteki kararlarını bu sisteme göre almaktadırlar Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemini iyi

bilen bir grubun herhangi bir mesele üzerinde konuşması, dışardan seyredenler için şaşırtıcıdır Meseleyi tartışanlar, ilk defa birbirlerini tanımış bile olsalar, aralarında, çok iyi tanışan, hayat boyu birlikte bulunmuş insanlarda bile nadir rastlanan bir anlaşma görülür Karışık görünen meseleler çok kısa zamanda çözülüp geçiliverir ve umumiyetle fikir birliği doğar Bu gurubu alıp dağıtın Birbirleriyle danışamayacakları yerlere gönderin ve sonra tutup hepsine belli bir konudaki fikirlerini sorun Verdikleri cevaplar o derece intibak halinde olacaktır ki, Türk Milliyetçiliği'Fikir Sistemi'ni bilmeyen biri, bütün tedbirlere rağmen bu insanların yine de gizlice haberleştiklerine yemin edebilir.

Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemini bilenler birbirlerini kolay tanır Aynı şekilde, sistemi tam öğrenmemiş olanlar da kolay tesbit edilir Milliyetçi Hareket'e yeni katılan bazı arkadaşlarımıza, «Türk Milliyetçiliği Nedir?» sorusunu yönelttiğimizde, zaman zaman fikrin tam öğrenilmediğini ortaya koyan cevaplar alırız: Mesela «Türk Milletini sevmektir» cevabı, sistemin «tercih» kavramının bilinmediğini gösterir ve eksiktir. «Türk Milliyetçiliği, tarım kentleri kurmak, sanayileşmek, Ortak Pazar'a karşı çıkmak vs'dir» cevabı ise Türk Milliyetçiliği ve onun fikir sistemi ile uygulama unsurunun karıştırıldığının işaretidir. Mesela bu ikinci cevaba, «Siyasi ümmetçiler de Türkiye'nin sanayileşmesini istiyor ve Ortak Pazar'a karşı çıkıyorlar; diğer taraftan sosyal demokratlar, «köy-kent» adıyla tarım kentlerini benimsiyorlar O halde onlar da Türk Milliyetçisi mi?» sorusu, epey sarsıcı bir darbe indirir Yanlış cevap misalleri verdik. Yanlış sorular da vardır «Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin ekonomik temeli nedir?» sorusu gibi. Fikir sistemlerinin ekonomik temele oturacağı, sadece Marksizm'in bir kabulüdür Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi iktisat temeline oturmaz Aksine, sistemimizin iktisat uygulaması, iktisat görüşü Türk Milliyetçiliği temeline oturur.

Peki, zaman darlığı söz konusu olduğuna ve mücadele devamlı hareket istediğine göre, Türk Milliyetçiliğini sistem olarak öğrenmek yerine, yavaş yavaş ve hareketle birlikte öğrensek olmaz mı? Önce Türk Milliyetçiliği'nin gerektirdiği bilgileri toplasak, bunları bir sisteme oturtmak arkadan gelse? Bu düşüncelerin yanlışlığını ve fikri sistem olarak öğrenme gereğini şöyle maddelendirebiliriz :

1) Yukarıda da temas edildiği gibi, sistemi bilenler karşılaştıkları meseleleri hızla tahlil edip çözüme ulaştırabilirler Birbirleriyle süratle anlaşırlar Sistemsiz bilgi sahipleri, daha önce okudukları, öğrendikleri bir meseleyle karşılaştıklarına rahat edebilirler Fakat, konu hakkında daha önce okumamışlarsa, meseleye bakışları rastgele bir vatandaşınkinden, hiçbir fikir sistemine mensup olmayan bir kimseden farksızdır Rastgele karar verecekler ve bu karar sistemle çelişki halinde olabilecektir

2) Sistem olarak öğrenilmiş fikrin müdafaası, propaganda edilmesi çok daha kolaydır Türk Milliyetçiliğinin her konudaki görüşünü ayrı ayrı, kopuk kopuk, anlatmak, karşınızdakini her konuda yeni baştan ikna etmek yerine eğer sistemi biliyorsak, bir düşünce zinciriyle çıkabiliriz Bu taktirde sistemin başlangıç noktalarını - gayesini, tariflerini, metodunu ve kabullerini karşınızdakine kabul ettirdikten sonra bütün uygulamalar mecburen kabul edilecektir Diğer taraftan, sistemsiz çıkışlar propagandanın tekrar prensibine de uymaz Mesela bir ülkücü üç konuda; diyelim ki pahalılık, dış politika ve okullardaki

anarşi mevzularında; üç ayrı konuşma yaptı Eğer konuşan, sistemi bilmiyorsa iddiaları birbirinden kopuk üç teklif olacak ve her iddia sadece bir kere müdafaa edilecektir Eğer sistem bilinerek konuşulmuşsa, üç iddianın müşterek çıkış noktasını dinleyenler de farkedecek ve konu ne olursa olsun, aslında Türk Milliyetçiliğinin propagandası sağlanacaktır İşin muhasebesini yaparsak: Sistemi bilen, üç ayrı iddiasını birer kere savunduğu gibi, aynı anda üç defa da Türk Milliyetçiliğini müdafaa etmiş demektir.

3) Fikri sistem olarak öğrenen, karşı fikirleri de bir sistem olarak ve kendi sistemi açısından ele alarak tenkid edebilir Güçlü fikirler sistem haline geldiklerinde propaganda ve anlatımla daha da güçlü olurlar Buna karşılık hatalı ideolojiler, sistem halinde düşünüldüklerinde zayıf ve yanlış noktaları daha belirli hale gelir ve kolayca çürütülebilirler

4) Nihayet, sistemi öğrenmeden bilgileri almaya çalışmak, zamandan tasarruf değil, aksine, zaman kaybına yol açar Burada, ezbercilikle, anlayarak öğrenme arasındaki farkı misal alabiliriz Herhangi bir konuda ezbere kaçan, önceleri, anlayarak gidenden daha kısa zamanda daha çok şey öğrenmiş gibi görünüyor Fakat konu genişleyip öğrenilen kısımlar arttıkça ezberci, altından kalkamayacağı bir yükü karşılar Unutmağa unutmamak için daha çok çalışıp ezberleme mecbur kalır Anlayan ise, başlangıçtaki temposuyla rahatlıkla devam eder Çünkü unutma ve karıştırma tehlikesi – anlayarak öğrendiği için yoktur

Bugün, fikir sistemleri savaşı çağında, Türkiye'nin galibiyeti Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin iktidarı demektir Bu iktidarın şartı ise, gençlik, aydınlar ve ilim adamları arasında hızla yayılan Türk Milliyetçiliği'nin fikir sistemi olarak kavranmasının da aynı hıza erişebilmesi ve sonunda bütün Türk Milletini sarmasıdır.

ÖZET:

Tarih asırlardan beri milletlerarası rekabetin hikayesini anlatıyor Bu rekabet ve mücadele, her çağa has teknik imkanlara göre farklı zamanlarda farklı tarzlarda veriliyor Asırlar önce milletler mücadelesinin doruğu meydan muharebeleri idi Sonra, otomatik silahların gelişmesiyle tabya – siper savaşı önem kazandı Zırhlı birlikler ve uçak mücadele tarzım bir daha değiştirdi Nihayet çekirdek silahları harbi mağlup kadar galip için de yıkıcı bir hadise haline getirdi Bu son gelişmeyle milletler mücadelesinin ana vasıtası fikir sistemleri savaşı, ideolojik harp, yani propaganda harbi oldu Her devirde, o devrin mücadele tekniğine ayak uyduramayan taraf mağlubiyete mahkûmdur Tek çıkar yol, düşmana kendi silahıyla karşı koymaktır Fikir sistemleri savaşı devrinde de en iyi silah kendi fikir sistemimizdir

Türk Milleti, dünyada en eski tarihe sahip milletlerden biridir Bu millete yeni doğmuş muamelesi yaparak ona uygun yeni bir fikir sistemi aramaya kalkmak abestir Türk Milleti'nin tarihinin derinliklerinden gelen, gelişmiş, oturmuş bir fikir sistemi vardır Adı: Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'dir Türkiye Cumhuriyeti'nin temelinde de bu sistem mevcuttur Yeni savaşta, Türkiye'yi mağlup etmek için önce Türk Milliyetçiliği'ni yenmek gerektiğini gören düşman saldırısı çeşitli yollarla bu sistemi hedef almıştır Yarı aydın kalabalıklar içinde bu taarruz epey mesafe almıştır Ancak Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi mağlup edilememiş, aksine, ülkücülerin elinde yeni bir silkinmiş

ve büyüme göstermiştir Yeni savaşta, fikir sistemleri harbinde Türk Mil-leti'nin tabii silahı ve felsefesi Türk Milliyetçiliği'dir Öğre-nilecek, öğretilecek ve sonunda iktidar olacak sistem budur Fikir sistemleri savaşında Türkiye'nin tek galibiyet yolu Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin bütün Türkiye'de hakim olmasıdır.

Ülkücüler sayıca azken Türk Miliyetçiliği Fikir Sistemi eğitimi usta çıracak münasebeti içinde kolayca yürütülebiliyordu Mücadele bugünkü şiddetine varmamışken öğrenciler geniş okuma ve araştırma imkanına sahipliler Bugün, bir taraftan sayı çokluğu, diğer taraftan hareket mecburiyeti eğitimi aksatmıştır Artık usta - çıracak tipi eğitim yerine büyük sınıflarda ders ve seminerler tipinde bir eğitim gerekmektedir Sözlü eğitimin yerini de geniş çapta kitaba dayanan eğitim almaktadır Hareket mecburiyetine rağmen fikrin sistem olarak öğrenilmesi ihmal edilemez Çünkü sistem olarak öğrenilen fikir:

- 1) Hızla karar vermeği;
- 2) Propagandada büyük avantaj;
- 3) Karşı fikirleri çürütmede üstünlük;
- 4) Eğitimde kolaylık ve zamandan tasarruf sağlar.

Bu hususlar ise, içinde bulunduğumuz mücadelenin esasıyla ilgilidir.

SORULAR – ARAŞTIRMA KONULARI

1) Komünistler silahlı hareketlerine «silahlı propaganda» adını veriyorlar Bundan neyi kastettiklerini açıklayınız

2) Yurdumuzda ülkücülerin, ülkücülerin dışındaki komünist olmayan gurupların ve komünistlerin propaganda vasıtalarını tiraj, kalite, tesirlilik yönlerinden karşılaştırınız Bu karşılaştırmayı TRT, günlük gazete, haftalık, aylık dergiler, bildiriler ve diğer özel yayın vasıtaları seviyelerinde ayrı ayrı yapınız Ülkücülerin kuvvetli ve zayıf oldukları yayjn sahalarını tesbit ediniz,

3) İçinde bulunduğunuz ülkücü çevrenin eğitim yeterliliği bakımından bir değerlendirmesini yapınız.

III BÖLÜM

FİKİR SİSTEMİ NEDİR ?

BÖLÜMÜN PLANI

- I İDEOLOJİLERE SİSTEMSİZ BAKIŞ
- II İDEOLOJİLERE SİSTEMLİ BAKIŞ
- III SİSTEME DÖRT MİSAL

I İDEOLOJİLERE SİSTEMSİZ BAKIŞ.

Bir ideolojiye iki türlü bakabiliriz : Bir iddialar, sloganlar ve hareketler topluluğu olarak veya bir fikir sistemi olarak Birinci bakış tarzında ideoloji, karmakarışık bir ormanı andırır Ortalıkta, birbirinden kopukmuş zannını veren münakaşalar, hareketler tezler uçuşur

Komünizm veya «bilimsel sosyalizm» adlı ideolojiye, aslında iyi niyetli, fakat sistemden habersiz bir adamın baktığını düşünelim Bir gün bir meydanda veya okulda «Tam bağımsız Türkiye» diye bağırarak yürüyen insanlar görecektir Ertesi gün bir komünist gazetede «gerçek demokrasi» isteyen «gençier»le ilgili bir haber okuyacaktır Daha öbür günde bir komünistle karşılıklı çay içerken ondan, meselelere «bilimsel» açıdan bakmak gerektiği, «bilimsel» olmayan yaklaşımların yanıltıcılığı üzerine bir nutuk dinleyecektir

Bu safdil vatandaşımız, «Tam bağımsız Türkiye» haykırıışlarını dinlerken tabi? ki Lenin'in «emperyalizm» teorisinden habersizdir Sosyalist lügatte, dünya dev* letlerini «emperyalist» ve «emperyalist olmayan» diye ikiye ayırdıklarını; «emperyalist»in, «komünist rejime sahip olmayan endüstri ülkeleri» anlamına geldiğini; «emperyalist olmayan»ın da, gerçekte en gaddar imparatorluklar bile olsalar, «komünist» ülkeler demek olduğunu bilmez «Bağımsızlığın ise kendi kafasındaki «istiklal» kavramından çok farkı bulunduğunu ve bilimsel sosyalist terminolojide bunun sadece komünist olmayan ülkelere karşı savunulabileceğini ve bu cins bağımsızlığın ancak «sosyalist dünya»ya, yani komünist kuvvetlerin safına geçmekle sağlanabileceğini düşünmez bile Bu nokta son on - onbeş yıl içinde biraz daha karıştı : Çin ve Rusya'nın aralarının gittikçe açılması, lügati biraz daha karıştırdı Konuştuğunuz

komünist Mao'cu ise «emperyalist olmayan devletler» Çin, Arnavutluk ve irili ufaklı birkaç Çin peykidir Rusya «sosyalist maskeli emperyalist» olmuştur 5-6 sene önce ülkücülerin sloganı olan «Ne Amerika ne Rusya» sözünü bugün Mao'cular kullanmaya başlamıştır Fakat bu slogana bir de «ne Çin» eklenmesini faşistlik olarak yorumlarlar Yok eğer Rus tipi «bilimsel sos- yalist»le konuşuyorsanız, «emperyalist olmayan» Rusya ve peykleridir Bu çok bilimsel iki grup, bugün Türkiye sokaklarında birbirlerine kurşun sıkıyor Mesela Türkiye, ABD üslerinin faaliyetlerine kendi kararıyla son verebilse de bu, «bağımsızlık» sayılmaz Çünkü komünistlere göre Türkiye komünist kamplardan birine, Rus veya Çin mandasına girmediği müddetçe bağımsız değildir; ABD ve

Batı Avrupa'ya «tarihi materyalizm» açısından, Lenin'in «emperyalizm» teorisi açısından bağımlıdır Buna karşılık Çekoslovak'lar SSCB'nin hoşuna gitmeyen laflar ediyorlar diye, Macarlar başlarındaki Rus kuklalarını istemiyorlar diye veya Doğu Türkistan (Çin Halk Cumhuriyetinin resmi tabiriyle «Sinkiang», yani «Yeni Ülke») Türkleri Türk gibi yaşamak istiyor diye Rus veya Çin tanklarının bu ülkeleri talan etmesi asla bağımlılık anlamına gelmez Hatta Brejnev'in, bu istilaların aslında bağımsızlık garantisi öldüğünü söyleyen bir doktrini bile vardır : Brejnev Doktrini : «Bir sosyalist ülkede sosyalist rejim tehlikeye düşerse müdahale diğer sosyalist ülkelerin hakkı ve görevidir»

Üstelik iyi niyetli yurttaşımız, «Tam bağımsız Türkiye» diye bağırانların asıl gayesinin «Türkiye» olduğunu sanmaktadır Halbuki «emperyalizm» teorisi, bilimsel sosyalizmde «temel çelişki» olan sınıf kavgasını yerinden kaldırmamış, sadece ona «baş çelişki» sıfatıyla «emperyalist devletlerle sömürülen devletler arasındaki çelişki» yi eklemiştir Türkiye'den bahse- derken bile temel gaye «Türkiye» değil,-«dünya proletaryası »mn «kuruluşu»dur Türkiye'de olup biten ancak bu temel gaye için bir basamaktır

Yine bu iyi niyetli yurttaş, gazetede «Gerçek demokrasi» sözünü okuduğu zaman, halk! içeride tutmak İçin sınırlarına duvar örülen Doğu Almanya'nın resmi isminin «Demokratik Alman Cumhuriyeti» olduğunu hatırlamayabilir Bu «demokrasi»yi, kendi kafasındaki çok partili, hür prcpagandah ve hür seçimli demokrasinin biraz daha iyisi, biraz daha gerçeği olarak alabilir Çünkü bilimsel sosyalizmin «sosyalist demokrasi» tarifini, yani, en hakiki demokrasinin «üretim araçlarının sosyal mülkiyeti» olduğunu ve sadece bundan ibaret bulunduğunu; «siyasi demokrasi» denilen burjuva üst yapı kurumu ile uzak yakın bir akrabalığı olmadığını bilemez.

Karşılıklı çay içerken dinlediği genci de çok sempatik bulacaktır Çünkü o her «bilim», «bilimsel» dedikte bizim tonton vatandaşımızın aklına fizik, kimya, vs gelmektedir ve kendisi de çağdaş, kültürlü, vs olduğu için ilme büyük hürmeti vardır Bilimsel sosyalist ideolojide «bilimcin diyalektik ve tarihi maddecilik anlamına geldiğini, bu felsefelere komünistlerin «bilimlerin bilimi» olarak iman ettiklerini duymamıştır bile

Tonton vatandaşımızla komünistler arasındaki diyalogun hikayesi daha çok uzatılabilir «Devrim», ilericilik», «faşist» gibi nice kavramda bu «Efendim nerde ben nerde?» komedisi devam edip gider

«Bilimsel sosyalizmi bir sistem olarak kavrayamayan bu adam, fırsat buldukça mesela «Ülkücülerle, sosyalist gençler Atatürkçü çizgide birleşsin» vecizesini yumurtlayabilecek veya «ihtilal »in, bilimsel sosyalist sistemin ayrılmaz bir parçası olduğunu bilmediğinden komünistlere dönüp, «Çok iyisiniz, çok hoşsunuz ama, ihtilal yapmasanız olmaz mı?» nasihatini verebilecektir Aldığı netice, sadece, kendisi gibi tontonlardan bol alkış ve sistemleri bilenlerin tebessümlerinden ibaret kalmaya mahkûmdur.

Komünistlerle bizim iyi niyetlimiz ayrı dalgalardan yayım yapmaya ve bizimki onlan, arada bir yaramazlık etseler de, aslında devrimci, ilerici, «bilimsel» ve hatta milliyetçi sanmaya devam ederken, Bulgaristan'a uçak kaçırانların «Bizim Türk olduğumuzu size kim söyledi?»; veya Fransa'daki komünistlerimizin Rum komünistleriyle birlikte «Gericici ve şoven Türk askeri Kıbrıs'tan atılmalıdır» gibi hesap harici çıkışlarıyla karşılaştığında ağız bir karış açsk kalacak;

eğer beyni az yıkanmışsa «Yahu, bunlar ne biçim Türk genci?» sorusunu akıl edebilecektir Fakat beyninin yıkanması birkaç su ilerlemiş ve hatta bilimsel sosyalistlere uzun yıllar yardım da etmişse, irkilişi ancak Nadir Nadi'nin «Yahu bunlar ne biçim ilerici?» saçmalığı mertebesinde kalacaktır(*), Beyin yıkamanın bu son sayfasında artık ilerici, devrimci, sosyalist, gibi sözlerin arasında mana farkı kalmamış, bunlar, topu birden «cici», ülkücü, komando, milliyetçi, sağcı, gerici ise «kaka» anlamına geir olmuşlardır.

Aynı iyi niyetli vatandaşımızın bir Türk Milliyetçisi ile maceralarını da inceleyebiliriz Türk Milliyetçisi de ona «ilimcilik»ten, «ilim metodu»ndan bahsedecektir O, kendilerini ilim yerine koymak gayretindeki ideoloji lerle Türk Milliyetçiliği arasındaki en büyük farkın işte bu «ilimcilikle yattığını anlayamayacak ve belki saf saf, «Ne iyi işte siz ilimcisiniz; onlar da bilimsel sosyalist Neden kavga ediyorsunuz?» diye soracaktır Belki de bütün fikirlerimizi kabul ettiğini, fakat Avrupa milletlerinin kültürüne direnmemizi tasvib etmediğini belirtecek ve «Milliyetçi olun ama şu güzelim batı kültürünü de kabul edin Hem Atatürk 'muasır medeniyet' seviyesine çıkmamızı istememiş miydi?» diyebilecektir Sistemden habersiz olduğundan, milli kültür-millet - milliyetçilik arasındaki bağların kuvvetini de bilmemekte; Gökaip'in ve Atatürk'ün hars - medeniyet ayırımından habersiz bulunmakta; kültürle medeniyetin ayrı nesnelere olabileceklerine akıllı bir türlü ermemektedir

Belki bir başka sohbette, «Çok iyisiniz, çok hoşsunuz ama, bu Turancılık ne oluyor? Bu devirde oklarla, yaylarla, at sırtında fethe mi çıkacağız?» diye nasihat verecektir İyi niyetli yurttaşımız, bir taraftan «millet»! sadece siyasi bir kavram sanmakta, diğer taraftan Türk Milliyetçiliği'ne karşı yürütülen propaganda saldırısı* sınır tesirinde yüzbinlerce Türk Milliyetçisi'ni ok ve yaylarla Sovyetler Birliği ve Çin Halk Cumhuriyeti'ne harb açmağa hazır deliller zannetmektedir Aslıfıda birçok «aydın»ımızın Türk milliyetçileri hakkında besledikleri acayip zan, okumuş kesimindeki erken bunamanın derecesini gösterir. Bu zavallılar şu satırlar yazılırken Türkiye'de sayıları milyona yaklaşan bir fikir sisteminin taraftarlarının tümünü bu derece aptal, kendilerini bu derece akıllı görmekle aptallığın en büyük belirtisinin belki tarihteki en şiddetli numunesini yaşamaktadırlar Aptallığın baş belirtisi, kendini çok akıllı, başkalarını ise çok aptal görmektir.

(*) 1974 Ağustosunda Paris'te Türkiye'li Öğrenciler Birliği, Türkiye'li İşçiler Birliği (Türk değil «Türkiye'li»), Fransız eski Muharipler Birliği ve Yunan İşçileri Birliği (Fransa'lı, Yunanistanlı değil, Fransız, Yunan!) bir bildiriyle «Birbirlerinin kardeşleri olan Kıbrıs'lı Rumlar ve Türkler, emperyalist ve saldırgan, gerici ve şoven Türk askerlerine karşı birlikte mücadele etmelidirler» gibi yüksek fikirlerini ilan ettiler Paris'teki «Türkiye'lerin gerçek kardeşlerine yıllardır gazetesini açan ve ekmek babalığı yapan Nadir Nadi, bu bildiriye çok kızdı ve «Bunlar da ilerici Ha!» başlıklı bir yazı kaleme aldı İşin tuhaf tarafı, aynı «fikirler»in, aynı günlerde kendi gazetesinde bol bol yazılıp çizilmekte oluşuydu (Bakınız:A Bican Ercilasm, «İki Mektup», Töre Dergisi, Sayı: 42, Kasım 1974)

II – İDEOLOJİLERE SİSTEMLİ BAKIŞ

Bu bölüme, «Bir ideolojiye iki türlü bakabiliriz: Bir iddialar, sloganlar ve hareketler topluluğu olarak Veya fikir sistemi olarak Birinci bakış tarzında ideoloji karmakarışık bir ormanı andırır» sözleriyle başladık Yukarda, iyi niyetli vatandaşımızla bir bilimsel

sosyalist ve bir Türk Milliyetçisi arasında geçtiğini tasavvur ettiğimiz konuşmalar hep birinci bakış açısını misallendirdi ve her seferinde de hüsnüniyetli zat, çok kullanılan bir tabirle, «ağaçlara bakmaktan ormanı göremedi» Sistem tarzı ele alışta durum çok farklı olacaktır İster bilimsel sosyalizm, ister Türk Milliyetçiliği ince- lensin, iddialar, sloganlar ve hareketler, sistem içinde, bir mantık zincirinin birbirine sıkı sıkıya bağlı halkaları haline geliverir Artık, Türk Milliyetçisi isen, Avrupa milletlerinin veya hergangibir milletin kültürüne direnmek bir keyif meselesi değil, «Suya girersen ıslanırsın» ifadesi kadar kesin bir sebep - netice münasebetidir Aynı şekilde, eğer bilimsel sosyalistsen, ihtilal yapmağa mecbur olduğunu görürsün Aksini teklif etmek, «Müslümanlık iyi, hoş ama, bir noktaya itirazım var: Gel Allah'ın birliğine inanmaktan vazgeç Diğer bütün dediklerini kabul ediyorum» demek kadar saçmalaşır

Şimdi, bu bölümün başlığını teşkil eden sorumuza dönebiliriz : Sistem nedir?

Yukarda, standart aydınımızla komünist ve Türk Milliyetçisi arasında kurulan hayali diyaloglardaki misaller ve yanlış anlamalar dikkatle incelenirse, «sistem» kavramının bazı unsurları hemen ortaya çıkar

Herşeyden önce, Türk Milliyetçisi ile komünist arasında gaye'de büyük bir farklılık göze batmaktadır Yukarda verilen münakaşalarda konu ne otursa olsun, Türk Milliyetçisi'nin meseleye bakışında gaye «Türk Milleti», komünistinkinde ise «proleter sınıfadır Birincisi her konuyu Türk Milleti'nin diğeri «dünya proletaryasının çıkarları açısından değerlendirmektedir

Aynı münakaşalarda, bilhassa standart vatandaşa komünist ve kısmen de vatandaşa Türk Milliyetçisi arasındaki yanlış anlamaların temelinde tarif farklılıkları yatmaktaydı Demokrasi, ilim, istiklal, Turancılık, kültür kavramlarının vatandaşın kafasındaki manalarıyla sistem sahiplerinin aynı kelimelere verdikleri manalar arasındaki fark, tarafları, adeta başka dillerden konuşur hale düşürmektedir

Sistem sahibinin meseleleri incelemede kullandığı metod, sistemin üçüncü unsurudur ve sistemleri birbirinden ayıran temellerden biridir Metod, sistemin meseleleri ele alışında ve gaye'sine varmak için tu- tacağı yolların tesbitinde kullanılan mekanizmadır Türk Milliyetçiliği' nin metodu «ilim» bilimsel sosyalizminki «diyalektik mantık»tır.

Sistemlerin meseleleri ele alışları arasındaki bir diğer fark ve dolayısıyla sistemlerin dördüncü unsuru da kabuller, veya ilim tabiriyle «postülalar»dır Herşey den önce, sistemin metod unsurunun kendisi de bir kabulü teşkil eder Kabul, ispat edilemeyen, fakat çe- şitli sebeplerle doğruluğuna inanılan şeydir Türk Milliyetçiliği'nin, metod olarak "ilimi" seçişi bir kabuldür. Çünkü bir metod kendisi doğruluğunu ispatlayamaz. Fakat insanlığın binlerce yıllık tecrübesi, bize, ilmi metod olarak seçmekle pek yanlış bir iş yapmayacağımızı söyler İlim metodunun seçilmesi, Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin yegane kabulüdür; tek postülasıdır. Bilimsel sosyalizmin diyalektik mantığı metod alması da bir kabuldür Metodun kendi doğruluğunu is- patlayamaması kuralı, burada da geçerlidir Ancak, Türk Milliyetçiliği'nden farklı olarak, bilimsel sosyalizmin kabülleri diyalektik mantıkla bitmez «Maddecilik», bilimsel sosyalizmin bir başka postülasıdır Nihayet «tarihi maddecilik» denilen ve tarihin, cemiyet olaylarının sadece iktisat ilişkileriyle izah edilebileceğini iddia eden tez de bilimsel sosyalizmin bir başka kabulüdür.

Sistemlerin beşinci ve son unsurları da uygulamaları, yani her alanda ileri sürdükleri tezler, kültür, iktisat, dış ve iç politika görüşleri, din anlayışları ve gayelerini ilgilendiren her sahadaki tatbikat planlarıdır Düzenli, sınırları ve muhtevası iyi belirlenmiş bir şekilde sunulan uygulama planları doktrin adını alır Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin günümüz Türkiye'sinin kalkınması için tesbit ettiği uygulama planı «Dokuz Işık Doktrini»dir Dokuz Işık, sistemimizin Türkiye'nin meselelerine tatbikinin sonuçlarını verir ve dolayısıyla Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi ile Dokuz Işık Doktrini arasında kesin bir sebep-netice bağı vardır Aynı şekilde proleter ihtilali, proletarya diktatörlüğü ve Brejnev doktrini de bilimsel sosyalist sistemin bugünkü cemiyetlere uygulanışının sonuçlarıdır. Bu uygulamalarla komünist sistem arasında, yine kuvvetli bir sebep - netice bağı mevcuttur Bir fikir sistemini, aralarında bağlantı bulunmayan bir iddialar yığını halinden çıkarıp ona «sistem» niteliği kazandıran en önemli özellik, işte bu, sistemin gayesi ile uygulamaları arasındaki kuvvetli bağıdır Bir teklifin sistem içinde tutarlı olabilmesi, gerçekten sistemin bir parçasını teşkil etmesi için, gayeden ve kabullerden hareketle ve sistemin metodunu kullanarak bir matematik teoremi ispatlar gibi adım adım bu teklife varılabilmesi; bu uygulamayla gaye arasındaki bağı açıkça gösterilmesi lazımdır Mesela, Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin «Tarım Kentleri» teklifinin Türk Milliyetçiliğinin gayesinden, yani «Türk Milleti'nin Bekasından hareketle ilim metodunu adım adım tatbik ederek çıkartılması gerekir Bu usulü kullanmadan, sanki teklif o anda aklımıza esivermiş gibi «Tarım Kentleri kuracağız» demek systemsizliktir ve gerek tutarlılık, gerekse propaganda açısından zayıflık yaratır.

Özetleyecek olursak bir sistemde:

- 1) Gaye,
- 2) Tarifler,
- 3) Metod,
- 4) Kabuller
- 5) Uygulama (Doktrin) unsurları bulunur

III SİSTEME DÖRT MİSAL

Bu beş unsur, yalnız Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi ve Bilimsel Sosyalizm gibi insan cemiyetlerini konu alan fikir sistemlerinde değil, tabiat ilimleri, lyia- tematik gibi sistemlerde de mevcuttur Bu yüzden, genel olarak «sistem» kavramını incelerken, misallerimizi sadece ideolojilerden seçmek mecburiyetinde değiliz Buraya kadarki misallerimiz, ana konumuz olan Türk Milliyetçiliği ile bugünkü Türkiye'ye yöneltilmiş soğuk harp silahlarından en çok gürültü çıkararı olan komünizme aitti Hakikaten, yeni harbin, fikir sistemleri savaşının Türkiye cephesinde esas kavga Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi ile SSCB ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin propaganda silahı olan bilimsel sosyalizm arasında verilmektedir Bu yüzden, sistemleri incelerken bilimsel sosyalizmden de misaller vermek, Türkiye'nin günlük meseleleri açısından da faydalıdır. Ancak aynı sebep, yani bilimsel sosyalizmin bir propaganda silahı olması, onu bir sistem olarak ele alıp incelemizde bazı güçlükler çıkarmaktadır. Bugün memleketimizde bu ideoloji etrafında, bilimsel sosyalist sistemin kendisiyle ilgili ilgisiz öyle

büyük bir yaygara kopartılmakta, öyle büyük bir toz bulutu kaldırılmaktadır ki zaman zaman sistemi iyi bilenler bile onu tanımakta güçlük çeker oluyorlar. Mesela bilimsel sosyalizmi savunan ve piyasamızda bol bol satılan kitaplarda «ruh» kavramına sayfalar dolusu küfür edilirken bizim komünistlerimiz hiç çekinmeden, «Devrimciler öldürülebilir, fakat ruhlarındaki devrim ateşi söndürülemez» gibi gayet spiritüalist sözler sarfedebilmektedirler(*) Bu yüzden, «sistem» yapısı incelenirken Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi ve Bilimsel Sosyalizmin yanına, fikir sistemi olmayan, fakat «sistem» özelliğini çok belirli şekilde gösteren iki misal daha eklemek faydalı olacaktır.

() Türkiye'de «devrim» olduktan sonra komünistlerimizin Marks'm ruhuna mevlüt okutacakları, bu çelişkileri aksettiren güzel bir espiridir Fakat gerçeğin hayalden daha çarpıcı olduğunu şu anektod yefliden ispatlar gibi: tik Türkiye'li komünistlerden Mustafa Suphi'nin başarısız meslek hayatı (ve bütün hayatı) Karadeniz'de yoldaşları ile boğularak sona ermiştir M Suphi ölümüyle sonuçlanan bu yolculuğa çıkmadan önce bir dostu tarafından ikaz edilmiş ve ortalık bu kadar karışıkken böyle bir teşebbüste bulunmaması salık verilmiş Mustafa Suphi'nin cevabı gerçek komünistleri utançtan kıpkırmızı edecek bir idealist hava taşımaktadır: «Vallahi kardeşim bu bir dervişliktir Kaderde ne_ varsa o olur»*

Bu bölümde ele alacağımız iki yani misali fiziğin mekanik ve matematiğin geometri konularından seçelim Bilimsel sosyalizmin aksine, bu iki sahanın çevresinde hiçbir propaganda bulutu yoktur ve dolayısıye bu sistemlerin yapıları ve unsurları açık seçik görülür Ayrıca, tabiat üimleri ve matematik gibi kesin sahalardan alınan misallerle fikir sistemlerini karşılaştırmak, fikir sistemlerinin sağlamlıkları hakkında daha iyi bir kanaat edinmek imkanını verecektir.

Fiziğin [klasik) mekanik dalı, birbirlerine belirli kuvvetlerle etki eden veya belirli bir kuvvet alanında bulunan taneciklerin (partiküllerin) dengede (statik) veya hareket halinde (dinamik) iken bağlı oldukları kanunları inceler Umumiyetle «mekanik» dendiği zaman kastedilen saha budur Lise fizik müfredatının ışık, ısı, elektrik gibi konularının dışında hep bu mekanik incelenir (Sarkaç, eğik düzlem, kaldıraçlar, makaralar, vs) Matematiğin sentetik geometri sahası ise düzlem ve uzay şekillerine ait teoremleri bulmayı konu almıştır Eski Yunan'daki geometrinin büyük bölümü (Öklid geometrisi), klasik lise müfredatındaki geometrinin en çok üzerinde durulan kısmı bu geometridir (Doğrular, üçgenler, çemberler, düzlemler, küp, küre, silindir, vs)

Şimdi, sistemin ne olduğu sorusuna cevap verebilecek ve bu cevabımızı Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi, Bilimsel Sosyalist Sistem, mekanik ve geometri gibi dört ayrı sistemde misaller vererek açıklayabilecek durumdayız Fakat, yine de önce dört sistemi sistemsiz şekilde ele alalım Böylece daha sonra sistemli tarzda yeniden incelediğimizde her birinin yapısı ve unsurları daha iyi belirecektir :

Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi :

- 1) Tarım Kentleri kuracağız,
- 2) Dünyada 100 milyon Türk yaşamaktadır
- 3) Türk kültürünü korumak ve geliştirmek istiyoruz
- 4) Türkiye'nin Ortak Pazar'a girmesine karşıyız
- 5) vs

Bilimsel Sosyalist Fikir Sistemi:

- 1) Her türlü mülkiyet hırsızlıktır
- 2) Nato'ya karşıyız
- 3) Dinin halk üzerindeki tesiri yok edilmelidir
- 4) Yaşasın halkların kurtuluş savaşı
- 5) vs

Mekanik :

- 1) Dünya güneş etrafında bir elips çizer
- 2) Sarkacın salımmı, ucuna asılan ağırlığa bağ- I? değildir
- 3) Etki tepkiye eşittir
- 4) Bir merminin azami menziline gidebilmesi için yerle 45° açı yapacak şekilde ateşlenmesi gerekir
- 5) vs

Geometri :

- 1) İki açıları eşit olan üçgenlerin üçüncü açıları da eşittir
- 2) Bir doğruya dışındaki bir noktadan yalnız bir paralel çizilebilir
- 3) Bir dik üçgenin hipotenüsünün karesi, dik kenarların kareleri toplamına eşittir
- 4) Bir çember üzerinde eşit açılar, eşit yaylar (ve kirişler) görür
- 5) vs

Yukarıda verilen şekilleriyle dört saha da bir sistem teşkil etmemektedir Bunlar ister ideoloji, ister fizik, İster matematik olsun en çok birer ifadeler ve iddialar yığınınından ibarettirler Bu dört misalin «sistem» olabilmeleri için

- 1) Önce gayelerini belirtmeleri;
- 2) Gayeden uygulamaya kadar, bütün boyunca kullandıkları kavramların tariflerini vermeleri;
- 3) Gerek sistemi, gerekse gayeleri ile uygulamaları arasındaki bağı kurarken kullanacakları metodu belirtmeleri;
- 4) Yaptıkları kabulleri (kullandıkları postülaaları postülalan ve aksiyomları) açıkça belirtmeleri;
- 5) Nihayet uygulamalarını, tekliflerini, varsa doktrinlerini, sistemin kabullerini kullanarak göstermeleri gerekir.

Demek ki, Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi, «sistem» olarak ele alındığında önce gayesini, «Türk Milleti 'nin bekası» olarak açıklıyacaktır Hemen arkasından «millet»ten ve «Türk Milletinden kastedilen tarif edilecektir «Beka» da tarif edilmelidir ve bu tarif «Türk milletini, onu belirleyen değerlerle birlikte ebediyete kadar yaşatmak» şeklinde verilince sistemimizin ana meselelerinden biri aydınlanacaktır. Sonra bu gayeye varmak ve sistemi kurmak için «ilim metodu» nu seçtiğimizi açıklıyacak ve bundan ne kastedildiğini anlatacağız. Bu açıklama tek kabulümüz olacak Nihayet Türk

Milliyetçiliği'nin gayesine varmak için uygulayacağı iç ve dış politikaya ait tedbirler, dil, din görüşü bilhassa Dokuz Işık Doktrini gayeden hareketle ve ilim metodu kullanılarak elde edilecektir Halbuki yukarıdaki sistemsiz ele alışı tarım kentleri, Ortak Pazar bu son safhaya, uygulama ve doktrin safhasına ait tekliflerdir Dünyada yüz milyon Türk yaşadığı bir iddia veya teklif değil, «Türk Milleti» tarifinin bir sonucudur. Nihayet Türk kültürünü korumak ve geliştirmek isteği, bir tez değil, sistemimizin gaye unsurunun açıklanmasından ibarettir.

Bilimsel Sosyalist Sistem önce «Komünist cemiyet düzeni kurmak» şeklinde gayesini açıklamalıydı. (Bu bilimsel sosyalizmin ne zaman varacağını kendilerinin de bilmediği nihai gayesidir Biz bundan sonra bu sisteme yapacağımız atıflarda daha yakın gayeyi, özellikle Türkiye'de bugün güttükleri «proletarya'nın kurtuluşu - emperyalizmin kovuluşu» gayesini esas alacağız) Daha sonra «komünist cemiyet»ten kastedilen tarif edilmeli, bu gaye için diyalektik mantığın metot seçildiği belirtilmeliydi Sonra «maddecilik», «tarihi maddecilik», «emeğin değer teorisi» gibi kabuller ilan edilecek ve gerekli tarifler yapılacaktı Nihayet uygulama - proleter ihtilalı, proleter diktatörlüğü, emperyalizmin kovulması, dünya sosyalizminin birliği (burada Çinciler ayrı Rusçular ayrı teklifler yapar) gelecekti Halbuki misal olarak aldığımız sistemsiz sunuşta ilk madde, «her türlü mülkiyet hırsızlıktır», ancak emeğin değer teorisinin kabulünden sonra ortaya atılabilir «Nato'ya karşıyız!», Lenin'in emperyalizm teorisi ortaya konulduktan sonra anlam kazanır Dinin halk üzerindeki tesirinin yok edilmesi bir uygulama teklifidir ve tarihi materyalizm kabulünden, alt yapı - üst yapı münakaşalarından sonra - ve diyalektik mantık kullanılarak - ileri sürülebilir «Yaşasın halkların kurtuluş savaşı» da, aynı kabülden ve mantıktan hare^ ketle emperyalizm teorisinden geçerek söylenebilir.

Mekanik önce «Cisimlerin denge ve hareket kanunlarının bulunması» şeklinde gayesini ilan eder Sonra tariflerini - «cisim» tarifinden başlayarak verir Metod olarak ilim metodunun seçildiği söylenir Nevton'un dört postülası verilir Ve bu postülalardan hareketle ilim metodu deneme, gözlem, teori kurma, teoriyi deneme v,s,, ile sonuçlara, uygulamalara gidilir. Sistemsizlik misalimizde 1, 2 ve 4, iddialar, bu sistemli çalışma, sonucu havada kalmaktan kurtulur ve ilmin ispat edebileceği derecede ispat edilirler Buna karşılık 3 misaldeki «Etki tepkiye eşittir» ifadesi Newton postülalarından biridir ve ispat edilemez.

Benzer şekilde geometri, önce, «Düzlem ve uzay şekillerine ait teoremlerin bulunması» gayesini açıklar Hemen arkadan «düzlem», «uzay», «teorem», vs'- nin tarifi gelir Kabul edilen metod «matematik (mantık) »tir Sonra geometrinin aksiyomları ve postülaları, yani kabulleri yer alacaktır Mesela sistemsiz incelemedeki 2 numaralı iddia Öklid geometrisinin postülalarından biridir ve bu postülayla çelişik postülalardan hareketle değişik geometri sistemleri kurulmuştur. Nihayet postülalardan hareketle ve matematik mantık kullanılarak lise öğrencilerine ter döktüren teoremlerin ispatı başlayacaktır. Geometri, sistemin teklifleri ile geri kalan kısmı arasmdaki sıkı bağı çok açık gösteren bir sahadır. Herhangi bir geometri teoremini ispatlamış bir insan bu sıklılığın derecesini bilir, Sistemsiz ele alış misallerimizde ikinci iddia postüladır ve ispatlanamaz. Diğer üçü, yani üçgenlerin

eşitliği, dik üçgenlerin kenarlarına ait teorem (Pisagor teoremi veya eskilerin tabiriyle «eşek davası») ve çemberdeki eşit açılarının eşit yaylar görmesi hep geometrinin uygulamaları sonucudur ve kesinlikle ispatlanır.

Şu halde sistem : Gayesi, kullandığı kavramların tarifi ve gerek sistemi kurarken, gerekse gayeden uygulamaya giderken kullanacağı metot açıklanmış, kabuller açıkça ve ayrı ayrı belirtilmiş, nihayet uygulamaya ait teklifleri daha önceki dört unsur kullanılarak çıkarılabilen bir yapıdır.

ÖZET

İdeolojileri systemsiz olarak ele alıp değerlendirmeye imkan yoktur Memleketimizde «aydın» geçinen, «olgun» geçinen bir yığın insan, bu gerçeğin farkında değildirler, ideolojilerin kendilerine has tariflerinden, gayelerinden, kabullerinden habersiz; her sözü kulaklarında bıraktığı ize göre değerlendiren bu tipler günlerini iyi niyetli fakat saçma teklifler yapmakla geçirirler. Komünistlerin milliyetçi sanan, Mao'da, Lenin'de «Atatürkçülük» arayan sosyal bunaklar haline gelirler Türkiye'de epey söz sahibi olan bu tip, kendini çok akıllı, başkalarını da aptal zanneder Türk Milliyetçileri'ni ok ve yaylarla Rusya'yı Çin'i at sırtında fethe çıkmak isteyen maceraperestler olarak görür Bu acayip ve gerçeklerden kopuk zanları, aptallıklarının kesin ispatıdır.

Bütün fikir sistemlerinin – ideolojilerin – gaye, tarifler, metod, kabuler, uygulama ve doktrin olmak üzere beş unsuru vardır. Bir ideoloji ancak bu unsurlar bilindikten sonra değerlendirilebilir. Aksi takdirde, yukarıda misallendirdiğimiz hatalara düşülür.

«Sistemler» sadece ideolojilere (fikir sistemlerine) has değildir. Çeşitli ilim ve felsefe dallarının da «sistem» vardır. Sistem kavramını iyi anlayabilmek için Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi ile birlikte «Bilimsel Sosyalist» ideolojiyi, fiziğin mekanik ve matematiğin sentetik geometri sahalarını inceleyeceğiz, Bilimsel sosyalizm saran propaganda bulutu, bu sistemin yapısını yer yer gözden saklar. Halbuki matematik ve fizikten alınan sistem misallerinde böyle bir güçlük yoktur ve bu misaller sayesinde «sistem»i daha iyi anlamamız mümkün olur İdeolojilere sistemli bakış, hatalı fikir sistemlerinin yanlış taraflarını açığa çıkarır, Güçlü bir yapıya sahip fikir sistemlerinin doğruluğunu da açıkça gösterir.

Sistem : Gayesi, kullandığı kavramların tarifi ve gerek sistemi kurarken, gerekse gayeden uygulamaya giderken kullanacağı medot açıklanmış, kabulleri açıkça ve ayrı ayrı belirtilmiş, nihayet uygulamaya ait teklifleri, daha önceki dört unsur kullanılarak çıkarılabilen bir yapıdır.

SORULAR – ARAŞTIRMA KONULARI

1) Son hafta içinde okuduğunuz gazetelerden, takib ettiğiniz radyo ve televizyon programlarından ve çevrenizden «ton ton vatandaş» tipi davranışlara misaller bulunuz Her davranıştaki yanılmanın sistemin beş unsurundan hangilerini anlamamaktan ileri geldiğini tesbit ediniz

2) Bu bölümde, kendilerini çok akıllı, başkalarını aptal zanneden

aptalların, «Turancılık» konusundaki hataları ve «tavsiyeleri»ni gördünüz Bu tipler, aynı cins yanlışlıkları, «kafatasçılık» adını verdikleri konuda da yapmaktadırlar Tipik 'düşünceleri ve tavsiyeleri sayınız Türkiye'de hiç kafatasçılık yapılmış mıdır? Araştırınız

3) Bir öğrencinin, bir çiftçinin, bir fabrika sahibinin faaliyetini ve davranışlarını ayrı ayrı «sistem» yapısı içinde değerlendiriniz Her birinin «gaye»sini, işleriyle ilgili «tarifleri, «kabul»i, «metod»larını ve «uygulama»yı bulmağa çalışınız

4) «Türk Milüyetçiliği'nin ekonomik temeli» ifadesinin sistem açısından yanlışlığını gösteriniz.

III BÖLÜM SİSTEM'İN UNSURLARI

BÖLÜMÜN PLANI

- I - GAYE
- II - TARİFLER
- III - METOD
- IV - KABULLER
- V - UYGULAMA VE DOKTRİN

I - GAYE

Şimdi, sistemin beş unsurunu ayrı ayrı ve daha yakından inceleyelim: Sistemin konusunu ve varmak istediği sonucu belirten unsur «gaye»dir. Dört misalimiz için gaye unsurunu aşağıdaki gibi tablolayabiliriz. (Tablo I) Tablodan, gaye'nin de kendi içinde «konu» ve «varılmak istenen netice» olmak üzere iki ayrı unsur taşıdığını görüyoruz Genel «sistem» kavramındaki bu «konu» unsuru, fikir sistemlerinde, yani insan cemiyetlerine ait sistemlerde (ideolojilerde) «tercih» unsuru haline dönüşür «Tercih» kavramını ilerdeki bölümlerde teferruatı ile inceleyeceğiz

Fikir sistemlerine ait münakaşalarda ilk bakılması gereken nokta, gaye'dir II.Bölüm un başındaki «tonton vatandaşın hatalarının önemli bir kısmı, gayenin teşhisindeki yanlışlıktan doğmaktadır O, mesela «Nato'ya hayır!» sloganın bir melodi gibi ve sempati ile dinlerken bu sloganın sahiplerinin gayesinin Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'ninkiyle eş olduğunu sanıyordu «Natoya hayır!» diye bağırانların en fazla, bir yanlış değerlendirmenin kurbanı olduklarını düşünebilirdi Halbuki bilimsel sosyalistlerin gayesinin asla Türk Milleti veya Türkiye olamayacağını; bu fikir sisteminin dünyanın her tarafında sadece «Proleterya sınıfının hakimiyeti» için çalıştığını ve bu sloganın da bu gayenin bir vasıtasından ibaret bulunduğu gerçeğini görebilse, «yanlış değerlendirme» yerine «hainlik» hükmünü verirdi.

TABLO I

GAYE	
Konu	Varılmak İstlenen Netice
Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi	Türk Milleti.....'nin bekası
Bilimsel Sosyalist Fikir Sistemi	Proleterya Sınıfı.....'nın hakimiyeti
Mekanik	Cisimler'in denge ve hareket kanunlarının bulunması
Geometri	Şekiller ...'e ait teoremlerin tesbiti

Bir sistemin gayesinin seçiminde mantıkla veya ilimle ilgili hiçbir kural yoktur Sistem açısından, gaye seçimi, tamamen keyfidir Bir geometrici, neden geometriyle uğraştığı sorusunu, geometriye dayanarak cevaplandırılmaz Ancak, «Ben, geometriyi seviyorum» gibi hisse dayanan bir cevap verebilir Bir fizikçi, neden cisimlerle uğraştığı sorusuna, fizikten faydalanarak bir cevap bulamaz ve yine geometrici gibi hisse, ilgiye bağlı bir izah yapabilir Ancak, ille hisse dayanmayan bir sebep üzerinde ısrar edilir veya soru daha genel olarak, «İnsanlar neden geometriyle, fizikle uğraşırlar?» şekline dökülürse belki, «Geometri ve fizik, insanların tabiata hakim olmalarını; daha iyi yaşamalarını sağladığı için» çözümü bulunabilir Dikkat edilecek nokta, bu son cevabına da geometriden veya fizikten değil, onların dışından, insan cemiyetlerine ait düşüncelerden doğduğudur Halbuki ideolojiler, böyle faydacı bir cevabı da veremezler Çünkü fikir sistemlerinin kendileri, şu veya bu cemiyet biriminin faydasını gaye edinmişlerdir Gaye, bir cemiyet biriminin faydası olarak tesbit edilince, dönüp, «Bu gayeyi o cemiyete faydalı olsun diye seçtim» demek, mantık çemberine düşmek olur.

Aynen fizikçi veya geometrici misallerindeki gibi bir Türk Milliyetçisi'ne de niçin bu yolu tuttuğu sorulduğunda, «Türk Milleti'ni sevdiğim için» cevabından başkası düşünülemez. Samimi bir komünist de bu mesleğe yine hislerinden dolayı girmiştir. İlimle, mantıkla incelenebilecek, incelenmesi gereken mesele, gayenin seçimi değil, olsa olsa varılmak istenen netice'ye ulaşıp ulaşılamayacağıdır. Yani, bir adamın Türk Milletinin bekasını isteyip istemeyeceği tartışılmaz, ancak bu isteğin dünya şartları içinde gerçekleşip gerçekleşmeyeceği incelenebilir. Aynı şekilde, «proletarya»ya duyulan aşk münakaşa edilemez; fakat «proletarya hakimiyetinin mümkün olup olmadığını tartışabiliriz Bu husus da ileriki bölümlerde tekrar ele alınacaktır.

Misallerimizi ikiden dörde çıkarır ve fizikle matematikten de birer konu alırken sebep olarak, bilimsel sosyalizmi saran propaganda bulutunu; bu bulutun, komünizmin sistem özelliklerini örtüğünü öne sürmüştük. Nitekim mekanik ve geometriye ait misallerimizle sistemin

kendi gayesinin doğruluğunu ispat edemeyeceği açıkça ortaya çıktı. Fakat komünistler, sistemlerin bu temel niteliğini bile gizleyerek, ideolojilerinin gayesinin doğruluğunu ve ideolojilerinin gerekliliğini yine ideolojilerini kullanarak ispatlamak gibi saçma bir çaba içine girmişlerdir Birçok temel komünizm kitabında bu sözde ispat şu şekilde yürür (Siyah dizilmiş sorular bizimdir):

- Bilimsel sosyalizmi benimsemek zorundayız
- **Niçin?**
- Çünkü bilimsel sosyalizm proleteryanın felsefesidir ve proletarya yarının hakimidir
- **Peki bunları kim söylüyor?**
- Bilimsel sosyalizm!

Bu, aslında, enfes bir mantık çemberi örneğidir ve bir eşine daha zor rastlanır Son tahlilde bu iddia, «Bilimsel sosyalizmi benimse, çünkü bilimsel sosyalizm bunu gerektirir» saçmalığına dönüşmekte ve dünya aptallarına sunulmaktadır.

Gayelerindeki farklılık ve gaye seçimindeki bu serbestlikten dolayı çoğu zaman ayrı sistemlerin mensuplarının münakaşa etmeleri bile gereksizdir Nasıl bir mekanikçi ile bir geometricinin sistemleri üzerinde tartışmaları saçma ise, mesela bir bilimsel sosyalistle bir Türk Milliyetçisi'nin tartışması da çoğunlukla manasızdır. «Ben dünya proletaryasının kurtuluşu için Türk Devleti'nin yıkılmasını teklif ediyorum» diyen bir komünistle, «Ben, Türk Milleti'nin bekası ve yücelmesi için onun devletini korumayı teklif ediyorum» diyen bir Türk Milliyetçisi arasında ne gibi bir fikir tartışması yapılabilir? Açılacak bir münakaşa üst kata çıkmak isteyen bir insanla düz yolda gitmek isteyen oturup, «Asansör mü iyidir yoksa otobüs mü?» tercihini yapmaya çalışmaları kadar saçma olur.

Tartışma ancak, fikir sistemlerinin sistem olarak tutarlılığı, seçtikleri gayelere varmanın mümkün olup olmadığı konularında açılabilir Bir de, iki gayeye birden hizmet iddiası ile ortaya atılan teklifler münakaşa edilebilir Misal verecek olursak, «Proletarya için Türk Devleti'ni yıkmak», tek gayeli, sadece bilimsel sosyalizmin gayesine uygun bir tekliftir ve bizimle münakaşa edilemez Fakat aynı komünist, «Ben proleteryanın hakimiyeti için Nato'dan çıkmamızı istiyorum; fakat bu, aynı zamanda Türk Milleti'nin de lehinedir» diye gelirse, o zaman ve ancak ikinci gaye için onunla tartışmaya girebiliriz

II - TARİFLER

Bir sistemin anlaşılabilir, olması, herkesin kendine göre yorumlayabileceği bir kavramlar anarşisi durumuna düşmemesi için, temel kavramlarını açıkça tarif etmesi gerekir Mesela geometride « paralel», «üçgen», «açı» vb kavramları tarif edilir Tarifler, açıklıktan başka, anlatıma kısalık getirme faydasını da sağlar. Mesela her seferinde «sonsuzda kesişen doğrular» demek yerine «paralel» tabirinin kullanılması muhakkak daha elverişlidir. Mekanikte «kütle», «ivme», «enerji» vs, Türk Milliyetçiliği'nde «cemiyet birimi», «tarihin temel yürütücü amili», «millet», «tercih» vs, bilimsel sosyalizmde «proletarya», «artık değer», «sömürü», «emperyalizm», «devrim» hep tarif

gerektiren kavramlardır.

Nihayet bir isimlendirme, kavramlara ad takmadan ibaret oldukları için tariflerde de bir serbestlik vardır Ancak, bir kere isimlendirilen kavramın artık başka adla anılmaması ve tekrar isimlendirilmemesi gerekir Sağduyunun bir gereği de, kavramlara verilen isimlerin mümkün olduğu kadar bu kavramları hatırlatan adlar olmasıdır «Ben, başa giyilen şeye ayakkabı ismini vereceğim» diyebilirsiniz Buna kimse mani olamaz ama sağduyu önler Bir kavrama, gündelik lisanda bambaşka anlama gelen bir isim vermek de sağduyuya aykırıdır Fakat bazı ideolojiler, propaganda için, muhatapların! aldatmak için bu hatayı bile yaparlar Mesela yerli komünistlerimizce Rusça'dan Türkçe'ye tercüme edilen ve kitapçı vitrinlerini süsleyen bir «Felsefe Sözlüğü»nde iki türlü demokrasi tarif edilmektedir: «Sınıflı toplumalarda demokrasi, hakim-sınıf taşralından yürütülen bir diktatörlük şeklidir Sosyalist demokrasi üretim araçlarının sosyal mülkiyetine dayanır» Ve Lenin, başıra başra, proleter diktatörlüğünde, »gerçek demokrasi »de, «siyasi demokrasi »nin, klikleşmelere, partileşmelere yol açan demokrasinin söz konusu olmadığını açıklar. Bu, açıklanmakla da kalmaz, «gerçek demokrasi» de aksine fikir beyan edenler, aksine fikir beyan etmesi mümkün olanlar, kafalarından aksine fikir geçirdiği sosyalist bilimle tesbit edilenler Gulag Takımadaları'nda misafir edilir, SSCB'nin kampları Hitler'inkileri ikinci kümeye iter. Koskoca bir memleket halkı, Kırım Türkleri toptan yurtlarından sürülür ve «Demokratik Alman Cumhuriyetinde yaşamak talihine erenleri içerde tutmak için bu demokrasinin etrafı duvarlarla çevrilir. Bütün bunlar da utanılmadan, sıkılmadan «Demokrasi» hatta «Gerçek demokrasi» diye tarif edilir(*) Bu demokrasi tarifi gibi bir de Çekoslavakya ve Macaristan'ı da içine alan bir «bağımsızlık» hatta «tam bağımsızlık» tarifi vardır ki çok şükür biz bundan mahrumuz Ve Türkiye sokaklarında «gençler» (bu da bir tariftir) «Tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye» diye bağırarak yürür ve aptallar alkış tutar Halbuki «üretim araçlarının sosyal mülkiyeti »ne mesela «kamulaştırma» denerek, herkesin bildiği «demokrasi» tarifine dokunulma- yabilirdi Çekoslovakya'nın, Macaristan'ın işgaline «enternasyonal proleter diktatörlüğü» adı verilebilir ve «bağımsızlık» rahat bırakılabilirdi Fakat «Kamulaştırılmış Almanya», «Demokratik Alman Cumhuriyeti» kadar propagandaya elverişli değildir ve «tam enternasyonal proleter diktatörlüğü altında ve gerçekten kamulaştırılmış Türkiye» kullam'an slogan kadar çarpıcı değildir (ve kimbilir tontonlar bile bu iste bir bit yeniği sezebilirler) «Devrim», «devrimci», «ilerici», «gerici» tariflerindeki benzer oyunlara daha önce temas etmiştik.

(*) *Nasrettin Hoca, bu noktada, bilimsel sosyalistlerimizi iyi alaya alır Hoca, leyleği beğenmez Tüylerini yolar, gagasını, kuyruğunu, ayaklarını keser ve sonra karşısına geçip, «Hah! işte şimdi kuşa benzedin!» der Maalesef fikri montaj sanayimizin ürünü standart aydınımız Nasrettin Hocanın engin ferasetinden çok uzak.*

Bildiğimiz «istismar» anlamında değil, «artık değer» kavramına uygun olarak kullanılan «sömürü» de bu tarif saptırmalarının bir başka türüdür Misaller çoğaltılabilir Ancak, ne yönden bakılırsa bakılsın kelimeleri karşısındakinin kafasındakinden başka manalarda kullanarak sempati sağlamaya çalışmak birinci sınıf bir siyasi ahlaksızlıktır. Aynı oyunlar, memleketimizde bilimsel sosyalistlerden başka, siyasi ümmetçiler (*) tarafından da sahnelenmektedir: «Millet» kelimesinin bir zamanlar «ümmet» manasına kullanıldığı

gerekçesiyle (bu gerekçe ancak dost toplantılarında açığa vurulur) bu gurup «millet»i «ümme», «miliyi» de «ümmele ilgili» anlamında sarfeder olmuşlardır. Ancak bu saptırma «milli» de kalmış, çok şükür şimdilik «milliyetçilik» kavramına bulaşmamıştır. Bu gurubun siyasi liderinin bugünlerde herkesin «Milliyetçi Cephe» dediği nesneye «Milli Cephe» deyip durması dil sürçmesinden ibaret değildir. Bazı kimselerce ciddiye alınmasalar bu tipleri yalan yere yemin ederken ayağını kaldırarak sorumluluktan kurtulacağını sanan çocuğa benzetip gülüp geçebilirdik.

Bu bölümün başında verdiğimiz hayali tonton vatandaş - komünist diyalogundaki yanlış anlamaların çoğu komünistin kavramları tarif etmeden ve günlük manalarının dışında kullanmasından doğuyordu Adeta taraflardan biri, geometrideki şekli kastederek «küp» derken diğeri, içine turşu kurulan kabı anlıyor ve ağzı sulanıyordu.

(*) «Siyasi ümmetçilik» de tarif gerektiren bir kavramdır «Ümmetini sevmek» anlamına gelmez; «Türk Milletindenim, İslam Ümmetindenim Garp Medeniyetindenim* düsturuyla bir ilgisi yoktur Siyasi ümmetçilik, «ümmeğin bir bayrak altında, yani siyasi devlet birliği içinde toplanması, milletlerin yok olması» gayesine sahiptir Dolayısıyla bir taraftan milliyetçiliğe aykırıdır, diğer taraftan İslam'ın gereği de değildir Bu konu, bundan sonraki bölümde etraflıca incelenecektir.

Sistemin «tarif» unsurunu «gaye» den hemen sonraya almamız, tariflerin hepsinin gaye'nin açıklanmasından sonra verileceği manasına alınmamalıdır Tarifler, sistemin yapısı içinde, ihtiyaç duyuldukça verilir Dikkat edilecek nokta, mümkün olduğu kadar tarifsiz kavram kullanmamaktadır Nihayet, tariflerin gerekliliği yanında, herşeyin tarif edilemeyeceğini, bazı kavramları sağduyuya burakmak lüzumunu da belirtelim Bu yalnız fikir sistemlerinde değil, matematikte bile böyledir Mesela geometride «çizgi» ve «nokta» kavramlarından birini tarifsiz bırakmak zorundayız Çizgiyi noktanın hareketi olarak tarif edersek, dönüp, «nokta, iki çizginin kesim yeridir» diyemeyiz (Bir şeyi kendisiyle tarif etmiş ve biraz önce bilimsel sosyalist felsefeden bir misalle anlattığımız «mantık çemberi»ne düşmüş oluruz) Noktayı iki çizginin kesim yeri olarak alırsak, bu sefer noktanın hareketi ile çizgiyi tarif etmememiz gerekir Ancak, her şeyin diğer tariflerin çıkış noktasında ve mümkün olduğu kadar az sayıda bulunmasına dikkat edilmelidir.

III — METOD

Sistemin açıklanan gayesine varmak için tutacağı yol metot'tur. Ancak metot yalnız «gaye»den «uygulama»ya gidişte değil, sistemin yapısının kuruluşunda da tesirini gösterir, Bir düşünme yolu haline gelir. Sistemin hangi metodu kullanacağı da gayeyle sıkı sıkıya bağlıdır Mesela geometri «mantıklı metod olarak alır Ancak geometrinin ve bütün matematiğin kullandığı mantık günlük lisanda mantık dediğimiz kavramla ilgili olmakla birlikte o derece işlenmiş, geliştirilmiştir ki ona «matematik metodu» da diyebiliriz «Mantık» veya «matematik metodu»nun ilim metodundan en büyük farkı, fizik dünyayla, hadiselerle uyuşmasının şart olmamasıdır. Nitekim matematikçiler özel olarak da geometriciler tamamiyle düşünceye dayanan ve fizik dünyada hiçbir benzeri bulunmayan sistemlerle uğraşabilirler; zaman zaman uğraşmaktadırlar da. Buna

karşılık mekanik, veya daha genel olarak fizik, vakırlarla uyum içinde olmak ve metod olarak mantığı değil, ilim metodunun kullanmak zorundadır. Çünkü gayesi fiziki dünyadan seçilmiştir Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin metodu da ilim metodudur. Çünkü «Türk Milleti'nin bekası» gayesi vakırlara ve dünyaya sıkı sıkıya bağlı bir hedeftir ve metod seçimi bu bağı hesaba katmak mecburiyetindedir

Burada hemen açıklanması gereken bir nokta, Türk Milliyetçiliğimin «ilim metodu»ndan kastettiği şeyin «ilimlerin ilmi» «İlahi ilim», vs, olmayıp; düpedüz, alelade «ilim metodu»ndan; fiziğin, kimyanın, sosyolojinin, psikolojinin kullandığı mütevazi ilim metodundan ibaret olduğudur Bu ilim metodunun da gayemizi kesinlikle isbat eden, mesela dünyaya neden Türklerin hakim olacağını gösteren bir sihir olmadığını daha önce söylemiştik Nihayet ilim, bizim için bir metottan ibarettir Yani bir vasıta, bir alettir; Türk milliyetçiliği bir ilim değildir. İlme müdahale etmez Fakat ilmi kullanır.

Aslında çok basit ve herkesin hemen kabul etmesi gerekecekmiş gibi görünen bu açıklamalar Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi haricindeki hemen hiçbir ideoloji tarafından benimsenmez. Bilhassa son iki asırda ortaya çıkan fikir sistemleri, ilmi bir metod olarak almak yerine, kendilerinin bizzat ilim olduklarını iddia etmiş, ilim iddialarına uymayınca da ilme saldırmaya kalkmışlardır Özellikle komünist ülkelerde bütün şiddetiyle hüküm süren bu yeni ortaçağ apayrı bir kitaba konu olabilir Nazizm'in «Ari ırkın üstünlüğü» ilmi, en az bilimsel sosyalizm kadar aynı saçmalığın sahibidir.

Türk Milliyetçiliği fikir Sistemi'nin ilmi metod olarak seçişi ve ilme bütün ideolojilerden farklı bir açıdan bakışı onun en belirli özelliklerindedir. Gerçekten, Türk Milliyetçiliği'ni diğer bütün fikir sistemlerinden tabiat itibariyle ayıran en önemli unsur «ilimcilik»tir. Bu yüzden ilmin ne olduğu ve daha önemlisi, ne olmadığı, ayrı bir bölümde ele alınacaktır.

Bilimsel sosyalizmin metodu ise «diyalektik mantıktır».Bu ideolojinin tam bir ortaçağ dogmasına dönüşmesinin baş sebebi de belki metod olarak ilmin değil bir mantık türünün seçilmesi ve dolayısıyla ilmin vakırlarla devamlı münasebet, içiçelik imkanlarını kaybetmesidir. Bilimsel sosyalistler, ilimden uzaklaşmanın kaybını diyalektik mantığa ve diyalektik materyalizme «bilimsel» sıfatını eklemekle kapatamamışlardır.

IV— KABULLER

Doğruluğu ispat edilemeyen, fakat çeşitli sebeplerle itimad edilen esaslar «kabuller»i teşkil eder. İlimde bu kabullere «postüla» adı verilir.

Bir sistem, kabulsüz kurulamaz. Sistem içindeki bütün iddiaların isbatı imkansızdır İlk misal olarak geometriyi alalım : Geometride iddialara «teorem» denir ve isbatlanırlar. Ancak bir teoremin isbatı sırasında başka teoremleri kullanır ve bu kullandıklarımızı da isbat zorunda kalırız. Bu isbatlarda da başka teoremler kullanılır ve bu hal, artık isbatlanamayan iddialara kadar gelip dayanır. Öklid geometrisinde «Bir doğruya, dışındaki bir noktadan ancak bir paralel çizilebilir» iddiası bu, artık ispatlanamayan kabullerden, postülalardan biridir

Mekanikte de durum aynıdır İncelenen herhangi bir sistem, daha önce sağlanmış, ispatlanmış bilgilere dayanılarak çözülür Kullanılan bu bilgiler de kendilerinden önce ispatlanmış başkalarına dayanır ve so-

nunda artık ispatlanamayan, fakat belki binlerce gözleme, deneye dayanılarak ortaya konmuş «kanun» veya postülalara inilir Nevton'un, «Üzerine bir kuvvet tesir etmeyen bir cisim ya hareketsiz kalır, yahut da sabit bir hızla bir doğru üzerinde hareket eder» postülası bu cins bir kabuldür ve ispatlanamaz.

Sistemlerin kullandıkları metod da aslında bir kabuldür Geometrinin gayesine «mantık» veya eşdeğer olarak «matematik metodu»nu kullanarak gidebileceği' ispatlanamaz Aynı şekide mekaniğin «ilim metodu» ile gayesine varacağı gösterilemez Fakat her ikisine de inanmamız için elimizde epey sebep vardır Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin yegane kabulü metod olarak «ilim metodu»nu seçmesidir Bu aslında, bütün sistemimizde bir tek kabul bulunduğunu ve bu yüzden sistemimizin diğerlerine nazaran üstün olduğunu göstermez. Çünkü «ilim metodu»nu seçmekle ilmin bizi ilgilendiren herhangi bir sahasında yapmak zorunda kaldığı kabulleri de benimsemiş oluyoruz. Fakat insanlığın uzun tecrübeleri, dünya meselelerini halletmede «ilim metodu»nun mantık'tan da, felsefe'den de daha 'sağlam olduğunu göstermiştir. Bu konulara «ilim metodu» nun etraflıca anlatıldığı bölümde dönülecektir.

Bilimsel sosyalizmin «diyalektik mantık»ı, metod olarak seçmesi de aynı şekilde bir kabuldür Yalnız, bir felsefeyi metod olarak benimseyen bu sistem, dünya meslelerini incelerken başka kabuller de yapmak zorunda kalır Dünya tarihini sadece «üretim vasıtaları ile bunların mülkiyetinden doğan çelişkenin belirlediği iddiasından ibaret olan «tarihi maddecilik» bir ikinci kabulü teşkil eder Tarihi maddecilik içinde kullanılan «değerin emek teorisi» bir üçüncü kabuldür Ancak bilimse! sosyalistler bu noktada da toz bulutundan fayda umar ve kabullerini hiç kimsenin itiraz edemeyeceği büyük bilimler olarak takdim ederler Özellikle «diyalektik maddecilik» ve «tarihi maddecilik» ileri sürülürken adeta terbiyesizleşilir ve «inanmayan aptaldır» cinsinden laflar edilir Bazan da «Hangi felsefeyi benimseyeceğin sorusuna senin akim yetmez Bak, bizim sistemimizi kuranlar çok akıllı insanlardır Sen gel, düşünme zahmetine girmeden bize katıl!» fikrinden ibaret bir ispat yoluna giderler! Aşağıdaki satırlar, bir Türkiye'li bilimsel sosyalistin kitabından (Ali Kızıllırmak, «Bilimde ve Felsefede Diyalektik Nedir?», Odak Yayınları, Ankara, 1973) alınmıştır: öyle ise «ben KENDİ düşüncemle hakikati bulurum» sanmak yanlıştır, kuruntudur Kişinin 'kendi düşüncesi' sağlam ayakkabı değildir Toplum içinde yüzyıllarca işlenip geliştirilmiş olan düşünce yordamlarından birini seçmek gerekir (Peki hangisini?) Her şey gibi düşüncenin de bir bilimi vardır Herhangi bir konu üzer-inde doğru düşünebilmek için, doğru bir düşünce bilimi (Demek bilimler de ikiye ayrılıyor: Doğru bilimler ve yanlış bilimler) yani doğru bir yöntem bulmak ve kullanmak şarttır Böyle bir bilim ve mantık da vardır.

Adı : DİYALEKTİK'dir Toplumun genel gidiş kanunlarını inceleyen bilime TARİHSEL MADDECİLİK diyoruz» Eh artık sosyologlar tatile çıkabilir!

Bugün Türkiye'de bu tip kafaların bir mesele olarak karşımıza çıkabilmesi bile cemiyetimiz hesabına bir ayıptır Biz yine gerçeğe dönelim ve tesbitimizi tekrarlayalım: Sistemlerin metod seçimi de bir kabul sonucudur Bir sistemin kendi kendini ispatlayamaya- çağı, metod için de aynen geçerlidir

Bilimse! sosyalizmin kabullerinin tenkidini, bu sistemin eie alınacağı bir kitaba bırakarak «kabul» kavramının gene! incelemesine devam edelim

«Kabul» ismine bakılarak, postülaların seçiminde, gaye seçimindekine benzer bir serbestlik bulunduğu zannedilebilir Bu doğru değildir Kabul'ün tarifinde kullandığımız, «fakat çeşitli sebeplerle itimad ettiğimiz» kaydı böyle bir serbestliği önler Kabulün, her- şeyden önce gerçekle çelişmemesi gerekir Mesela yukarıda verdiğimiz Nevtan postülası keyfe göre, «Üzerine bir kuvvet tesir etmeyen cisim daireler çizerek hareket eder» şeklinde alınamazdı Bunun gerçeklerle çeliştiği açıktır Benzer şekilde, bilimse! sosyalistler, «Bir defa komünizmi tadan insan, bir daha vazgeçemez» gib! bir kabu! yapmayı çok İsterlerdi: ama bu da hakikata zıddır Bir kabulün gerçekle çelişip çelişmediğinin tahkikinde en güçlü metod yine ilim metodudur Ancak ilim metodu, bir kabulün gerçekle çelişmediğini gösterse bile, bu ispat sayılmaz Çünkü gerçekle çelişmeyen her şey doğru olmak zorunda değildir Ve, gerçekle çelişmemek, kabulün «kabul» niteliğini değiştirmez.

V – UYGULAMA VE DOKTRİN

Gayesi, kavramlarının tarifleri, metodu ve kabulleri belli bir sistem, artık hedefe doğru yürümeye hazırdır Uygulamaya geçer Geometride, ispatlanan her teorem bu sistemin bir uygulamasıdır Mekanikte, Nevtan postülalarından hareketle bulunan her prensip bu sistemin bir uygulamasını, yani gaye alınan «Cisimlerin denge ve hareket kanunlarının bulunması» yolunda bir adımını teşkil eder (Bizim incelediğimiz sistem kavramı içinde geometri ve mekaniğin gayeleri yolunda ilerlemeleri «uygulama»yı teşkil etmektedir Bu dalların mühendislik veya mimarlıktaki tatbikatı değil Günlük lisanda matematik veya fiziğin «uygulanmasından bu ikinci mana anlaşılır)

Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin uygulaması içinde Türk kültürünün güçlendirilmesi, tarım kentleri, ağır sanayi - makina yapan makineler, birinci sınıf ülkücü ilim ve teknik kadroların kuruluşu; özetle, Milliyetçi Hareket'in teklif ve projeleri bulunur Bu uygulama da, gayemize, «Türk Milleti'nin bekasına yönelmiş atılımlardır Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin uygulama esasları, Dokuz Işık Doktrini'nde özetlenir.

Proleter ihtilali, proleter diktatörlüğü, milli demokratik devrim, «Yeni Ekonomik Politika» (NEP), tek ülkede sosyalizm, Brejnev doktrini, vs bilimsel sosyalizmin veya bilimsel sosyalist mezheplerden bazılarının uygulamalarıdır. Demek ki bütün bu teklif ve doktrinler, ana gaye, «Komünist cemiyetin kurulmasına veya daha yakın ara-gaye, «Dünya proleter- yasının kurtulması-hakimiyeti»ne giden adımlar olarak düşünülmektedir

Üzerinde önemle durulması gereken nokta, her dört sistemde de uygulama ile diğer unsurlar-gaye, tarifler, metod, kabuller arasındaki sıkı bağıdır. Gerçekten, uygulama'dan önceki unsurlar bir kere ortaya kondu mu, uygulama artık kendiliğinden çıkmalı. Sistemin metodunun imkan verdiği bazı tercihler hariç, artık serbestliğe, keyfiliğe yer kalmamalıdır, Daha önce de belirttiğimiz gibi uygulama, bir sistemde, bir geometri teoremi ispatlar gibi gayeden hareketle, metod, tarifler ve kabuller kullanılarak adım adım çıkartılabilmelidir.

Doktrin, bir uygulamaya, bir uygulama planına veya bir seri uygulama teklifinin tümüne birden verilen özel bir isimdir. Demek ki doktrin, tek veya çok gayeli olabilir Misal olarak Monroe Doktrini'ni, Brejnev Doktrini'ni ve Dokuz Işık Doktrini'ni alabiliriz Bunlardan birincisi, «Avrupalılar, Amerika kıtasının işlerine müdahale etmemelidirler»

şeklinde özetlenebilir. Gayesi, kıta üzerindeki Avrupa milletleri tesirini gidererek Amerika'yı, mümkün olduğu kadar Amerika Birleşik Devletleri'nin kontrolünde tutmaktır. Brejnev Doktrini, aynı şeyi, Rus tesir sahası içinde Rusya hesabına yapar*.

() Burada, dünya proletaryasını ku: * edinmiş bir fikir sisteminin nasıl olup da bir millet, Rus Milleti, hesabına uygulama yaptığı sorusu sorulabilir Aslında Brejnev, doktrini «Rusya, raydan çıkan sosyalist ülkelere müdahale edebilir» şeklinde değil «Bir sosyalist ülke, diğer bir sosyalist ülkeye» şeklinde konulmuştur Fakat gerçekte, mesela Çekoslovakya'nın Rusya'ya müdahalesi düşünülemeyeceğinden p r a t i k sonuç, birinci ifadedeki gibi olmaktadır Aslında bilimsel sosyalizm kitapta, Rus ve Çin milliyetçilikleri de uygulamada hakimdir*

Ancak İkincisinin tatbikatında daha kesin davranılmış ve silahlı işgale daha çok yer verilmiştir. Gerek Monroe gerekse Brejnev doktrinleri, tek konuya inhisar eder. Dokuz Işık ise, 20 asır Türkiye'sinde Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin bütün uygulama planını toplayan bir demettir Sistem açısından, «Türk Milleti'nin bekası»nı gaye edinmiştir ve o da bir milletin, Türk Milleti'nin menfaatlarına hizmete yönelmiştir. Özel olarak, Dokuz Işık'ın bazı maddeleri, Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin bütününe o derece sıkı bir şekilde bağlıdır ki, bu doktrin, aynı zamanda, fikir sisteminin önemli bir kısmını da içinde taşır. Mesela, dokuz esastan biri olan «milliyetçilik», nesillere bir fikir sistemi verme anlamında uygulama, fakat aynı zamanda, muhteva bakımından Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin gayesidir. Aynı şekilde, «ilimcilik», Türkiye'nin kalkınmasında bir uygulama esası, fakat aynı zamanda fikir sisteminin metodudur.

Günlük konuşmalarda, «fikir sistemi» ile «doktrin» kavramları sık sık eş manalı imiş gibi kullanılmaktadır Buraya kadar izah edilen «sistem» kavramı çerçevesinde bu anlayışın yanlışlığı açıktır Gerçekten de «doktrin» (Dokuz Işık'ın yukarda işaret ettiğimiz bazı özellikleri istisna edilmek kaydıyla) fikir sisteminin kendisi değil, bir veya birçok alandaki uygulamasıdır. Fikir sisteminin zamanla değişmeyeceği düşünülür. Fakat doktrin, uygulama sahalarındaki değişikliklere göre değişebilir. Mesela bugün Dokuz Işık'ın bir maddesi olan «köycülük», köy meselemiz hallolduktan, tarım kentleri kurulduktan sonra, kendiliğinden ortadan kalkacaktır. Fakat o zaman da, Türk Milleti'nin bekası gayesi, başka maddelerin doktrine ilavesini gerektirebilir. («uzaycılık» gibi) Fakat bütün bu değişiklikler olurken Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi, gayesi, tarifleri ve metoduyla değişmez olarak kalacaktır.

Buraya kadar dört ayrı misal üzerinde incelediğimiz sistem unsurları, Tablo II'de özetlenmiştir.

TABLO II
Geometri, Mekanik, Türk Milliyetçiliği (TMFS) ve Bilimsel Sosyalist (BSFS) Sistemlerde Sistemin Beş Unsuru.

TABLO II
Geometri, Mekanik, Türk Milliyetçiliği (TMFS) ve Bilimsel Sosyalist (BSFS) Sistemlerde Sistemin Beş Unsuru

Sistem	1) Gaye	2) Tarifler	3) Metod	4) Kabulier	5) Uygulama
Geometri	Şekillere ait teoremlerin tesbiti	Açı, paralel, düzlem, v.s...	Matematik metodu (Mantık)	Matematik metodu, Öklid postülaları, v.s...	Bütün geometri teoremleri
Mekanik	Cisimlerin denge ve hareket kanunlarının bulunması.	İvme, kütle, enerji, v.s...	İlim metodu	İlim metodu, Newton «kanun»ları.	Mekanğin keşfedilmiş bütün kuralları.
TMFS	Türk Milleti'nin bekası	Cemiyet birimi, tarihin temel yürütücü amili, tercih, millet, v.s...	İlim metodu	İlim metodu	Dokuz Işık ve Milliyetçi Hareket'in bütün teklifleri.
BSFS	Proleterya Sınıfı'nın Hakimiyeti	Proleterya, artık değer, sömürü, emperyalizm, v.s...	Diyalektik mantık	Diyalektik mantık, maddecilik, tarihi maddecilik, değerler emek teorisi, v.s...	İhtilâl (devrim), Brejnev Doktrini, proleter diktatörlüğü v.s...

Gaye, sistemin konusunu ve varmak istediği sonucu belirtir Fikir sistemlerinde (ideolojilerde) «konu»ya «tercih» denir Bir sistem incelenirken ilk bakılması gereken unsur, gayedir

Bir sistemin gayesinin seçiminde mantıkla, ilimle ilgili bir kural yoktur Sistem gayesini ispatlayamaz Gaye seçimi tamamen hisse, değer hükümlerine bağlıdır

Gayeleri farklı sistemlere mensup olanların tartışması, çoğu zaman abesle uğraşmaktır

Tarifler, kavram anarşisini önlemeye, kolay anlamaya yarar Kavramlara isim teşkil ötmek üzere seçilen kelimelerin kavramlardan bambaşka manalar ifade etmemesi, birden fazla kavramın aynı kelimeyle isimlendirilmemesi gerekir Bazı fikir sistemleri, propaganda avantajı sağlamak için bile bile bunun tersini yaparlar.

Bir sistemin «gaye»sine varmak için tutacağı yola «metot» denir Metot aynı zamanda sistemin kuruluşunda da kullanılır Sistemde metot seçimi gaye ile yakından ilgilidir

Bir sistemde sistemin iddialarının azamisinin ispatı istenir Ancak bütün sistemlerde ispatlanamayan iddialar vardır Bunlar sistemin kabulleridir Kabulsüz sistem kurulamaz Her sistemin metodu aynı zamanda o sistemin ilk kabulüdür

Kabuller rastgele seçilmez ispatlanamamalarına rağmen onlara inanmamız için kuvvetli sebepler vardır Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin tek kabulü; ilmi, metot olarak seçişindedir

Sistemin beşinci unsuru, gayeye varmak için girişilen uygulama'dır Doktrin, bir uygulamaya, bir uygulama planına veya bir seri uygulama teklifinin tümüne birden verilen isimdir Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin doktrini «Dokuz Işık»tır Özel olarak Dokuz Işık, fikir sistemimizin birçok unsurlarını da içinde taşır.

Fikir Sistemi'nin zaman içinde değişmeyeceği kabul edilir Uygulama planları ve doktrinler ise şartlara göre değişikliklere uğrarlar.

SORULAR – ARAŞTIRMA KONULARI

1) Gayesi «Türk Milleti'nin bekası» olan Türk Milliyetçileri ile «Proletarya'nın hâkimiyeti» olan bilimsel sosyalistlerin tartışmalarının manasız olduğunu gördük Ancak ülkücüler zaman zaman komünistleri tartışmaya davet ederler Bunun sebebi nedir?

(Yol gösterme: Bazı aydınların bilimsel sosyalistlerin gayelerini ve çeşitli kavranılan tariflerini bilmediklerini görmüştük Bu nokta göz Önüne alınırsa, açık tartışmalardan "komünisti ikna etmek dışında" bir fayda umulabilir mi? ülkücüler, zaman zaman komünistlerle fikir münakaşasına girerler Bu münakaşalarda hedef kendisiyle tartışılan komünist mi yoksa dinleyiciler midir?)

2) Solcuların, çok farklı anlamlarda, kullandıkları kelimelere dair – kitapta verilenlerin dışında misaller bulmağa çalışınız

3) «Kabulsüz sistem olmaz» ve «Sistemler kabullerini asgaride tutmağa çalışırlar» ifadelerini açıklayınız

4) Dinler doktrin olabilirler mi? (Yol gösterme: Doktrin zaman içinde değişeceğini göz önüne alarak cevaplandırmaya çalışınız)

IV BÖLÜM GAYE-TERCİH

BÖLÜMÜN PLANI

- I «İZM»LER
- II MENSUBİYET ŞUURU VE CEMİYET BİRİMİ
- III TERCİH

I - «İZM»LER

Geçen bölümde, saha ister ideoloji, ister bir ilim dalı olsun, sistemlerin önce gayelerini belirtmeleri gerekir demiştik Bu bölümle Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'ni, sistemler için daha önce koyduğumuz esaslara göre incelemeye başlayacak ve önce gayeyi ele alacağız. «Gaye»nin de kendi içinde «konu» ve «varılmak istenen netice» şeklinde ikiye ayrıldığını genel olarak sistemlerde «konu» denilen kısmın ideolojiler de «tercih»e dönüştüğünü de daha önce görmüştük. Bu bölümdeki incelemede tercih'ten başka Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin iki temel kavramına -mensubiyet şuuru ve cemiyet birimi - ihtiyaç duyulacak ve bunlar tarif edilecektir. Sonuçta, «milliyetçilik», «Türk Milliyetçiliği» ve «ülkücülük» mefhumlarının, herkesin kendi keyfine göre yorumlayabileceği laflar değil, kesin anlamlı kavramlar olduğu ortaya çıkacaktır. Diğer ideolojilerin Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi açısından sınıflandırılması ve her «cilik»in (Avrupa lisanlarında «izm») kendi yerine oturtulması da bu bölümün bir yan ürünüdür.

Burada da daha önce kullandığımız usulle hareket edelim ve doğrularla değil, sık yapılan yanlışlarla işe başlayalım :

Proleteryaçıların çok kullandıkları bir propaganda sorusu, «Ezenden mi, yoksa ezilenden mi yanasın?» dır Tabii, vicdan sahibi hiç kimse, bir ezenle bir ezilenin bulunduğu durumda bu soruya «Ezenden!» cevabım veremez Mutlaka ezilenden yanayızdır Proleteryaçı, «O halde sen de bizdensin Arkadaş Gel, katıl» diye devam eder. Hasta milli eğitimimizin ürünleri bazı gençler, hatta; bırakın gençleri kelli felli adamlar, öğretmenler, politikacılar, profesörler ve sairler bu davete icabet etmişlerdir. Ve bu davetliler, bir de «tek gazete aydını» iseler ki yüzde doksan öyledirler, birkaç ay sonra ya ellerinde silahla ezilenleri kurtarma, yahut da silahlılara alkış tutma eylemine çıkacaklardır.

Siyasi ümmetçi, ezen - ezilen yerine müslüman - gayrı müslim ayrımını kullanacaktır: «Müslümandan mı, yoksa müslüman olmayandan mı yanasın?» Türkiye'de bu sorunun cevabı da 40 milyonda 39'9 milyon ihtimalle tektir: «Müslümandan» «O halde neden bize katılmıyorsun?». Ve birkaç ay sonra Türk Milliyetçiliğine düşmanlıkta, mezhep ve bölgecilik kışkırtmacılığında komünistlerle yarış eden bir tip doğabilir.

Ferdiyetçi, veya bu sistemin sadece iktisat görüşünü ifade ettiği halde, «ferdiyetçiden'daha sık kullanılan adıyla kapitalist, «Kaabiliyetli ve çalışkan insandan mı yoksa kaabiliyetsiz ve tembelden mi yanasın?» sorusuyla gelecektir Akıllı başında kimseler için bunun cevabı da tektir: «Tabii ki kaabiliyetli ve çalışkan insandan» Sonunda, «Millet, birlikte ticaret yapmak isteyen insanların meydana getirdiği topluluktur» veya, «Neden solcu gazetelere ilan vermeyecek mişim? Benim

buzdolaplarımı solcular da satın alıyor» gibi vecizeler söyleyen veya söyleyenleri alkışlayan karakterlerle karşılaşırız.

Nihayet, bir Türk Milliyetçisi bu tip sorularla sempatican toplamaya kalksa, «Türk Milleti'nden mi yoksa Rus (veya Çin, veya Amerikan, veya Yunan) Milleti'nden mi yanasın?» der ve yine 40 milyonda 399 milyon taraftar bulmağa çalışırdı.

Bu seviyelerin üstüne çıkamayan ideolojik münakaşaların neticesi mefhumlar anarşisidir ve sonunda kimin kazanacağı tamamen talihe kalır Artık neticeyi, doğruluk - yanlışlık değil, sadece propaganda gücü tayin edecektir. Büyük ihtimalle her «İzm» cemiyetin belli bir parçasını etrafına toplayacak ve didişme sürüp gidecektir- Fikir sistemlerinin bu seviyede ele alınışı, kararsız, korkak ve bir şeyler yapmaktansa prensip olarak hiçbir şey yapmamayı tercih eden kimselerin de işine yarar Öyle ya Her fikrin kendine göre haklı olduğu tarafları vardır. Gerçek, muhakkak ki bunların hepsinin aritmetik ortalamasıdır' Ve «Aşırı sağa da aşırı sola da karşıyız» dır. Nihayet, bu karışıklıktan ideolojik melezler doğar Marksist milliyetçiler, en hakiki milliyetçiliğin «ekonomik» markalısı olduğunu ilan edenler gibi Milliyetçi Hareket'in hızlı gelişmesiyle birlikte, milliyetçilik, Türkiye'de gittikçe değerlenen bir sıfat haline gelmiştir. Milliyetçiliğin külfetine katlanmadan nimetinden istifade etmeğe kalkan bazı gruplar da, fikir sistemlerindeki «tercih» meselesinin iyi anlaşılmadığı ortamda, «Milliyetçilik hiç kimsenin tekelinde değildir!» veya «Canım, herkes milliyetçi değil mi?» cinsinden sorularla kendilerine bir yer açmağa çalışırlar.

Şahsiyet sahibi, Müslüman ve Türk olan bir insan mutlaka Türk Milleti'nden, İslam Ümmet'inden, ezilen- den, kabiliyetli ve çalışkan insandan yanadır Fakat, diğer taraftan hem Türk Milliyetçisi, hem siyasi ümmetçi, hem proletaryacı ve hem de ferdiyetçi olması mümkün değildir. O halde bütün bu «cılık»ların, «İzm» lerin gerçek manası nedir? Bu soruya cevap verebilmek ve «cılık»ları bir sınıflandırmaya sokabilmek için Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin mensubiyet şuuru, cemiyet birimi ve tercih-kavramlarını iyi anlamak gerekir.

II – MENSUBİYET ŞUURU VE CEMİYET BİRİMİ

İnsan, hayatı boyunca, iç içe birçok gurubun bir den üyesidir En küçük gurup tabii olarak tek insan: fert'tir Fert'ten sonra aile, sülale, belli bir yaş dilimi, adları «A» harfiyle başlayanlar, bir semt halkı, bir bölge halkı, bir otobüsün yolcuları bir spor takımınının, bir derneğin, bir siyasi partinin mensupları, bir okulun talebeleri ve mezunları, soy-, millet, ırk, ümmet, bir kıta üstünde yaşayanlar ve nihayet-en büyük gurup - bütün insanlık Bir uçta tek insan - fert'ten diğer uçta bütün insanlık'a kadar bu guruplamaları rastgele ve sonsuz sayıda çoğaltabiliriz. Ancak, daha ilk bakışta, rastgele sayılan bu guruplardan bazılarında bir tabiiyet hissedilmekte, bazılarında, bahsedilmesi bile gereksiz, saçma görünmektedir «İsmi 'A' ile başlayanlar» gurubundan bahsetmek mutlaka saçmalık hissini veriyor «Bir otobüsün yolcuları» gurubu da ona yakın gereksizlikte. Buna karşılık millet, ümmet gibi gurup isimleri bize anlamlı, lüzumlu gelmektedir. Spor takımı, bölge halkı gibi guruplamalar da saçma ile manalı uçlarının arasında bir yere oturtulabilirler.

Yukardaki misallerde sezdiklerimizi biraz yakından incelersek, «İsmi 'A' ile başlayanlar» gurubunda hissettiğimiz saçmalık; buna karşılık

«millet» gurubunda sezdiğimiz anlamın, bu gurupların üyelerine aşıladıkları mensubiyet şuuru ile ilgili olduğunu görürüz «Mensubiyet şuuru»nu, «İnsanın üyesi olduğu bir guruba karşı duyduğu bağlılık hissi» şeklinde tarif ediyoruz. Üyelerine mensubiyet şuuru verebilen guruplara da «cemiyet birimi» diyoruz. Şimdi, bu bilgilerle yukarda ki guruplara bir göz atacak olursak, fert, aile, sülale, soy, ümmet ve millet'in, kesinlikle, Cemiyet birimleri olduğunu görürüz. Yukarda verilen «saçma» misallerin hepsi de cemiyet birimi olmayan guruplara aittir. Cemiyet birimlerinin aşıladıkları mensubiyet şuurunun gücü de birimden birime farklılık gösterir Hatta bu «bağlayıcı güç» zamanla değişebilir. Mesela, «kabile», eski çağların kuvvetli bir cemiyet birimi iken bugün bağlayıcılığını hemen tamamen kaybetmiş, artık bir cemiyet birimi olup olmadığı tartışılır hale gelmiştir.

Bir gurup kuvvetli bir mensubiyet şuuru aşılarken, bir diğerinin neden daha zayıf bir bağlayıcılık taşıdığı, cemiyet birimlerinin verdiği mensubiyet şuurunun, tarih içinde ne şekilde ve niçin değiştiği gibi sorulara sıhhatli cevap verebilmek için ilim metodu kullanan bir incelemeye ihtiyaç duyarız. Özellikle cemiyet birimlerinin tarih içindeki değişimleri ve cemiyet birimlerinin tarihe tesirleri - tarih, sınıfların mücadelesi mi, milletlerin mücadelesi mi gibi sorular - fikir sistemlerinde büyük önem taşır. Bütün bu noktaların teferruatlı incelemesini metod bahsinden, ilim metodunun anlatılmasından sonraya bırakıyoruz.

Burada sadece, mensubiyet şuurunun doğmasına, yani bir gurubun cemiyet birimi haline gelmesine yol açan şartları özetleyeceğiz. Bir insan gurubunun cemiyet birimi olabilmesi için :

- 1) Aynı cinsten başka toplulukların mevcudiyeti;
- 2) Bu toplulukların birbiriyle yoğun temasta olmaları;
- 3) Bu topluluklar arasında menfaat çatışmalarının, rekabetin mevcudiyeti şarttır.

III - TERCİH

Her fert, iç içe bir dizi cemiyet biriminin birden üyesidir dedik Mesela, çağdaş bir insan umumiyetle fert, aile, sülale, sınıf, millet soy, ümmet, ırk, birimlerinin hepsine birden mensuptur. («Çağdaş» diye tavsif etmek zorundayız Aksi takdirde mesela oymak, kabile, boy gibi birimleri de listeye dahil etmek gerekebilirdi) Her insan, mensup olduğu bu cemiyet birimlerinin birkaçına birden kuvvetli veya zayıf bir mensubiyet şuuru ile bağlıdır.

İç içe bir dizi cemiyet birimine mensup olan fert, bu birimler arasında şuurulu veya şuursuz tercihler yapar. Mesela, milleti için gönüllü olarak harbe giden bir asker, «millet» birimini «ferd»e tercih etmiştir. Eğer aynı şahıs, kendisini tehlikeye atmakla ailesinin menfaatlerini de sarsıyorsa «millet»'le «aile» arasında yine «millet»i tercih etmiş demektir. Milletine bu derece bağlı misalimiz, diyelim ki diğer taraftan ailesine de çok düşkündür ve ailesi için şahsını fedaya nazırdır.

O zaman, millet-aile - fert gibi bir tercih sırası doğmaktadır. Bu sıralamaya, mensup olunan diğer cemiyet birimlerini de yerleştirirsek örneğimizin kafa yapısı, dünya görüşü ortaya çıkar.

Her şahsın şuurulu veya şuursuz olarak yaptığı bu sıralamada ilk mevkie yerleştirdiği, en çok değer verdiği birim, onun «cilik»ini

(Avrupa lisanlarında «izm»i- ni) tayin eder. Şu halde «milletçi», «milliyetçi», millet birimine birinci sırada yer verenlerin sıfatıdır. Demek ki bir milliyetçi, şahsından, ailesinden, sülalesinden, İçtimai sınıfından, ümmetinden, ırkından (burada beyaz, zenci, sarı gibi büyük anlamda «ırk» kastedilmektedir) daha ziyade milletine bağlı olan insandır. Yoksa milleti sadece sevmek, milliyetçi olmaya yetmez. Kendi çıkarları tehlikeye girmemek kaydıyla, veya proleterya sınıfının menfaatleriyle milli menfaatler çatışmadığı müddetçe milleti sevenlere milliyetçi değil, sırasıyla «egoist» (fikir sistemi haline dönüştüğünde «ferdiyetçi», iktisat görüşü tartışılırken de «kapitalist») ve proleterya (komünist veya sosyal demokrat) denir Amerikan ve Türk Milletlerinin menfaatleri çatıştığında Türk'ü, fakat Rus ve Türk veya Çin ve Türk çıkarları çatıştığında sosyalist oldukları için Rus veya Çin'i tutan insanın milliyetçilikle uzak yakın bir ilgisi olamaz.

Aynı şekilde birinci tercih sırasına «ferdi»i koyana «ferdiyetçi» (liberal kapitalist); «sınıf »ı koyana «sınıfçı» (tercih ettiği sınıfa göre aristokrat veya proleterya - komünist - sosyal demokrat); «ümmet»i koyana «ümmetçi» veya (her Türk Milliyetçisi'nde bulunan ümmet sevgisi ile karışmasına engel olmak için) «siyasi ümmetçi» denir. Yani «sınıfçı», mensup olduğu sınıfı sadece seven, değil, onu şahsına, ailesine millet ve ümmetine tercih edendir. Ümmetçi de ümmetini seven değil, ümmeti ferde, millete, aileye, vs ye tercih eden demektir. Bir milliyetçi, özellikle bir Türk Milliyetçisi milletiyle birlikte mensup olduğu ümmeti, ailesini, şahsını, hatta İçtimai sınıfını da sevebilir. Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin gayesi «Türk Milletinin bekası» ve «beka» da, «Türk Milleti'ni, onu belirleyen değerlerle ebediyete kadar yaşatmak» şeklinde verildiğinde; İslamiyet, Türk Milleti'ni belirleyen en önemli değerlerden biri olduğuna, göre, ümmetini sevmek, Türk Milliyetçisi için kesin bir şart olmaktadır. Fakat siyasi ümmetçi bu sevgiyle yetinmez, ümmeti, millete de tercih ettiği için milli devleti ortadan kaldırıp ümmeti siyasi birlik haline sokmak ister. («Siyasi» sıfatını bu yüzden kullanmaktayız)

Görüldüğü gibi «tercih» bir cemiyet birimi lehine diğerlerinden tamamen vazgeçilmesini değil, birimlerin bağlılık sırasına sokulmasını ifade etmektedir Bu anlayışı bir tarif şekline getirdiğimiz zaman : «Tercih, ferdi iç içe mensup olduğu cemiyet birimleri arasında yaptığı bağlılık sıralamasıdır» deriz. Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin kurucularından Ziya Gökalp'ın, «Türk Milletindenim, İslam Ümmet'indenim, Garp Medeniyeti'ndenim» düsturu bu anlayışın ifadelerinden biridir.

Şimdi, Bu bölümün başında verdiğimiz yanlış misallere dönebiliriz: Mensubiyet şuuru, cemiyet birimi, tercih ve «cilik»ler kavrandıktan sonra, «Kimden yanasın?» cinsinden soruların hatalı' tarafı; derhal ortaya çıkmaktadır. «Ezenden mi, ezilenden mi?», «Müslüman'dan mı, gayri müslimden» mi?», hatta-, «Türk'ten mi, gayri - Türk'ten mi?» sorularında aranan tercih, insanın iç içe mensup olduğu birimler arasında değildir. Bu sorularda muhataptan mensup olduğu birimle, olmadığı birim arasında tercih yapması istenmektedir. Netice de tabii olarak, her zaman mensup olunan birim lehine çıkacaktır. Dolayısıyla bu sorular, ustaca kalıplanmış demagojilerden ibaret kalmaktadır. Tercih insanın mensup olduğu birimlerle olmadığı birimler arasında değil, mensup olduğu birimler arasın da yapılırsa manalıdır. Şu halde doğru soru, «İlk tercihin hangisi? Türk Milleti mi, ezilen mi, İslam

Ümmeti mi, yoksa kabiliyetli insan mı?» şeklinde sorulmalıydı.

Diğer taraftan, milliyetçilik, lalettayin bir millet sevgisi değil, milleti fertten ümmete, aileden sınıfa kadar mensub olunan diğer bütün cemiyet birimlerine tercih etmek olduğuna göre, kesinlikle :

1) Herkes milliyetçi değildir.

2) Milliyetçilik, milliyetçilerin tekelindedir. Milliyetçiliğin Türkiye'deki itibarı- arttıkça onun nimetlerinden faydalanmak isteyenlerin sayısı da hızla kabarmaktadır Bir külfete girmeden milliyetçiliğe duyulan hürmetten pay almak isteyenlere, «Ben, milleti ümmete tercih ederim» veya, «Ben milletime mensubiyeti, dünya vatandaşlığına tercih ederim» diyerek milliyetçi oluvermek kolay gelmektedir. Pratikte, milleti, milletten daha büyük birimlere tercih ettiğini ilan etmek pek zor ve tehlikeli bir iş değildir. Zorluk, milli menfaatlerle şahsi menfaatler arasında veya aile menfaatleriyle millet menfaatleri arasında tercih yaparken ortaya çıkar. Milleti daha büyük birimlere tercih ettikleri için milliyetçi olduğunu söyleyenler, Türk Milleti için şahsi veya ailevi menfaatlerinden fedakarlık yapmağa davet edildiklerinde sarsıntı geçirebilirler. Milliyetçi Hareket, mücadele içinde bu pratik gerçeği tespit etmiş ve şahsi, ailevi menfaatlerini millet yararına feda edebilenlere özel bir sıfat daha vermiştir Ülkücü.

ÖZET

Çeşitli ideolojiler, «Ezenden mi, ezilenden mi yanasın?», «Kabiliyetli insandan mı, kabiliyetsiz, tembel insandan mı yanasın?», «Müslümanlardan mı, gayrı - müslim'den mi yanasın?» tarzında sorularla taraftar toplamaya çalışırlar Systemsiz kafalar bu sorulardaki hatayı anlayamadan propagandanın ağına düşerler Halbuki bu sorulara akli başında her insanın, Türk ve Müslümanın vereceği cevap bellidir Tabii olarak ezilenden, kaabiliyetliden, müslümandan yanayızdır. Fakat bu cevapların ideoloji belirlemede hiçbir anlamı yoktur

insan, cemiyet içinde birçok guruba birden mensuptur İnsanın üyesi olduğu bir guruba karşı duyduğu bağlılık hissine «mensubiyet şuuru» diyoruz Üyelerine mensubiyet şuuru aşıl原因 guruplara da «cemiyet birimi» adı verilir Her insan iç-içe mensup olduğu cemiyet birimlerinin her birine, değişen şiddetlerde bir şuurla bağlıdır

İç içe bir dizi cemiyet birimine mensup olan fert, bu birimler arasında şuurulu veya şuursuz tercihler yapar Bir insanın bu tercih sıralamasında en değer verdiği cemiyet birimi onun «cilik»ini, «izm»ini; yani ideolojisini belirler «Millet»! İlk tercih olarak kabul eden «milliyetçi», sınıfa mensup olduğu diğer birimlerden daha çok önem veren «sınıfçı»

(proletaryacı, komünist, sosyal demokrat veya aristokrat), ferde ilk sırada yer veren «ferdiyetçi» (iktisatta «liberal-kapitalist»), ümmet'i ön plana alan «siyasi ümmetçi»dir. Tercih, bir cemiyet birimi lehine diğerlerinden vaz geçilmesi anlamına gelmez Ancak «ilk sıraya almak» anlamını taşır Mesela milliyetçi, milletiyle birlikte şahsını, ailesini, ümmetini, vs sevebilir. Fakat ilk sıraya millet'i koyduğu için ona milliyetçi denmiştir Aynı sebepten, milletini her seven de milliyetçi değildir. Milliyetçi olabilmek için, milletini, mensup olunan diğer birimlerden daha çok sevmek gerekir. (Yukarda misal olarak verilen sorularda muhataptan bu cins bir tercih - yani mensubu bulunduğu birimler arasında bir sıralama - istenmemektedir. Bu sualler, şahsın mensup olduğu birimle, olmadığı birim arasındaki tercihi

soruyorlar ki bunun cevabı tabii olarak her zaman mensup olunan birim lehine çıkacaktır. Dolayısıyla bu tip soruların propaganda avantajı sağlamaktan öte bir manası kalmamaktadır)

Bir fedakarlık gerektirmediği müddetçe «milliyetçiyim» demek kolaydır «Millet»i mensup olunan diğer büyük birimlerden (sınıftan, ümmetten, vs) daha çok sevdiğini ilan etmek kolaydır Zor olan şahsi, ailevi menfaatlerinden millet birimi uğrunda vazgeçebilmektir Yani «millet» birimini, mensup olunan daha küçük birimlere tercih ettiğini söylemek ve hareketleriyle bunu ispatlayabilmektir Bu daha zor fedakarlığı yapabilenlere Milliyetçi Hareket içinde «ülkücü» sıfatı verilmiştir.

SORULAR — ARAŞTIRMA KONULARI

1) «Genel olarak sistemlerde 'konu' adımı verdiğimiz unsur fikir sistemlerinde 'tercin' adını alır» ifadesinden ne anlıyorsunuz? (Yol gösterme: Mesela fizikte, matematikte bu unsura «konu» denirken, ideolojilerde «tercih» denmektedir)

2) Birlikte» askerlik yapanlar, birlikte savaşa girenler, aynı dükkandan alışveriş yapanlar, aynı yılda doğanlar, guruplarından hangileri cemiyet birimidir? Hangileri değildir? Cemiyet birimi olanlar arasında birimin şuur aşılama gücü bakımından bir sıralama yapabilir misiniz?

3) Bir otobüsün yolcuları, umumiyetle bir cemiyet birimi değildir Fakat bu otobüs bir başka vasıtayla yansa kalkarsa bir mensubiyet şuuru doğabilir. Burada şuur yaratan amil nedir?

4) Çevrenizden, siyasetçilerden «Biz de milliyetçiyiz!» dedikleri halde Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi açısından milliyetçi olmayan kimselere dair misaller veriniz. Bu kimselerin «tercih»leri nedir?

V BÖLÜM - GAYE-VARILMAK İSTENEN NETİCE

BÖLÜMÜN PLANI

I — MİLLETİN TARİFİ

II — TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ FİKİR SİSTEMİNİN GAYESİ

- 1) Muhafazakârlık ve Gelişmecilik
- 2) Güçlülük
- 3) Turancılık
- 4) Millet'in zaman boyutu ve ülkücülük

I- MİLLET'İN TARİFİ

Milliyetçilik kavramını anladıktan, kimin milliyetçi olduğunu ve daha önemlisi kimin olmadığını gördükten sonra şimdi geriye doğru bir adım atıp «millet» kavramını ele alalım. Millet nedir? Bu soruya bugüne kadar yüzlerce cevap verilmiştir. Mesela Fransız fikir adamlarının çoğuna göre millet, sadece kültür birliğinin doğurduğu bir cemiyet birimidir. Buna karşılık Alman fikir adamlarının büyük kısmı millet'in soy birliğine dayandığı görüşündedirler. Komünistlere göre millet Stalin'in «Marksizm ve Milli Mesele» kitabında verdiği tarifile «Dil, toprak, İktisadi hayat birliği ve ortak kültür biçiminde beliren ruhi

şekillenme birliğinin hüküm sürdüğü, tarihi olarak meydana gelmiş istikrarlı bir topluluktur»

Bu tariflerden acaba hangisi doğru? Doğruluk yanlışlık üzerinde bir karar vermek kolay değil, Fakat daha önce ve çok daha kolay yapabileceğimiz bir tesbit var. Yukardaki tariflerin hepsi de, tarifi yapan zümrenin menfaatine uygundur. Fransız'ların millet tarifi Fransız çıkarlarına, Alman'larınki Alman çıkarlarına en uygun olanıdır. Stalin'in millet tarifi ise adı geçen kitabın yazıldığı tarihlerde Rusya'daki komünist harekete hizmet gayesini taşır. Fransız'lar kültürden başka bir bir şeye, özellikle soy'a dayanan bir tarif yapmağa kalkarlarsa önce Fransa'yı latin, cermen vb şekillerde bölmeleri gerekecekti. Almanya ile aralarındaki tarihi Alsas anlaşmazlığını da, bölgeyi derhal Alman'lara vererek sona erdirmeleri gerekiyordu. Çünkü Alsas, kültür bakımından Fransız, fakat soyca cemrendi. Buna karşılık Almanya'nın kültüre dayanan bir millet tarifi yapması, Alman'lığın bölünmesine yol açacaktı. Üstelik Alsas Fransa'ya kalırdı.

«Milli Mesele» kitabı Rusya'daki - özellikle Kafkasya'daki milletleri sosyalizme kazandırmak için Lenin tarafından Stalin'e ısmarlanmış bir propaganda broşürüydü. Çarlık devrilip komünistler başa gelince Rus İmparatorluğu'ndaki milletlere istiklal verileceğini müjdeliyordu. (Fakat Lenin'in başa geçmesinden sonra bu milletler her nedense istiklalden vaz geçiverdiler. Aralarındaki istiklal inatçısı guruplar da aniden vefat ettiler) Kitapta propaganda gayesi o derece hakimdir ki «bilimsel sosyalizm» in S'sini bilenlerin ağzını açık bırakacak «ruhi şekillenme birliği» gibi idealist lafların kullanılmasından bile çekilmemiş ve Rus emperyalizminin hakimiyetindeki milletlere istedikleri her şey, bol keseden vaad edilmiştir. Bir millet hariç: Yahudiler Rusya'nın, Lenin ve Stalin'in başı o ara Yahudi'lerle hiç de hoş değildi ve bu belalı guruptan kurtuluvermenin en kolay yolunu onlara millet sıfatı vermeyen bir bilimsel tarifte buldular Komünistlere göre Yahudi diye bir millet hala yoktur! (Rus komünistleri bugünlerde Çin'i ortadan kaldıracak «bilimsel» bir millet tarifi peşindedirler Ancak bu sefer nüfus çokluğu epey mesele çıkarmakta)

«Hangi tarif doğru?» sorusunun cevabı böylece, «hiçbiri» oluyor Aslında mesele, vakıaların, tabiatta var olan şeylerin tarifindeki güçlükten doğuyor. Tarif, bir yerde, insan mantığının ihtiyacıdır ve insan mantığı basitliği sever. Halbuki tabiat bizim sevdiğimiz gibi basit olmak zorunda değildir Bu konuya ilim metodu bahsinde döneceğiz Burada bir misal vermekle yetinelim ve «masa»yı tarife çalışalım.

Masa, muhakkak ki millet'ten çok daha basit bir kavram Fakat masa da bir vakıadır ve tabiatta var olan bir şeyi tarif etmenin güçlüğü bu misalde bile bütün şiddetiyle ortaya çıkar «Dört ayağı olan» diye başlayacak bir tarife derhal, «Üç, hatta tek ayaklı masa olmaz mı?» sorusuyla son verebiliriz «Yatay»a hemen verilecek, «Yatak da, tavan da yataydır» cevabi var. Bu ilk başarısız denemelerden sonra «Üstünde yemek yenilen, yazı yazılan» gibi daha karışık ve kullanışa ait tarifler gelecek, bunlar da çürütülecek ve o basit masa önemli bir mesele olup çıkacaktır. Halbu ki biz, «masa» diye bir nesnenin olduğundan kesinlikle eminiz ve bir şeyin masa olup olmadığını her zaman söyleyebiliriz.

Tarif güçtür ve bir eşya değil bir cemiyet birimi, bir İctimai vakıa olan millet'in tarifi çok güçtür. Tek çıkış yolumuz yine ilim metoduna başvurmak ve gözlemlerimize dayanarak bir tarif bulmağa çalışmaktır.

İlimle bir an için bile çelişkiye düşmeğe tahammülü olmayan Türk

Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin ortaya koyduğu bu güçlük, tabiidir ki bir «bilimsel sosyalist» veya Alman için, yanıp tutuşan bir Alman veya Fransız için söz konusu değildir. Çünkü onlar doğrunun değil, o anın propagandasının peşindedirler ve günlük işleri hallolduğu anda rahatlamışlardır. Benzer şekilde İngiliz'e hayat boyu düşman olduğu halde ana dilini unutup İngilizce konuşan İrlandalı için millet tarifinde lisanın yeri yoktur Soy önemlidir Pakistanlı'ya da dil'den, kültür'den değil din'den bahsetmeniz gerekir.

İlim metodunun, veya bu hale uygulanan şekliyle tarafsız gözlemin ortaya koyduğu gerçek ise şöyle özetlenebilir: Soy birliği, dil birliği, kültür birliği, vatan birliği, tabiyet birliği (siyasi birlik), din birliği, ülkü birliği, tarih birliği, menfaat birliği Bu müştereklerin birkaçının bir araya gelmesi millet teşekkülüne sebep olabiliyor. Hepsinin birden bulunmasına lüzum yok; fakat sadece biri de umumiyetle millet biriminin teşekkülüne kafi gelmez. Bir de, herhangi bir millet için verilecek tarifte «efradını cami, ağyarını mani» ilkesine, yani bir şeyi tarif ederken tarif sonucu ortaya çıkan sınırlamanın o şeyi tamamen içine alması o şey dışındakileri de tamamen dışarıda bırakması prensibine riayet etmek gerekir. Kısacası tarif, tarif olmalıdır. Mesela Pakistan milletini sadece din birliği ile tarif etmekle bütün Pakistanlıları içeriye almış (efradını cami) fakat Pakistanlı olmayanların bir kısmını da (Pakistanlı olmayan Müslümanları) tarife dahil etmiş oluruz (ağyarını mani ilkesini çiğnemiş oluruz) Bu şekilde tarifin belirleyicilik özelliği kaybolur. Pakistan milleti için din birliğine ilaveten vatan birliğini, tabiyet birliğini, ülkü ve' menfaat birliğini de tarife dahil etmek gerekir.

Yukarda sayılan temel unsurlardan ancak birkaçının bir araya gelmesiyle millet teşekkül eder; bir unsur tek başına umumiyetle buna yetmez, dedik. Dil birliğinin kafi gelmediği, İrlanda - İngiltere, şart olmadığı da İrlanda, Pakistan, Yahudi misallerinde görülür. Din birliğinin yetmezliği, müslümanların veya hıristiyanların ayrı ayrı milletlere mensup olmaları gerçeğiyle ortaya çıkar. Şart olmadığı Çin, Vietnam gibi misallerde görülebilir. Diğer unsurların her biri için de benzer şekillerde:

1) Umumiyetle tek başlarına millet teşekkülü için yetmedikleri,

2) Müşterek birkaç unsur varsa, bir veya birkaçının yokluğunun millet teşekkülüne engel olmadığı, gerçeği tespit edilebilir.

Şu halde: Millet; dil, kültür, din, soy, vatan, tabiyet, ülkü, tarih, menfaat birliklerinin birkaçının (veya hepsinin) belirlediği bir cemiyet birimidir. Demek ki belirli bir milleti, mesela Fransız veya Alman veya İrlanda milletlerini tarif için farklı ifadeler kullanmamız bir tutarsızlık değil, bu milletlerin herbirinde müşterek olan unsurların farklılığının tabii bir sonucudur. Ancak yukarıda sayılan birlik unsurlarının hepsinin gerekmediği ve umumiyetle birkaçının birlikte lazım olduğu gerçeklerine ilave edilecek bir nokta daha vardır: Soy, dil, kültür, vatan, tabiyet, ülkü, tarih, menfaat birliklerinin hepsi gerekemeyebilir. Fakat bir millet, bunlardan ne kadar çoğuna sahipse onun bağlayıcı gücü, (milli birliğin gücü, veya başka bir deyişle, bu cemiyet biriminin aşıldığı mensubiyet şuurunun gücü) o kadar büyüktür. Şu halde her milliyetçinin ilk ve temel ülküsü, milletin mümkün olduğu kadar çok müşteriye sahip olmasına çalışmak ve mevcut müşterekleri muhafaza etmektir.

Bu açıklamaları ışığında Türk Milleti'nin durumu nedir? «Türk» adı verilen insanlara kısa bir bakış bile Türk Milliyetçiliği açısından

memnuniyet verici bir gerçeği ortaya koyar: Tabiyet birliğinin dışında Türk Milleti - küçük istisnalarla - millet teşekkülüne yol açan hemen bütün unsurlara birden sahiptir. Dünya üzerinde pek az millet için bu iddia ileri sürülebilir. Uzun bir tarih içinde büyük bir coğrafyaya dağılan milletimizin temel müştereklerini bu derece koruyabilmesi olağanüstüdür. Küçük istisnalar ise gerçekten küçüktür: Avarlar, Çuvaşlar gibi anlaşılabilirliğe varan dil ayrılıklarına sahip guruplar son derece azdır. Din birliğine sahip olmadığımız Gagavuzlar, Karayimler gibi guruplar da ancak İlmi teferruat açısından önem taşıyabilirler. Fakat bir veya iki unsurda ayrılan bu bölümler bile, başka milletlerde başlıbaşına millet teşekkülüne sebep olan müştereklerin birkaçına birden her zaman sahiptirler. Mesela birkaç bin Gagavuz, milletin geri kalan kısmıyla dil, kültür, tarih, soy birliğine sahiptirler ki bu kadar unsur birkaç millette bir arada mevcut değildir Diğer istisnalar için de benzer örnekler verilebilir.

Ancak, istisnalar ne kadar küçük olursa olsun, bunlar, milliyetçiliğin «bütün unsurlarda müşterekliğin sağlanması» ülküsünün dışında kalmamalıdır. Misal gerekirse bu, Gagavuz'un müslüman olmasının temini, onlar'ın Türklüğün ana gurubuyla aynı dili konuşur hale getirilmesi, vb dernektir.

Milletin tarifi ile ilgili bu kısma son vermeden önce, bütün tarif mekanizmasına teme! teşkil eden bir gerçeği tekrarlayalım : Millet bir cemiyet birimidir Bir gurubun cemiyet birimi olmasının temellinde de aşıldığı «mensubiyet şuuru» yatar. O halde millet tarifine bütün yönelmeler aslında bir şuur'un tarifine, bir şuurun sebebine inmeğe çalışmaktır. Millet teşekkülü için gerekli gördüğümüz müşterekler de aslında millete mensubiyet şuuru için gerekli unsurlardır Atatürk'ün, «Ne mutlu Türk'üm diyene» sözünde saklı olan Türk Milleti tarifi de bu mensubiyet şuurunun belirtilmesinden ibarettir Daha önceki bölümlerde incelediğimiz Türk Milliyetçiliğinden farklı, hatta Türk Milliyetçiliğine karşı bir «Atatürk Milliyetçiliği» yanlısının savunucuları zaman zaman bu sözü, iddialarına dayanak diye takdim ederler. Varmak istedikleri sonuç, Türk dili, Türk kültürü, Türk soyu, vatani, tarihi, ülküsü ve diğer müşterekler olmadan da bir Türk Milleti'nin mevcut olabileceğidir. O zaman Türk Milleti sadece tabiyete bağlı, siyasi bir kavram haline sokulabilmekte, Türkiye dışındaki Türklerle ilgi tamamen koparılabilen, Türk milletini tarif eden değerler tahrip edilse de bu acaip siyasi millet yaşayabilmektedir. Şu halde Türk dilini istediğimiz gibi değiştirebiliriz. Türk kültüründen pek hoşlanmıyorsak onun yerine mesela Alman kültürünü geçirebiliriz

Atatürk'ün kastettiği muhakkak ki bu değildir O, yukarıda da belirttiğimiz gibi millet'in bir «mensubiyet şuuru» olma vasfını vurgulamaktadır Bu gerçeği kabul etmeyenlere «Peki kim, 'Ne mutlu Türk'üm! der; kim demez?» diye sorunuz. Eğer muhatabınız biraz akla sahipse, bu soruyla birlikte müşterek unsurlar, dil kültür, din, soy vs bütün gücüyle tekrar ortaya çıkacaktır.

II – TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ FİKİR SİSTEMİ'NİN GAYESİ :

Artık Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin gaye'sini kesin şekilde verebiliriz : Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin gayesi, Türk Milleti'nin ebedi bekasıdır.

İfade basittir. Fakat gaye tesbitine gelene kadar yaptığımız inceleme, bu basit ifadenin içinde birçok kimsenin bir türlü

kavrayamadığı bazı gerçeklerin yattığını gösterir Bunlardan en önemli dört tanesi, 1) Muhafazakarlık ve gelişmecilik, 2) Güçlülük, 3) Turancılık ve 4) Millet'in zaman boyutu ve ülkücülük'tür. Teker teker inceleyelim:

1) Muhafazakarlık ve Gelişmecilik :

Yukarıda da temas ettiğimiz gibi Türk Milleti, siyasi bir isim değil, dil, din, soy, kültür, vatan vb gibi müşterek değerlerin tarif ettiği bir kavramdır. Bu değerlerin yarattığı şura dayanan bir cemiyet birimidir.

O halde, yukarıda verdiğimiz gaye tarifini, bundan önceki kısımları Okumamış bir kimseye, «Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin gayesi, Türk Milleli'nin, onu tarif eden değerle birlikte, ebedi bekasıdır» şeklinde vermek daha doğru olurdu. Müştereklerin korunması ve müştereklerdeki eksikliklerin giderilmeye çalışılmasına muhafazakarlık diyoruz. Türk Milliyetçisi, Türk Milleti'nin dil, din, kültür, soy, vatan, tabiyet, ülkü, tarih, menfaat birliğini korumaya, eksik olan birlikleri kurmaya dikkat ederek Türk Milleti'nin ebedi bekasını temin edecektir.

Millet birimine bağlayıcı gücünü veren müşterekler, hayatiyete sahip unsurlardır. Bu gerçek bizi muhafazakarlığın ayrılmaz bir parçası olan ve 9 Işık'ın bir maddesiyle vurguladığı «gelişmecilik» e götürür. Canlılığa sahip her şey büyür, gelişir, değişir. Hayatiyeti olan şeylerin muhafazası, onları oldukları gibi dondurmak değildir Bu, muhafaza değil kısırlaştırma, fosilleştirme olurdu Canlı unsurların muhafazası, onların tabii gelişmesini sağlamak, tabii gelişmeyi önleyen veya yozlaştıran yıkıcı tesirlere karşı korumaktır. Mesela Türk kültürünün 8 asırdan 18 asra (ve bu güne) kadar değişmiş, gelişmiştir. Bundan sonra da gelişmeğe, değişmeğe, devam edecektir. Muhafazakarlık, bu tabii gelişmeyi önlemek değil, aksine, sağlamaktır. Ancak «gelişme» kelimesine de yanlış manalar vermemek gerekir Gelişen bir çınar ağacının dallarını kesip yerine kiraz dalı yamamak değişikliktir, ama gelişme, tabii gelişme değildir Türk müziği 8, 18 ve 20 asırlarda gelişmiş ve değişmiştir dedik. Fakat Türk müziği yerine İngiliz, Fransız veya tümüyle batı müziği koyma çabaları geliştirme değildir. Tasfiyedir; yok etmedir ve Türk Milliyetçiliği'ne aykırıdır. Gelişme, unsurların kendi içinden olur. Darbeyle değil evrimle olur, tekamülle olur Türk Milliyetçiliği «İnkılapçı»dır, «tekamülcü»dür, «gelişmeci»dir, fakat «ihtilalci» değildir. Fikir hayatımızın bugünkü fakirliğinde kendilerine solcu diyen bazı kafalar bu kelimeler arasındaki mana farkını anlamaktan acizdirler ve en küçük değişmeden en büyük alaböraya kadar bütün kavram yelpazesine «devrim» adını verdikleri için kendilerine bu gerçekleri anlattığımızda şaşkın şaşkın ülkücülerin yüzüne bakar, kafaları karışınca da popüler küfür olan «faşist!»i savurup geçerler.

Sol beyinlilerin en az gelişmişlerine, biraz daha gelişmişlerinin sunduğu ikinci bir yanlış kelime de muhafazakar karşılığı olarak «tutucu» lafıdır. Bu kasti cinayet, muhafazakarlığın içindeki gelişmecilik kavramını gizlemeğe, «muhafaza» ya «fosilleştirme» anlamını vermeğe yöneliktir.

2) Güçlülük: Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin gaye tarifinde saklı ikinci bir husus, Türk Milleti'nin güçlenmesi, dünyada maddi, manevi her sahada en güçlü yapılması hedefidir. Ebedi beka'da bu anlam

gizlidir; çünkü milletler mücadelesinin en şiddetli şekliyle süregeldiği dünyamızda beka, güçlülükle; ebedi beka da en güçlülükle eş anlamlıdır Atatürk'ün, Türk Milletini «Muasır medeniyet seviyesinin üstüne» çıkartma dileği, Milliyetçi Hareket'in «Çağlar üstünden atlayarak», «güçlü» Türkiye'yi kurma hedefi hep bu gerçeğin değişik ifadeleridir. O halde, dünya durumunu göz önüne aldığımızda, Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin gayesini «Türk Milleti'ni en güçlü kılmak» şeklinde koymak da birinci gaye ifadesine eşdeğerdir. Bu konuya, cemiyet birimlerinin tarih içindeki gelişmesini inceleyeceğimiz bölümde tekrar döneceğiz.

3) Turancılık: Genel olarak millet'in, özel olarak da Türk Milleti'nin bir siyasi kavramdan ibaret olmadığını gördük. Siyasi müşterek, yani tabiyet, milletin bağlayıcı gücünü sağlayan unsurlardan sadece biridir Fakat siyasi birlik olmasa da millet yaşar Aksi takdirde işgal altına girdiği veya coğrafya bakımından dağıldığı (Yahudiler'de olduğu gibi) andan itibaren milletin yok olması gerekirdi. Bu saçma anlayışı bir an için doğru kabul edersek, Milli Mücadele sırasında işgal altında kalan bölgelerimizde Türk Milleti'nin işgal tarihinden itibaren ortadan kalktığını kabullenmemiz gerekir. Daha yakın bir misal Kıbrıs'tır Millet'i siyasi bir kavramdan ibaret sayarsak Kıbrıs'da Türk yoktur ve ordumuz orada boşuna kan dökmüştür. Yok, eğer millet siyasi kavramın ötesinde bir vakıa ise, Türk Milletini tarif eden değerlere sahip her insanı Türk saymağa ve dolayısıyla Turancı olmağa mecburuz. Turancılık aslında Türk Milliyetçiliğinin, ayrıca belirtilmeğe bile lüzum göstermeyen ayrılmaz bir parçasıdır. Urfa'lı ile Kerkük'lü, Kars'lı ile Bakû'lu arasındaki fark mesela Urfa'lı veya Kars'lı ile İstanbul'lu arasındaki farktan az oldukça, Azeri'nin veya Kerkük'lünün Türk olmadığını iddia etmek saçmadır. Türk Milletini bugünkü Türkiye sınırları içinde kalanlardan ibaret saymak isteyenlerin kendilerine yeni bir Türk Milleti bulmaları gerekiyor. Türk Milliyetçiliğinin bütün Türkleri kapsadığını söylemek aslında «İnsan» kelimesi bütün insanları kapsar demek kadar gereksizdir. Fakat yabancı fikir taarruzlarının Türkiye'li aydının kafasında yarattığı tahribat bazan iki kere ikinin dört ettiğinin bile izahını gerektiriyor.

İşgal altındaki kafaların Turancılık konusunda giriştiği bir başka erken bunama gösterisi, «Bu halimizle Rusya'ya harp mı açacağız?», «Önce Türkiye'yi düşünmemiz gerekir,» cinsinden çıkışlarıdır Daha önce de, söylediğimiz gibi bu tipler, bu gibi çıkışlarla, aptallığın en önemli belirtisi olan «Kendini çok akıllı, başkalarını çok aptal sanma» arazının en şiddetli tezahürünü göstermektedirler. Onlara göre sayıları milyona varan Türk Milliyetçileri Rusya'ya harb ilan etme veya Türkiye'den önce Turana yönelme peşindedirler. Bunlara bir ata sözü ile cevap verelim: «Ülküler gökteki yıldızlara benzer. Yıldızlara belki erişilemez ama onlara bakarak yönümüzü tayin ederiz»

Turancılık, Türk Milletinde eksik bulunan tabiyet birliğinin sağlanması ülküsüdür. Milliyetçilik, milli müştereklerin muhafazasını kapsadığı için Turancılık muhafazakarlık unsuruyla da bağıntılıdır Diğer taraftan müştereklerin çokluğu milli birliği güçlendireceği için Turancılık'ın «Güçlülük» ilkesiyle bağı vardır. Biraz sonra Turancılıkla «Milletin zaman boyutu ve Ülkücülük» arasındaki münasebeti de göreceğiz.

Turancılık konusuna son vermeden ülkücülerin bile sık yaptıkları bir hataya temas edelim: Türkiye dışındaki Türkler bizim ırkdaşlarımız değil millettaşlarımızdır. Onlarla soy müşterekliğimiz yok mu? Evet,

var. Fakat iki insan veya insan topluluğu arasındaki bağ ifade edilirken en yakın ilgi belirtilir Mesela kardeşimize «dedemin torunu» değil, «kardeş» deriz Gerçi kardeşimiz aynı zamanda dedemizin torunudur ama akrabalık belirtirken bu bağı kullanmak saçma olur. Soy da bir bağıdır. Fakat millet soydan daha yakın bir bağıdır ve Türk Milleti soy müşteregini zaten içinde taşır İngilizlerle Alman'lar ırkdaş olabilir ama Azeri, Özbek ve Türkiye'li ırkdaşın da ötesindedir; millettaşdır. Türk Milleti için «ırkdaş», millettaşlarımız için değil, mesela Macarlar için kullanılabilir.

4) Millet'in zaman boyutu ve ülkücülük : Bir taraftan «ebedi beka» kavramı, diğer taraftan milletin fertlerle değil, müşterek unsurlarla tarifi bizi «milletin zaman boyutu» mefhumuna götürür Sosyolojide cemiyet, tek tek fertlerin aritmetik toplamı olmadığı gibi millet de tarihin herhangi bir anında yaşayan millettaşların aritmetik toplamının ötesinde ve üstündedir. Sosyalistler, sosyolojinin bu temel ilkesini iyi kavrayamadıkları için, ferdi menfaatlerin tatmini ile milletin de tatmin olacağını, hatta, sadece menfaat birliğinin milli birlikten güçlü çıkarak mesela «dünya proleteryası»nın birleşeceğini sanırlar Millet, «fertlerin aritmetik toplamı»nın bir yandan sosyolojik anlamda aşarken diğer taraftan da zaman boyutunda aşar Millet fertlerin toplamı olmadığı gibi milli hayat da fertlerin hayatıyla sınırlı değildir. Sadece menfaata, yalnız ferdi çıkarılara dayanan idealler ölümle son bulacağı için, menfaat uğruna ölmek akıl dışıdır Fakat aile, millet gibi zaman boyutu olan birimler için gereğinde ölüm bile göze alınır; alınmıştır. Zaman boyutu, millet mensuplarının gelecek nesiller için fedakarlık yapabilmelerini, bir insan ömrünü aşan uzun vadeli hedeflere yönelebilmelerini sağlar Materyalist «izm»lere (sosyalizm de kapitalizm de) nazaran milliyetçiliğin bir üstünlüğü bu noktadadır. «Ülkücülük» kelimesinin ikinci anlamı budur. Milliyetçiliğe yabancı kafalar bir iki senelik geleceği, en çok hayatlarının sonuna kadarki zaman parçasını düşünebilirler. Milliyetçi kendini daima ezelden ebede yürüyen bir akışın içinde hisseder. Tabii bir tarih şuuruna sahiptir. Kısa vadeli taktik planları vardır ama aslında ömürler, nesiller ötesine uzanan stratejik hedeflere yönelmiştir. Ülküler, fertlerin ömürleriyle kısıtlı olmayan milli hedeflerdir.

ÖZET

«Millet», çeşitli fikir adamları tarafından birbirinden farklı tarzlarda tarif edilmiştir Ancak bütün tarifler, tarifi yapan" şahsın mensup olduğu millete veya ideolojiye fayda sağlamak amacına yönelmiştir.

Aslında, tabiattaki vakıaları tarif etmek oldukça zordur «Masa» gibi basit bir kavramı tarif etmeğe, kalkıştığımızda bile büyük güçlüklerle karşılaşmamız bunun güzel bir misalidir •

Millet, dil, kültür, din, vatan, soy, tabiyet, ülkü, tarih, menfaat birliklerinin birkaçının (veya hepsinin) belirlediği bir cemiyet birimidir. Bu unsurlardan sadece biri umumiyetle millet teşekkülüne yetmez. Fakat mutlaka hepsinin bulunması da gerekmez. Ancak, bir millette ne kadar unsur müşterekse milli birlik o kadar kuvvetlidir Türk Milleti, tabiyet birliği ve bazı Türk topluluklarında görülen küçük istisnalar dışında yukarıda sayılan unsurların hemen hepsinin birliğine sahiptir. Bu, birçok millette bulunmayan bir avantajdır. Millet bir cemiyet birimi olduğu için, «millet'in teşekkülü», ona

mensup olan fertlerde bir mensubiyet şuurunun teşekkülü demektir. Müsterekler, bu şuurun teşekkülüne yol açtıkları için önemlidirler.

Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin gayesi, Türk Milleti'nin ebedi bekasıdır.

Milletin tarifi ve Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin gayesi bizi hemen önemli dört ilkeye götürür:

- 1) Muhafazakârlık ve Gelişmecilik
- 2) Güçlülük
- 3) Turancılık
- 4) Milletın zaman boyutu ve Ülkücülük

Muhafazakârlık ve Gelişmecilik: Milleti müşterekler tarif ettiğine göre bu müştereklerin muhafazası ve eksik olanların tamamlanması milliyetçiliğin gayesinde saklıdır Buna muhafazakârlık diyoruz Gayenin içinde bulunan bu unsuru bilhassa belirtmek istersek, «Türk Milleti'nin onu tarif eden değerlerle birlikte ebedi bekası» şeklinde bir gaye tarifi yapmamız gerekir ki bu aslında birinci tarifle eşdeğerdedir, «Muhafaza», korunan şeyin dondurulması, fosilleştirilmesi değil, aksine, tabii gelişmesinin sağlanmasıdır. Muhafazakârlığın bu ayrılmaz vasfına «gelişmecilik» diyoruz.

Güçlülük : Milletler mücadelesinin şiddetle sürdüğü dünyada «beka», ancak güçlü olmakla garanti altına alınabilir Dolayısıyla Türk Miletinin güçlü kılınması da gayede gizli bir hedeftir

Turancılık: Turancılık, Türk Millet:'nde eksik bulunan tabiyet birliğinin sağlanması ülküsüdür

Milletin zaman Boyutu ve Ülkücülük: Millet, fertlerin Ömürleriyle sınırlı olmayan, nesilden nesile aktarılan müştereklere dayanan bir kavram olduğu için fertlerin ömürlerinin ötesinde bir zaman boyutuna sahiptir Milliyetçi kendini, milletinin teşekkülünden başlayıp ebede uzanan bir akışın içinde hisseder. Bu yüzden milliyetçinin hedefleri de kendi ömrüyle sınırlı olmak mecburiyetinde değildir. Milliyetçi, ömürler, nesiller, asırlar ötesine uzanan stratejik planlar yapabilir Böyle, ömürlerde sınırlı olmayan hedeflere ülkü, böyle hedef sahiplerine ülkücü diyoruz («Ülkücü»nün ikinci anlamı)

SORULAR – ARAŞTIRMA KONULARI

1) Biz, bütün milletler için kullanılabilecek bir millet tarifi verdik Bu genel tarifi varlığına rağmen her milletin tarifi diğerinden farklıdır Niçin? Bu durumda Türk Milleti'ni nasıl tarif edersiniz?

2) «Turancılık, Türk Milleti'nin tarifinin tabii bir sonucudur» diyoruz Açıklayınız.

3) «Muhafazakârlık» ile «tutuculuk», «gelişmecilik» ile «devrimcilik» kavramlarını karşılaştırınız.

4) «Halk» ve «millet» kavramlarını milletin zaman boyutu açısından karşılaştırınız.

5) Bu bölümde verdiğimiz ülkücülük tarifine «ikinci anlam» dedik Ülkücülüğün IV Bölüm'de verilen tarifiyle bunu karşılaştırın

VI BÖLÜM

METOD-İLİM VE SKOLASTİK

BÖLÜMÜN PLANI

- I - GİRİŞ
- II - SKOLASTİĞİN TARİHİ
- III - ÇAĞDAŞ SKOLASTİK İV - SKOLASTİĞİN TAHLİLİ
- V - TÜRKİYE'DEKİ SKOLASTİK

- 1 Din ve Skolastik
- 2 Bilimsel Sosyalist Skolastik
- 3 Batıcı Skolastik
- 4 «Atatürkçü» Skolastik
- 5 Kitle Haberleşme Vasıtacı Skolastik

I - GİRİŞ

Cemiyet birimleri arasında' tercihimizi yaptık Millet birimini ve Türk Milleti'ni seçtik Daha sonra gayemizi ortaya koyduk; Türk Milleti'nin ebedi beka'sı. Nihayet sıra, bu gayeye varmak için tutacağımız yolun tespitine geldi. Fikir sistemlerinde «metot» adını verdiğimiz bu yol Türk Milliyetçiliği Fikir Sisteminde «İlim Metodu»dur

«ilimden yararlanarak Türk Milletinin ebedi bekasını temin», Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin en kısa ifadesidir

Metod olarak ilmi seçmesi, Türk Milliyetçiliği'ni diğer ideolojilerden ayıran önemli özelliklerden biridir.

Türk Milliyetçiliği bu metot seçiminin doğruluğunun ispat edilemeyeceğini bilir. Bu bilis de aslında ilim metodunun bir gereğidir Metot kendini ispat edemez. Dolayısıyla ilim metodunu seçmemiz, bu metotla gayemize ulaşacağımıza inanmamız bir «kabul»; bir postüladır. Gerçekten de Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin tek kabulü bu metot seçimindedir Kabuller ispat edilemeseler de kuvvetli gerekçelere dayanırlar, ilim metodunu seçmemizin arkasında insanlığın bince yıllık tecrübesi yatar Bu tecrübe, denenen bir seri usul ve felsefeden sonra «dünyada hakiki mürşidin gerçekten ilim olduğunu göstermiştir Ve bunu öyle kuvvetli bir tarzda göstermiştir ki bugün ilimle uzak yakın bir ilgisi bulunmayan, hatta ilme düşman ideolojiler bile isimlerinin önüne bir «bilimsel» eklemekten fayda ummuşlardır. İş, ilmin ismini almakla da kalmamış, ilim adamlarının ağızını açık bırakan bir dizi «bilim» tarifiyle propagandaya devam edilmiş ve sonuçta öyle bir gürültü yaratılmıştır ki tarif savaşında neyin ilim olduğu, neyin olmadığı birçok kafalarda içinden çıkılmaz bir hale gelmiştir.

Hâlbuki ilim metodunun ifadesi son derece basittir : «Vakıalara dayanmak» Eş manalı olarak «tecrübeye dayanmak», «ayağımızı gerçek dünyaya basmak» da diyebiliriz. Bu kadar açık bir ifadenin nasıl karıştırılabildiğini anlamak; ilim metodunu, yaratılan propaganda bulutları arasından ayırıp kavrayabilmek için daha önce de başvurduğumuz bir yolu seçelim vs ilim metodunun ne olduğundan önce ne olmadığını inceleyelim.

II – SKOLÂSTİĞİN TARİHİ

İlim metodunun tam tersi bazan «ortaçağ düşüncesi», bazan «skolastik metod» isimleriyle anılan yoldur.

Biz, skolastik kelimesini tercih edeceğiz Zira Avrupa için, batı dünyası için «Ortaçağ karanlığı» sözü ne kadar doğruysa bizim için de o kadar yanlıştır Ortaçağ denilen tarih devresinde biz, Türkler ve bütün İslam alemi parlak bir ilmin ve kültürün kaynağını teşkil ediyorduk. Bir Avrupalı, «Bırak şu ortaçağ kafasını!» sözünden engizisyon papazlarının kafasını anlar ve bırakmayı ister. Aynı sözü bir Türk'e söylemek «Bilge Han'ın, Tonyukuk'un, İmam-ı Azam'ın, İbni Sina'nın, Alparslan'ın, Uluğ Beğ'in, Fatih'in kafasını bırak» demektir ki bizim o kafalara tekrar eriştiğimizde bırakmaya hiç niyetimiz yok. Skolastik düşüncenin hakim olması anlamında «ortaçağ» bizde ortaçağ'da değil yakınçağ'da başladı. ve içinde bulunduğumuz günlere kadar sürdü; hala sürüyor. Bugün ne kadar açık, ne kadar doğru ve basit görünürse görünsün, «vakıalara dayanmak» ilkesine insanlık çok uzun ve zahmetli bir yoldan geçerek varmıştır. Bin yıllık bir ortaçağ boyunca batı, vakıalara dayanmanın tam tersini yapmış, göklere çıkarılan eski Yunan felsefesi de birkaç münferid pırıltıyı saymazsak ilim metodunu bir türlü keşfedememiştir*.

(*) Arş ime t bu münferit pırıltılardan biridir Deney yapmış, elleriyle çalışmış, bulduklarını vatanının müdafaasında kullanmıştır Suyun cisimleri kaldırma kuvvetini hesaplamakta kullanılan Arismet prensibi kesinlikle müsbet ilimdir

Bu başarısızlığın bir sebebini eski Yunan ve Roma cemiyetlerinin yapılarında arıyabiliriz. Yunanistan'da «vatandaş», Roma'da «patrisyen» denilen ve sayıca az olan imtiyazlı kesimler vardı. Hürriyet, serbest düşünce, demokrasi gibi çok sevilen haklar ancak bu kesimlere hastı. Yunan ve Roma medeniyetlerini yaratan vatandaş ve patrisyenier bu özel haklarının farkındaydılar ve kendilerinden olmayanlara mahsus davranışlardan dikkatle kaçınırlardı. Elleriyle çalışmak, dolayısıyla deney yapmak bu aşağılık davranışlar gurubuna girerdi ve imtiyazlılara yakışmazdı. Değerli olan halis düşünce, mantık, bol bol düşünmek ve güzel konuşmaktı. Bu zihniyet edebiyat, matematik ve felsefe hesabına çok yararlı, fakat ilim metodu ve müsbet ilimler açısından son derece zararlı olmuştur**.

() Birçok kimsenin zannettiğinin aksine matematik müsbet ilim değildir Sadece tecrübeye, gözleme dayanan, vakıalarla uğraşan ilimlere müsbet denir Matematik ise tabiata değil mantığa dayanır Kafalarda kurulan mücerret sistemlerle uğraşır Ancak nisbet ilimlerin bir alet olarak matematiği kullandıkları ve matematiği kullandıkları ölçüde kesinlik kazandıkları doğrudur.**

Bugünkü ilmin birçok sonucunun Yunan felsefesinde bulunduğu söylenilerek bu görüşlerimize itiraz edilebilir Mesela o çağın bir feylesofu «atomizm» adıyla bir felsefe kurmuş, cisimlerin taneciklerden meydana geldiğini söylemiştir (Demokritus). Dolayısıyla bugünkü atom kavramının ilk defa eski Yunan'da ortaya atıldığı iddia edilebilir. Ancak şu da bir gerçektir ki; bugünkü ilim, maddenin taneciklerden değil de sürekli ortamlardan meydana geldiğini gösterseydi, yani atom kavramının zıddını bulsaydı bu görüşün de ilk defa eski Yunan'da ortaya atıldığını görecektik. Aslında Yunan feylezofları her konuda söylenebilecek her şeyi söylemişlerdir. Dolayısıyla bugünkü ilmin herhangi bir genel görüşünün Yunan felsefesinde bulunmaması adeta imkansızdır. Fakat her

şeyi söylemek aslında hiç birşey söylememeğe eşdeğerdir. 1939 yılında ikinci dünya harbini müttefiklerin kazanacağını tahmin etmek bir marifettir. Fakat, «Harbi müttefikler kazanacak», «Harbi müttefikler kaybedecek, «Hiç kimse kazanamayacak, ortada kalacak» tahminlerinin üçünü birden yapıp sonra bunlardan birinin doğrulanmasından pay çıkarmak saçmalaktır. Eski Yunan'da herşey, herşeyin zıddı ve varsa üçüncü, dördüncü, beşinci, vs ihtimaller de söylenmiştir ve netice ne olursa olsun Yunanlıların haklı oldukları bir taraf mutlaka bulunacaktır. Ama bunun bir değeri olmadığı da aşikardır.

Avrupa ortaçağı bir bakıma eski Yunan'ın hürriyet noksanıyla devamıdır Hür insanların, birinci sınıf insanların deney yapmayıp sırf düşünceyle, mantıkla uğraşmaları gerektiği yanlış Avrupa skolastisizminde bütün şiddetiyle hüküm sürer. O çağın Avrupa okullarında okutulan gramer, hitabet, diyalektik (mantık), hesap, hendese, astronomi ve musikiye «yedi hür sanat» denmesi tamamen Yunan ve Roma'da ki hür kesim ikinci sınıf kesim ayrılıklarının bir aksidir. Bugün bile bu ve buna benzer derslerle program düzenlenen bazı batı okullarına «hür sanatlar koleji» adı verilmektedir (İngilizcede : Liberal arts college) Ortaçağda da Yunan ve Roma'daki gibi safi düşünceye, masa başı mantığına büyük değer verilmiş, deney horlanmıştır. Deney yapanların, yapmağa teşebbüs edenlerin başında «Büyücü» ithamının korkusu, büyücü diye yakılma endişesi Demokles'in kılıcı gibi sallanmaktaydı. Çetrefil mantık oyunlarının, laf labirentlerinin birçoğunu neticeye bağlayabilecek deney ve gözlem metodları mevcut olmadığı için bu hakemlik görevini yanılmaz otoritelere yüklemek gerekiyordu. Bir münakaşada kazanmanın yolu söylediklerinin doğruluğunu tabiatta göstermek değil, söylediklerinin otoritelerin fikirlerinden hareketle ispatlanabileceğini göstermekti. Bu yüzden mantık ve mantık oyunları Avrupa orta çağında altın çağlarını yaşadılar. Aristo en büyük otoritelerden biriydi. İncil ve bazı ünlü papazlar, azizler, kilise babaları da otoriteler cuntasını tamamlıyordu. «Aristo der ki...» («Kaale Aristo...») en kesin ispat sayılırdı. «Araştırma», tabiatı tetkik edip bazı sonuçlar çıkarmak değil, Aristo gibi otoritelerin yazdıklarını ve tarih boyunca bir konuda otoritelerin söylediklerini tetkik edip sonuç çıkarmaktı. Tabiatla bağ gerekiyorsa onun yolu da otoritelerin söylediklerinin tabiatta nasıl doğrulandığına dair mantıklı ve seçme misaller vermektir. İlmin ana medodu özelden genele gitmek, deneylerden genel kanuna varmağa çalışmaktır. (tümevarım); skolastikte ise genel zaten otoritelerce ortaya konulmuştu, şimdi yapılacak iş bu genel ve kesin doğruların özel uygulamalarını (tabii düşünerek, masa başında) bulmaktır. Genelden özele gitmektir (tümdengelim) Mesala skolastiğin dev eseri sayılan Abelard'ın «Sic et non» (Evet ve hayır) adlı kitabı otoritelerin iddialarını inceler, her iddianın lehinde ve aleyhindeki münakaşaları toplar ve zamanın büyük araştırmalarından biri sayılırdı.

Bin yıl batı insanının düşüncesine hâkim olan bu yanlış şu üç misalde bütün çarpıcılığıyla ortaya çıkar: Bir papaz meclisinde atın ağızında kaç diş olduğunu tartışılıyordu Aristo atın 28 dişi olduğunu yazmıştı. ve Aristo böyle dediğine göre kimsenin bu konuda şüphe etmemesi gerekiyordu. Saatler, saatler süren münakaşadan belki biraz da sıkılan papazlardan en genci ötede otlayan bir atın yanına gidilip dişlerinin sayılmasını teklif etti. Ne ayıp, ne ayıptı. Düşünce varken, mantık, diyalektik varken pis atın pis dişleri sayılırmı? Bütün gürültülere rağmen biri gidip saydı ve hayret, Atın 12 dişi vardı. Netice yüce papazlara bildirildiğinde dinlemek bile istemediler ve sonunda

Aristo'nun değil atın yanıldığına karar verdiler*

(*) *Bu anekdotta gidip atın dişlerini saymayı teklif edenin Bacom olduğu da rivayet edilir*

Aristo mantıkla şu neticeye varmıştı: « Ağır cisimler, hafif cisimlerden hızlı düşer» Bu fikir (o zaman sadece bir fikir değil, aksi düşünülmecek bir dogma idi) Galile'nin hesaplarına ters geldi ve bir deney yapmağa karar verdi. Piza kulesinin tepesine biri büyük, diğeri küçük iki taşla çıktı ve taşları kuleden aşağıya bıraktı. Yine hayret! İki taş da aynı zamanda yere düştü Deney çok muhterem skolastik bilginler heyetinin önünde tekrarlandığında davetliler gözlerine inanamadılar ve sonunda gözlerinin yanıldığına karar verdiler. (Bugün fizik, bütün cisimlerin aynı hızla düştüğünü göstermiştir Taşla pamuğun aynı hızlarla düşmemesinin sebebi ağırlık farkı değil hava sürtünmesinin bu maddelere farklı tesirindedir. Yoğunlukları ve şekilleri aynı olan cisimler aynı süratle düşerler. Havasız bir ortamda, mesela havası boşatılmış bir kavanozda farklı yoğunluk ve şekle sahip cisimler de - mesela bir taş ve bir tüy - aynı hızla düşer Düşme hızı ağırlıktan tamamen-bağımsızdır)

Üçüncü ve son misalimizi tarih açısından ilk ikisinden daha iyi biliyoruz. Galile, o güne kadar otoritelerin ve skolastiğin desteklediği Ptoleme sistemini tenkid etmişti. Bu sisteme göre güneş, yıldızlar ve bütün kainat dünya etrafında dönüyordu Galile tersini, Kepler'in görüşünü savunuyordu- Yazdığı «İki temel dünya sisteminin diyalogu» adlı eserinde mümkün olduğu kadar tarafsız görünmeğe çalışarak Kopernik'i savundu. Engizisyon tarafından yargılandı ve bu fikirleri yaymamağa ve evinden çıkmamağa mahkûm edildi. Cezası ancak hastalanıp gözleri kör olduktan sonra kaldırıldı. Galile'nin yargılanırken fikirlerinden vaz geçtiğini, papazların haklı olduğunu ilan ettiğini biliyoruz. Bir rivayete göre, cezayı hafifletmek gayesiyle yaptığı bu ilandan sonra salondan çıkarken, «Ama yine de dönüyor» demiş Tabii bütün gürültü patırtı sırasında kimsenin aklına Ptoleme ve Kopernik görüşlerini ölçmelere, gözlemlere dayanarak kontrol etmek ve öyle karar vermek gelmemiştir.

Bu üç skolastisizm misali bizim ortaçağımıza ait bir hikaye ile ne kadar zıddır: İmam-ı Azam bir gün atıyla giderken birisi atının kaç ayağı olduğunu sormuş Ebu Hanife atından inmiş, hayvanın ayaklarını saymış ve ancak ondan sonra «Dört!» cevabını vermiş.

Bir kısmı tarihi gerçekten alınmış, bir kısmı ise uydurulmuş anekdotlardan ibaret olmakla birlikte skolastik zihniyeti çok güzel yansıtan bu üç hikaye vakıalara dayanmak fikrinin pek öyle kolay ve zahmetsiz doğmadığını gösterir. Gerçekten de ilim metodu ancak ortaçağdan sonra ağırlığını hissettirmeğe başlamış ve ancak son birkaç asırda hakimiyetini ortaya koyabilmiştir. Buna karşılık skolastik, kavgasız teslim olmamıştır ve kesin yenilgisi hala söz konusu değildir. Bugün bile skolastiğin dünyanın en az yarısında saltanatını sürdürmekte olduğunu rahatça ifade edebiliriz. Türkiye, bu saltanatın sınırları dışında değildir.

III - ÇAĞDAŞ SKOLASTİK

Şimdi ortaçağ Avrupası'ndan günümüze atlayalım ve çağdaş skolastisizme, bu metodun günümüzdeki fikir sistemlerine yansımalarına bir göz atalım.

Skolastik metodu en belirgin tarzda taşıyan ideoloji Marksizm'dir Bertrand Russel bu yüzden Marks'a «Son kilise babası» der Diyalektik mantığa verdiği delice önemden haşin otoriteciliğine kadar adeta ortaçağ Avrupası'nın 19-20 asırlarda yeniden dirilişi dir. Marksizm Bu ideolojinin devlet gücüyle savunulduğu SSCB'de 1937- 1964 arasında cereyan eden Lizenko olayı yukarıda anlattığımız üç hikâyeden hiç de geri kalmaz Olayın kahramanlarından Vavilov ile Gailile arasında da benzerlik vardır. Fark, olayı anlatırken görülecek.

Biyolojide bir aralık denenip sonra terkedilen Lamarkçılık diye bir görüş vardı. Lamark'a göre hayat boyunca kazanılan karakterler nesilden nesile geçerdi. Mesela oduncunun oğlu güçlü kuvvetli, buna karşılık rahat işlerde çalışan bir adamın çocuğu zayıf olurdu. Kullanılmayan organlar yavaş yavaş dumura Uğrar ve nihayet ortadan kalkardı. Mesela 30 nesil farenin kuyruğunu kesersek 31'nci nesil fare yavruları kuyruksuz doğacaktı. Bu teori fazla denenmeden ortaya atılmış ve evrim kavramını desteklediği için çok taraftar bulmuştu. Fakat yukarıda kabaca anlatılan fare deneyine benzer tecrübe ve gözlemler Lamark'ı desteklemedi. Bu arada «genler» keşfedilmiş, «genetik» adıyla bir ilim dalı doğmuş, nesilden nesile aktarılan karakterlerin ömür boyunca çevreden, cemiyetten kazanılmayacağı, bunların genlerle şifrelenmiş bulunduğu irsiyete has olduğu anlaşılmıştı. Neticede biyolojide Lamarkizm tamamen terk edildi.

Fakat şanssızlığa bakın ki Marks ve Engels tam da Lamarkizm'in revaçta olduğu devrede geldiler. Bu teori onların da işine yaradı. Madem ki karakterler bir hayat boyunca kazanılıp sonra nesillere aktarılabilirdi, insanın birçok tabii içgüdüğü de kolayca değiştirilebilirdi. Mesela mülkiyet, aile bağlılığı hisleri. Bunlar herhalde içinde yaşanan cemiyet tarafından fertlere, onlardan da nesillere veriliyordu. Bunlar değişmez şeyler değildi ve komünist toplum kurulduğunda, birkaç nesil sonra mülkiyet duygusu, rekabet hissi, aile bağlılığı ortadan kalkacak, insanlar artık sahip olmağa çalışmayacak, birbirleriyle yarış etmeyecek, kıskanmayacaklardı.

Marks da, Engels de öldü. Fakat hiç beklemedikleri yerde onların otoriteleri adına bir ihtilal yapıldı ve mantıkları orada yaşadı. 1937'ye gelindiğinde ilim dünyası için Lamarkizm tarihten bir yapraktı. Ama neo- skolastik Rusya'da çağdaş ilme «burjuva bilimi» deniyor, apayrı bir sosyalist bilim, hatta sosyalist biyoloji gelişiordu! Ölü Lamarkizm'in Marks'a, Marks'ın da Lamark'a uyması bu iki otoriteyi de Rus ilminin başına bela etti Lizenko (Lysenko) adlı biri Lamarkizm'in asla ölmediğini, sadece burjuvaların ve emperyalistlerin, kapitalistlerin hışmına uğradığını ilan etti Stalin ve devlet de onu destekleyince Rus tarım ve biyolojisine hakim oldu. Kışlık buğdaydan yazlık buğday yetiştirebileceğini, uygun ortamda yetiştirilen buğdayın çavdar tohumu vereceğini ileri sürdü ki bu, ormanda büyüyen köpeğin tilki doğuracağı iddiasına benzer. Gerçek ilim adamları Lizenko'ya karşı çıktılar Fakat Komünist Partisi Engizisyonundan da başkın çıktı Kitle halinde tevkifler, mahkûmiyetler başladı. En çok direnenlerden genetikçi Vavilov yargılandı ve ölüme mahkum edildi. Bu ceza sonradan hapse çevrildiyse de Vavilov yeraltı hücrelerine dayanamadı ve hapiste öldü.

Galile, Engizisyon karşısında fikirlerinden döndüğünü ilan etmişti. Vavilov öyle yapmadı, «Ateşe gideceğiz, yanacağız, fakat kanaatlerimizi değiştirmeyeceğiz» diye haykırabildi. Vavilov, Galilei'den cesurdur. Engizisyon, Gailile'yi ev hapsine mahkûm etmişti. Bilimsel Sosyalizm

ise Vavilov'u ölüme. Engizisyon herhalde Bilimsel Sosyalizm'den daha yumuşak daha az skolastikti.

IV— SKOLASTİĞİN TAHLİLİ

Şimdi, yukarda verilen atın dişleri, cisimlerin düşüş hızı, dünyanın hareketi ve Lizenko olayı misallerini inceleyerek skolastik metodun özelliklerini tespitte çalışalım Bu dört olayda da deney ve gözlemden, vakiyadan kaçış hakimdir. Atın dişlerinin sayılmasına karşı direnilmiş; Aristo'dan Galile'ye kadar özellikleri aynı fakat ağırlıkları farklı cisimleri atıp düşüş hızlarını ölçmek düşünülmemiş; Galile yargılanırken astronomi gözlemlerinin hakemliğine başvurulmamıştır. Lizenko olayında ilim adamlarının yüzlerce makalesi, biyoloji ve tarım araştırmaları bir kalemde «burjuva» damgasını yemiş, gözler vakiyaya kapanmıştır. Buna karşılık atın neden 28 dişi olacağıının, ağır cisimlerin neden hızlı düşeceğiinin, güneşin neden dünya etrafında döneceğinin ve uygun şartlarda yetiştirilen buğdayın neden çavdar olacağıının hep mantıklı izahları vardı. Mesela, «Ağır cisimler hafiflerden hızlı düşer» iddiası mantıklı, fakat deneye gözleri kapalı bir kafadan çıkabilir. Yine dört misalde de şüphe edilmeyen otoriteler vardır. At ve düşen cisimlerde otorite Aristo, gezegenlerde Aristo ve Ptoleme, çavdar olan buğdayda ise Marks ve Engels'dir. Nihayet, her dört misalde de meseleler, bu otoritelerin genel hükümlerinden hareketle ve mantık kullanılarak çözülmeye çalışılır. Keşfedilecek, anlaşılacak, yeni ve mühim şeyler yoktur. Genel esaslar otoritelerce zaten söylenmiştir. Yapılacak iş, onların veciz genel hükümlerinden hareketle, karşılaşılan özel meseleleri, teferruatı halletmekten ibarettir. Ortaçağ Avrupası'mn teslim olduğu Sokrat ve Eflatun fikirlerine göre zaten «Güneşin altında yeni birşey yoktur!». Bütün bilgiler insanda doğuştan mevcuttur. İnsanoğlu bilebileceği herşeyi doğuştan bilir; ancak bu bilginin şuurunda değildir. Gaye, bu «a priori» bilgiyi mantıkla şuura çıkarmaktan ibarettir. Bilimsel sosyalizmin kurucuları da benzer bir ruhla hareket ederler. «Komünist Manifesto»da da, «Kapital»de de «değerin emek teorisi», «tarihi sınıf kavgasının belirlediği» gibi temel hükümler bile tarih ve sosyolojiye dayanılarak isbatlanmaz. Ta başta, şüphe edilmez hakikatler olarak va'z edilirler. Sonra okuyucunun bu kati gerçekleri daha iyi anlayabilmesi için lütfen misaller verilir. Tabii bu misaller, karmaşık bir insanlık tarihinden aslında Marks sadece Avrupa tarihini bildiği için yalnız Avrupa tarihinden cımbızla bulunup çıkarılır. Son safha, bu seçme misallerin, tezi tam destekleyecek yanları vurgulanarak kaleme alınmasıdır. Bu akıl yürütme usulüne, yani genel hükümlerden özel neticeler çıkartmaya, tümdengelim (dedüksiyon) denir.*

(*) *İnsanın akıl yürütmede kullandığı usuller genel olarak üçe ayrılır : 1) Tümevarım (özelden genele gitme - in- düksiyon), 2) Tümdengelim (genelden özele gitme - de- düksiyon), 3) Benzetme (analoji) Yerine göre, her üç usul de kullanılabilir. Ancak, ilmin «kanun»ları birinci usulle, tümevarımla bulunmuştur. Tümdengelim'e, halihazırda bilinen kanunların uygulanmasında başvurulur Skolastiğe göre «genel» önceden malûm olduğu veya otoritelerce ortaya konduğu için tümdengelim dışındaki iki usul, bu arada ilmin indüksiyon yolu lüzumsuzdur. Hatta skolastik, tümevarım'ı kullananlara kızar. Mesela Engels, «Doğanın Diyalektiği» adlı eserinde, belki gelmiş geçmiş en büyük fizikçi olan Nevton'a, «indüksiyoncu eşek - indüksiyoncu budala» sözleriyle hakaret eder. Bu tek taraflı münakaşada sağduyu sahipleri gerçek eşeğin kim olduğuna kolayca karar verebilir.*

0 halde skolastiğin özelliklerini şöyle toparlayabiliriz :

- 1) Vakılara (deney ve gözleme) değil, mantığa dayanmak
- 2) Yanılmaz otoriteler kabul etmek
- 3) Düşünce usulüne tümdengelimcilik

Bu üç özellik birbirinden bağımsız değildir. Sadece otoriteye bağlı ve vakaları görmeyen bir kafa, kendiliğinden tümdengelimci olur. Benzer şekilde, tümdengelimcilik ve bir otoriteyi benimseme, giderek, vakılardan kopmaya ve safi mantığa bağlanmaya yol açar. Nihayet, vakalardan kopan ve tümdengelimci benimsen bir mantık da kendi otoritesini arayıp bulacaktır.

Skolâstiğin üç ana özelliği hemen bazı ikincil (sekonder) özellikleri doğurmuştur Vakıalara dayanmamak, deney ve gözlemden kaçış, skolâstik kafada bir nevi şizofreni yaratır. Tıp terimi olarak şizofreni (akıl bölünmesi), gerçekte ilginin kopmasını ifade eder. Dış dünyadan gelen tesirlerle bir şizofrenin gösterdiği tepkiler arasında akıllı bir bağ yoktur Halk arasında «erken bunama» denilen bu hastalığa yakalananlar mesela denizde yürümeğe, karada yüzmeğe kalkabilirler. Yukarıdaki misallerde atın dişleri görüldüğü ve sayıldığı halde hala Aristo'yu savunup, «Belki at yanılıyor» saçmalığına kadar gitmek; Piza Kulesi'nden düşen taşları gördükten sonra gözlerine inanmamak, hep şizofreniye paralel davranışlardır. Lizenko olayında tam 27 yıl buğday çavdar olmamış, şarlatanların elindeki SSCB tarımı halka açlık ve kıtlık çektirmiş, fakat liderler tarım ve biyolojideki şizofreniden ancak Hrutçof'dan sonra kurtulabilmişlerdir. Tıbbi şizofrenle skolastik şizofren arasında önemli bir fark varsa o da birincinin elinde olmadan ikincinin ise bile bile vakılardan kopmasındadır. Mantığa dayanmanın sebep olduğu ikinci özellik, tabiatı basit görme eğilimidir. İnsan mantığı basit ve kısa izahları sever. Bu mantığın tabii bir eğilimidir. İlim de, karışık tabiat olaylarını izah etmek için mümkün merteye basit kanunlar bulmağa çalışır; aynı olayın biri karışık, biri basit iki izahı varsa basit olanı seçer Fakat bu arzuyu vakıalara dayanarak gerçekleştirmeğe uğraştığı için mantığın tabii basitleştirme eğilimi ilimde yıkıcı olmaz

Vakıaya dayanmanın sağladığı emniyet skolastikte yoktur. Olaylar saçmalamaşınca kadar basitleştirilebilir Eski Yunanlıların bütün tabiatı su, hava, ateş ve toprak olmak üzere dört elemanla izaha çalışmaları bu cins bir basitleştirmedir (Bugün fizik, 103 eleman tesbit etmiştir) Genler - mutasyon - tabii seçim süreci ilmin tespitidir ve skolastik Marksizm'in iddiası olan Lizenkoculuk, yani çevrenin kalıtıma tamamen hakim olacağı tezinden daha karışıktır. Bilimsel sosyalizmin diyalektik mantığının bütün olayların temelinde iki unsurun çelişkisinden ibaret bir mekanizma bulmağa çalışması; tarihi maddeciliğin bütün sosyolojiyi iktisatla (üretim ilişkileriyle), bütün tarihi sınıf kavgasıyla izaha çalışması; birbiriyle karmaşık münasebetler içinde bulunan cemiyet müesseselerini kolayca alt yapı üst yapı diye ikiye bölüvermesi hep skolastik basitleştirme zorlamasının sonuçlarıdır.

Yanılmaz otoriteler kabulü, skolastiği otoriter olmağa zorlar Skolastik kafa, inandığı otoritenin tenkit edilmesine, ondan şüphe edilmesine tahammülsüzdür. Tenkitçi ve şüphecileri cezalandırmak, elinden gelirse yok etmek ister. Nitekim skolastik metodun hakim olduğu rejimler sevgili otoritelerinin manevi şahsiyetlerini koruyacak çok maddi ve tesirli ceza mekanizmalarını zaman kaybetmeden kurmuşlardır

Avrupa ortaçağında bu otoriteyi ve ceza dağıtma görevini kilise ve onun engizisyonu yüklenmişti Marksist markalı skolastik rejimlerde kilisenin yerini komünist partisi, engizisyonun yerini de devletin gizli-açık polis teşkilatı ve önce karar verip sonra yargılayan mahkemeleri almıştır. Galile'yi hapseden, Vavilov'u öldüren hep bu özelliktir.

Nihayet, vakılara dayanmak ve otoritecilik özellikleriyle birleşen tümdengelimcilik, skolastiğin iyi bir izahçı, fakat kötü bir tahminci olmasına yol açar Otorite ve safi mantığa dayanılarak çok güzel ve uzun izahlar yapılabilir Mesela maddenin neden atomlardan meydana «geleceğinin izahını eski Yunan felsefesinde bulabilirsiniz Neden atomlardan meydana gelemeyeceğinin izahını da bulabilirsiniz «Eğer - madde atomlardan teşekkül etmişse bu atomları birbirinden boşluk ayıracaktır Boşluk ise yok'tur; hiç'tir Halbuki yok iki şey arasında sınır olamaz O haide madde sürekli olmak mecburiyetindedir» Bu laflar ilim değil, beyin jimnastiğidir, Bu jimnastiğin ustaları her siparişe uygun izahlar yapabilir; fakat hiçbir şeyi tahmin edemezler Bilimsel sosyalizmde de durum aynıdır. 1980'larda ABD ve SSCB uzayda yarışırken Rusya'nın her başarısı bilimsel sosyalistlerce «Bilimsel ideoloji sahibi bir toplumun bilimde başarılı olması olağandır» diye başlayan gayet mantıklı izahlarla karşılanıyordu ABD'nin başarıları ise, «Proleter toplumların ve işçi sınıfının sırtından, bu zavallılar sömürülerek, uzay gayet tabii fethedilir, fakat sosyalist toplumlar önce halklarının karınlarını doyurmayı düşünür» mantıklı izahı ile hallediliyordu. İş öyle bir hal aldı ki aya ilk adamı SSCB de indirse ABD de indirse yine bilimsel sosyalistlerimiz haklı çıkacaklardı. Her iki şıkkı da rahatlıkla izah edebiliyor, fakat doğru dürüst bir tahmin yapamıyorlardı. Bir meselede bütün ihtimalleri izah etmenin aslında hiçbir şeyi izah edemeye eşdeğer olduğunu daha önce görmüştük.

V – TÜRKİYE'DEKİ SKOLASTİK

Türkiye'si aydın, skolastik'i kelime olarak iyi bilir Ona bu ismin dışında «gericilik», «ortaçağ kafası», «örümcekli kafa», «irtica» gibi ilgi çekici isimler de vermiştir Ancak skolastiğin belli bir fikir değil, bir metod, dünyaya bir bakış tarzı olduğunu bir türlü anlayamamış; Avrupa ortaçağındaki skolastiğin kilisesini ve engizisyonunu görerek «ortaçağ kafası» dediği nesnenin ille dinle bir ilgisi bulunması gerektiğini sanmıştır Diğer taraftan» skolastikle ilmin zıtlığında hayal meyal kavramış, fakat ilimden, İlim metodundan habersiz olduğu için «bilimsel» kelimesinin peşinden sürüklenerek yeni bir skolastisizmin kucağına düşmüştür Gericilikle, ortaçağla kavga ede ede yaşayan bu kalabalığın giderek skolastiğin «yılmaz savaşçıları» haline gelişi 20 asır Türkiye'sinin dramıdır.

1 Din ve Skolastik :

Türkiye'de dindarlık iddiası taşıyan skolâstik tipler yok mudur? Şüphesiz var Biz bunlara - her Müslüman'da bulunan tabii ümmet sevgisiyle karışmaması için "siyasi ümmetçiler" diyoruz. Fakat bu kafalar, memleketimiz için 20 asrın ikinci yarısında doğrudan bir tehlike teşkil etmekten çok uzaktır Ancak aşağıda ele alacağımız «ilerici» skolâstikleri diri tutmak, onların kuşkularına bir sebep teşkil etmek suretiyle dolaylı bir tehlike yaratmaktadırlar.

Siyasi ümmetçi skolastiğin Türkiye’de işi zordur Çünkü İslam dini Katolik Hıristiyanlığın aksine, skolastiğe kapalıdır Katoliklikte fertle Tanrı arasına bütün heybetiyle Papalık ve kilise teşkilatı girmiştir Cennetin anahtarı endülüjansa kadar bütün manevi kozları elinde tutan bu teşkilat, skolastiğin otoritesini ve otoriterliğini tesise amadedir İslamiyet’te böyle mutlak hakim bir ruhban sınıfı esasta mevcut değildir Tam aksine, kulla Allah arasına kimse giremez; günah - sevap defterine hiçbir faninin hariçten şerh düşme hakkı yoktur.

Katoliklik, bütün hakikatlerin kendisinde gizli olduğunu iddia edebilir Dolayısıyla vakıadan kopma, mantığa ve tümdengelimle dayanma özelliklerine açıktır İslamiyet’te ise, «İlim Çin’de bile olsa» gidip bulmak emredilmiştir İlmin yalnız tefsirle değil, fiili araştırmayla elde edilebileceği İslam’ın açık telkinidir. Geçen yazıda naklettiğimiz İmam-ı Azam Ebu Hanife’ye atfedilen hikâye, İslam’ın vakıaya, deney ve gözleme dayanma anlayışını kuvvetle vurgular.

Bu vasıflar İslam’ı skolâstiğin üç özelliğine de kapalı tutar. Avrupa ortaçağını yaşarken İslam dünyası bu anlayışla maddi-manevi bütün sahalarda parlayabilmiştir.

Hal bu iken, İslam’a dayalı skolastik bir sistem kurma çabasındaki siyasi ümmetçiye, İslam kisvesi altında Katolik zihniyetini telkinden başka açık kapı kalmamaktadır Nitekim, endülüjans anahtarına kadar «tam teknil» bir otorite merkezi, bir Papalık tesisine çalışılmaktadır Kendi kendini Bedir Muharebesi Başkumandanlığına tayin eden düzenbazlar türemiştir Propagandasını yapmayanlara, kendisine oy vermeyenlere müminlik yolunun kapanacağını ilan eden sapıklar vardır

Bütün cemiyetlerde belli bir oranda sapık bulunması tabiidir. Her toplulukta nasıl belli bir yüzde nispetinde idiyot, astımlı, mongoloid veya romatizmalı varsa, belli bir yüzde nispetinde de sapık ve fanatikler bulunacaktır. Tehlike, bunların uğruna bütün bir memleketi yakmak, bütün dikkatleri bu fanatikler üzerinde toplayıp diğer skolâstikleri görmezlikten gelmektir Özellikle milletler mücadelesinde, fikir sistemleri savaşının devletimize yönelen silahlarıyla bu zavallıları aynı kefeye koymaktır Tehlike, «Makineli tüfeğe de tesbihe de karşıyım» budalalığındadır.

Bugün siyasi ümmetçi skolastikler, İslam kisveli Katolikler, siyaset alanında gerçek güçlerinin üstünde bir netice sağlayabilmişlerse bunun tek sebebi var’: Aşağıda inceleyeceğimiz «ilerici» skolastiklerin irtica ile savaş saplantısıyla dine, İslam’a kadar uzanan saldırıları Bazan fiili tecavüz, bazan da - maneviyatı fiili tecevüzden çok yaralayan - istihza küfrü!

Gerçekte skolastiğin dinle, hele İslamiyetle doğrudan bir ilgisi yoktur. Vakıalardan kopuk bir mantık, otoriteye dayanmak ve düşünce usulünde tümdengelimcilerin tekelinde kalmak, savunulan tez ne olursa olsun, bir insanı skolastiğe teslim etmek için yeterlidir. Din düşmanı Marksizm’in skolastiğin en güzel örneklerinden biri oluşu skolastiğin dinle ilgisizliğine kafi delildir.

2 Bilimsel Sosyalist Skolastik

Türkiye’de skolastiğin en açık tezahürleri de bilimsel sosyalistlerden gelmiştir. 12 Mart öncesinde Türkiye işçi Partisi'nin hakim fraksiyonu ile milli demokratik devrimci (MDD) Mihri Belli fraksiyonu arasında geçen «bilimsel» münakaşayı misal olarak alabiliriz. Çeşitli

sebeplerle MDD, gençlik arasında TİP den daha başarılı olmuş, TİP'e de işçi, köylü arasında çalışacağını ilan etmek düşmüştü. Bu durumda TİP, hemen bilimsel sosyalist otoritelerden şu tefsiri yaptı : «Bilimsel sosyalizm proleter sınıfının felsefesidir. Faaliyet alanı proletaryadır MDD'liler Marks - Engels - Lenin'in bu açık hükmünü hiçe sayıp burjuva kökenli üniversiteliler arasında çalışmakta, buradan topladıkları taraftarlarla bize yüklenmektedirler. Bu hareket Marks-Engels-Lenin'e aykırıdır; dolayısıyla yanlıştır ve başarılı olmayacaktır. Mihri Belli'nin TİP'e verdiği cevap ise mealen şöyleydi: «Evet bizim gençlerimiz burjuva kökenlidir. Devrimci sosyalistleri copleyan toplum polisi ise proleter kökenli Bu durum Marks - Engels - Lenin e aykırıdır Marks - Engels - Lenin yanılmayacağına göre bu işin bir başka izah tarzı olmalı» Ve mantıklı izah tarzını de buldu : «Bir insanın hangi sınıftan olduğu kökenine değil, attığı adıma ve davranışına bağlıdır Üniversiteli, burjuva kökenine rağmen proleter felsefesini benimseyip o felsefeye göre hareket diyorsa, o, proleterdir Toplum polisi, kökenine rağmen kapitalist düzeni savunuyorsa, o, proleter değil, kapitalisttir»

Bu münakaşadaki skolastik unsurların tesbitini bir alıştırmaya olarak okuyucuma bırakıyorum.

Türkiye'de siyasi ümmetçilerin ve bilimsel sosyalistlerin dışındaki «ilerici» skolastikler yakın tarihimizin ürünleridir Bunları bir sınıflamaya tabi tutmak zordur Taradıkları otorite bakımından «batıcılar», «Atatürkçüler», «Kitle haberleşme vasıtacılar» gibi guruplardan bahsetsek bile bunların çoğu zaman aynı şahısta içiçe bulunduğunu görürüz Bu iç içe bulunabilme kaydıyla, saydığımız üç gurubu inceleyelim :

3 Batıcı Skolastik

Batıcıların otoritesi, etiketlerinden de anlaşılacağı gibi batı Avrupa ülkeleri ve ABD'dir İmparatorluğumuzun batı karşısında gerileyişinin ve çöküşünün sebep olduğu aşağılık duygusu, Osmanlı'nın son devirlerinden günümüze kadar birçok aydını, vakıayı anlamadan batıya hayranlık duymaya ve taklide itmiştir. Burada vakıa, batının kalkınması ve kalkınmanın sebebi iken bu incelenmemiş, gözden kaçmış; yerine, kalkınmanın bazı neticelerini (sebeplerini değil) taklid yoluna gidilmiştir. Sonra bu neticelerin neden kalkınmaya sebep olacağı tam bir kilise babası ustalığıyla izah edilmiştir. (Değerli Türk Milliyetçisi ve ilim adamı Prof Dr Mümtaz Turhan birçok eserinde, özellikle «Garplılaştırmanın Neresindeyiz?» kitabında aydınlarımızın bu tutumunu çok güzel tenkid eder). İktisat anlayışında bu taklit önce (19. asır başında, Koca Reşit Paşa zamanında) Adam Smith tipi bir liberal kapitalizm şeklinde belirmiştir. Smith'i baş tacı eden kadrolar Türkiye'de henüz sanayi kapitalinin bulunmadığını görememişlerdir. Daha sonra ve günümüzde aynı taklit bu sefer sosyalizme yönelmiştir.

Bu gurup, batılı gibi davranmak, batılı gibi müzik yapmaktan II. Meşrutiyet batıcısı Abdullah Cevdet'in Avrupa'dan damızlık erkek getirmek teklifine kadar varan bir tayf yaratmıştır. Daha birkaç yıl önce Türkiye'de Başbakanlık yapmış bir zat (Nihat Erim) yabancı bir gazeteye, «Memleketimde Almanca'dan başka dil bilmeyen, Bavyera tipi deri pantolonlar giyen Türk çocukları' görüyorum Bu fevkaladedir; Türkiye büyük bir değişme içinde!» fikirlerini söylerken bayağı heyecanlanıyordu. İslam kültürü batının antitezi olarak görüldüğü için Türkçe'deki doğu menşeli kelimelere karşı savaş açılmış; buna karşılık

«öz Türkçe» adı altında batı dillerinden kelime ve kaide ithaline girişilmiştir. Yalnız Türk - İslam kültürü değil, İslamiyet'in kendisi de onlar'ca anti-batı olduğundan, batıcı dine cephe almada başı çekmişlerdir.

Batıcılar «Hangi Batı?» sorusuna tam bir cevap veremezler Her biri en çok tanıdığı veya talebelik veya başka vesilelerle ziyaret ettiği batı ülkesini otorite kabul eder Birkaç nesi! önce moda otorite, Paris'in fakir talebe muhiti, Latin kesimi idi; bugün daha çok ABD'nin tenkidçi üniversite talebesi muhitleri otoritedir. Bu muhitlerin kendi düzenlerini tenkidi bizim batıcılarımızda bu sefer acaip bir ikilik yaratmış, kültürde, davranışta, dilde batının kölesi olanlar aynı anda gözü kapalı birer batı düşman kesilmişlerdir. Onların ABD düşmanlığının aslında ABD'lilerin kendi düzenlerini tenkidlerinin; Fransa, Almanya, vs düşmanlıklarının, bu memleket tenkidçilerinin kendi kendilerini veya birbirlerini kınamalarının maymunca bir taklidi olduğunu anlarsak, görünürdeki tenakuz çözülür. Kendisi de bir batı ideolojisi olan bilimsel sosyalizm Rusya ve Çin'in soğuk harp silahı olduktan sonra batı düşmanı batıcılara yeni bir cephe açıldı.

Batıcılar, Atatürk'ün de kendilerinden olduğunu savunurlar Onun, «batı medeniyeti» ni benimsediğini ileri sürerler. Halbuki Atatürk dikkatle medeniyet demiştir Gökalp'i biraz okumuş bir yarı aydın bile onun medeniyetle harsı (kültürü) nasıl titizlikle birbirinden ayırdığını görür. Atatürk ise Gökalp'i herhalde çok iyi biliyordu.

Batıcı skolastiğin vakıalara kapalı kafasını Milliyetçi Hareket'in düşmanları akıllıca kullanmaktadırlar. Ülkücülere karşı girişilen propaganda saldırısında sık sık başvurulmuş bir usul, hücumu batı'dan getirmektir. Bunu gerçekleştirmek için ya batıda Milliyetçi Hareket aleyhine demeç verebilecek bir politikacı bulup onun söylediklerini «Almanlar diyor ki» edasıyla manşete geçer, veya Türkiye'li bir yazarın batıdaki bir gazeteye yazı yazmasını sağlayıp sonra da o yazıyı tercüme ve iktibas ederler «Frankfurter Allgemeine diyor ki» veya «The Sun şöyle yazdı» tipi tercüme iktibasların arkasında umumiyetle yerli bir Milliyetçi Hareket düşmanı yazarın önce batı dillerinden birine çevrilmiş bir yazısı vardır. Diyen de, yazan da aslında o anda İstanbul veya Ankara'da oturan bir adamcağızdır. Milliyet gazetesinin Türkçe yazarken «Sami Kohen» İngilizce yazarken «Sam Cohen» imzalı yazarı buna tipik bir örnektir. Aynı adam aynı yazıyı Türkiye'de ve Türkçe yazsaydı batıcı skolastik ondan şüphe edebilirdi. Ama «Batı bizi böyle görüyor!» klişesinin yanılmazlık garantisi altında büyük hakikatlerin tercümelerin huşû içinde okurlar. Onların kafasında «Kaale Aristo» şimdi «Kaale batılı» olmuştur.

Batıcı skolastik zihniyetin diğer bir tipik tezahürü, Türk Milliyetçilerini faşist veya nazi sanmalarıdır. Vakıaya konu olan sokalistik kafa yapıları Milliyetçi Hareket'i anlamalarına engeldir. Şöyle düşünürler: «Ben sosyalistim Bu batıya uygundur. Orada da sosyalistler görmüştüm Öteki kapitalist Bu da uygun Batıda da kapitalistler var. Peki bu ülkücüler ne oluyor? Türk Milliyetçisi mi? Olamaz! Ben batıda Türk Milliyetçisi görmedim Ama orada Naziler, Faşistler var (veya bir zamanlar varmış) O halde bunlar kapitalist ve sosyalist olmadıklarına göre herhalde (ve muhakkak) nazi, o da değilse faşisttirler»

Skolastiğin üç temel özelliği açısından batıcıları incelersek:

1) Vakıayı, yani batının kalkmışının sebeplerini görememişlerdir Birinci sınıf ilim ve teknik kadrolar, üniversiteler, ve kapital birikimi gözlerinden kaçmıştır Görebildikleri unsurlar esas sebepler olmadığı için onları sebep halinde takdim mantık oyunlarına kalır.

2) Tanıdıkları, ziyaretlerinde görebildikleri kadarıyla ve her türlü teferruatı ile kafalarındaki batı yanılmaz bir otoritedir

3) Kafalarındaki otoritelerin sunduğu hükümlerden hareketle ve tümdengelim usulüyle Türkiye üzerinde teklifler ve tesbitlerde bulunurlar Türk Milliyetçileri'ni nazi, faşist sanmaktan damızlık insan getirmeğe kadar bunun misallerini yukarıda gördük.

4. «Atatürkçü» Skolastik;

Bir diğer Türkiye tipi skolastiğe «Atatürkçü» diyoruz Daha önceki bölümlerde gördüğümüz gibi Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nden ayrı bir Atatürkçülük düşünmek saçmadır. Türk Milliyetçileri «Atatürkçü» değildir ama Atatürk bir Türk Milliyetçisi'dir. Atatürk'ün gayesi Türk Milleti'nin ebedi bekasıdır. Bu gayeye varmak için benimsediği metod da ilim metodudur.

Türk Milliyetçiliği'nin, dolayısıyla Atatürk'ün metodunun ilim olduğunu O, «Hayatta hakiki mürşid İlimdir» sözüyle vurgulamıştır. Bizim skolastik Atatürk'çülerimize göre Mustafa Kemal'in bu sözü bir tevazu eseridir. Doğrusu, «En hakiki mürşid benim» olmalıydı. Aslında Atatürkçü skolastikler bu sözle bile Türk Milliyetçiliğine varabilirlerdi. Eğer ilim metodunu, vakıayı yakalamayı başarabilse-lerdi. O zaman, Atatürk'ün gayesiyle Türk Milliyetçilerinin gayesinin, metoduyla Türk Milliyetçileri'nin ilim metodunun intibakını görecek ve Türk Milliyetçiliği'ne geleceklerdi. Onlar bu zahmetli usule de başvurmamışlar, tam bir ortaçağ Avrupalı'sı kafasıyla Atatürk'ün hayatı boyunca sarfettiği sözlerin tefsiriyle uğraşmışlardır. Atatürk, o dediği sözü neden söylemiş; o yaptığını niçin yapmıştır? Bu soruların doğru cevabı vakıayı yakalamak, dolayısıyla skolastikten kurtulmak olurdu. Kendilerine Atatürkçü diyenler bir mesele, bir vakıa karşısında Türk Milliyetçiliğinin gayesine dayanan bir hedef tayini ve bu hedefe gidişe ilim metoduyla bir yol aramazlar. Bunun yerine Atatürk'ün sözlerine ve onun yaptıklarının tefsirine başvururlar Kafalarında Aristo'nun yerini Mustafa Kemal almıştır. Bazan şaşırırlar Çünkü Atatürk hem «Yurtta sulh, cihanda sulh», hem «Kırk asırlık Türk yurdu düşman elinde kalmaz» demiştir. Skolastik kafa şimdi ne yapsın? Yapabileceği Abeiard'ın «Sic et Non»u («Evet ve Hayır») gibi bir çetele tutmaktan ibarettir. Bir kumandanın, bir devlet adamının sözlerini, sebeplerine inmeden uygulamaya kalkışmak ne kadar yanlışsa, hareketlerini anlamadan taklid de o derece yanlıştır. İlimi metod alan Mustafa Kemal, belki bugünün değişik şartlarında dün yaptığının tam tersini yapardı. Fakat vakıadan kopuk mantık, otorite kara sevdalısı ve dedüksiyon tekelindeki kafalar bu elastikiyeti gösteremez. Söylediklerimizin bir misali, Atatürkçü skolastiklerimizin eski adıyla «irtica», yeni adıyla «gericilik» e karşı bitmeyen savaşlarıdır. Hilafete karşı sürdürdükleri büyük mücadeleyi de unutmamak lazım Cumhuriyet, altı asır hükmeden bir hanedanı, altı asır süren bir imparatorluğu sona erdirmiştir. Yeni Türkiye Cumhuriyeti, altı asırlık bir hakimiyetin yerine oturmak üzere geldi Bu gelişin, bu oturuşun kolayca ve zahmetsiz olabileceğini düşünmek muhakkak ki akıl karı değildir. Osmanlı, hanedanıyla olmasa bile manevi hakimiyetiyle genç

Cumhuriyet'e karşı direnecekti ve direndi de 1920'lerin Türkiye Cumhuriyeti, Osmanlı ile mücadele etmek zorundaydı Bu mücadeleyi verdi ve başardı. Osmanlı kaybetti; Cumhuriyet kazandı Daha 10. yılında Türkiye Cumhuriyeti'nin Osmanlı diye, hilafet diye bir alternatifini kalmamıştı. Fakat skolastik vakıya değil, otoritenin sözlerine ve mantığa bakar Ortada düşman kalmamış! Fakat skolastikler 1920'lerde, 1930'larda Atatürk'ün ve Cumhuriyet'in Osmanlı'ya karşı açtığı savaşı bütün hızıyla sürdürdükleri zannındadırlar, Dayanakları, o tarihlerde Atatürk'ün söyledikleri ve yaptıklarıdır Fakat şartlar tamamen değişmiş, ateş ettikleri düşman ortadan kaybolmuştur. Onlarsa ateşte berdevamdırlar!

Hilafete karşı mücadeleleri daha da acıklıdır Hilafetin kaldırılması zamanı için hayati bir olay, Türkiye hesabına çok kritik bir meseleydi 1970 lerin Türkiye'sinde ise Hilafetle uğraşmak ancak zavallılık, gülünçlüktür. Ama madem otorite öyle yapmış, skolastik bugün de öyle yapmağa mecburdur Bir an Avrupa ortaçağı kafasından kurtulup, «Yahu bugün biz birini tutup halife ilan etsek - bunu kabul edecek bir akılsız bulabildiğimizi düşünelim - o halifeyi kaç kişi dinler? Bırakın Türkiye dışındaki müslümanları, Türkiye'de kaç kişi dinler?» sorusunu soran yok Kaldı ki bugün bir kaç İslam ülkesinde bu cins «halife»ler vardır; varlıklarından da çoğu müslümanın haberi bile yoktur.*

() Bu tip skolaslisizmin komşularımızda da bulunduğunu 'biliyoruz Mesela İran'da sırf Şah Rıza Pehlevi (Bugünkü Şah'ın babası) «Demiryolu yapın!» dediği ve demiryolu yaptığı için demiryolu yapılmaktadır Halbuki yeni demiryollarının yapıldığı bölgelerde karayolunun hem daha ucuz hem daha karlı ve faydalı olduğu uzmanlarca tesbit edilmiştir.*

Bu davranışı bir atasözümüz çok güzel alaya alır: Maymuna soba yakmayı öğretmişler; yazın da yakmış!

Atatürkçü skolastik tipini üç özelliği açısından özetleyelim:

1) Vakıyı kaybetmiş, mantıklarıyla baş başa kalmışlardır Teklif ettikleri tedbirler aslında 1920'lerin, 1930'ların meselelerinin çözümleridir.

2) Otoriteleri, anlayabildikleri kadarıyla Atatürk'tür

3) Düşünceleri, Atatürk'ün söz ve hareketlerinin tefsiri, bu söz ve hareketlerden gelerek meseleleri çözüme üzerinde toplanır Tümdengelimcidirler.

5 Kitle Haberleşme Vasıtacı Skolastik

Ele alacağımız son tip Türkiye skolastiği «kitle haberleşme vasıtacı»dır

Bu gurup mensuplarıyla gerçekler arasına bir kitle haberleşme vasıtası, umumiyetle bir günlük gazete veya radyo ve televizyon girmiştir Bu vasıta, yarattığı kafadar çevresiyle birlikte otorite unsurunu teşkil eder.

Kitle haberleşme vasıtacı «ilerici» skolastik tipleri arasında en yenisidir Komünist blok dışındaki batı, skolastiği iyi tanıdığı ve artık yendiği için batı ile yoğunlaşan temas aslında skolastiğin aleyhine işler. Türkiye'de batı ile temas arttıkça "çelişki gibi görünse de" batıcı ve Atatürkçü skolastisizm zayıflamağa başlamıştır. Diğer taraftan, bu iki gurubun teklif ettiği bütün tedbirler az çok denenmiş ve beklenen sonuç bir türlü alınamamıştır. Bu hal, batıcı ve Atatürkçü skolastiklere prestij kaybettirdi. Bu durumda, sağ şöyle dur-

sun, solun içinden bile bazı yazar ve sanatkarlar (Kemal Tahir, Attila İlhan, Metin Erksan, Halit Refiğ, vs) «ilerici» skolastikleri tenkide başladılar. Türkiye'de ilerici skolastiğinin artık sonu görünüyordu. Tam bu sırada bir yandan bazı siyasetçilerin –özellikle CHP'- nin- diğer yandan hayatını kurtarmak için çarpınan skolastiğın gayretleri ile kitle haberleşme vasıtaçısı hamle doğdu.

Basın övülürken, gazeteler için, «İnsanın dünyaya açılan penceresi» sözünü kullanmak adettir Bu söz ancak, gazetecilerin haber namusuna sahip oldukları kabul edildiğinde doğrudur Aksi taktirde gazete, «İnsanın dünyaya açılan penceresini örten bir kağıt parçası»-da oiaibiir Bu gidişi önleyecek karşı tesirler vardır : Gerçeği çarpıtarak okuyucusunu vakiadan koparan gazetenin yanında aynı kalitede ve doğruyu yazan gazeteler varsa yalancı mağiup edilebilir Saptırılmış bir değerlendirmeyi savunan okuyucunun çevresinde saptırılmamışını bilen dostları bulunuyorsa gazetelerin kafalarda tekel kurması önlenir Türkiye'de bu iki kurtarıcı süreç de işlemedi

Kitle haberleşme skolastiğinde otorite öncülüğünü Milliyet ve Cumhuriyet gazeteleri yaptı (Bugün humara, aynı yolda ilerleyen daha küçük başka yayın organları da eklenmiştir Fakat liderlik yine bu ikisindedir Milliyet bir aralık devlet radyo ve televizyonunu da ele geçirerek bir kamu oyu diktatörlüğüne yönelmişti) Bu iki gazete, yayın politikalarını batıcı ve Atatürkçü aydına göre ayarladı Aynı teknik kalitede diğer gazeteler, daha geniş bir kitleye hitap etmeye çalışıyorlardı Bu tutumlar, batıcı ve Atatürkçü çevre içinde doğru yazanın yalan yazanı düzeltmesi imkanını yok etti Kafalarındaki mitler yıkılmağa, mantık zincirleri kopmağa başlayan «ilerici» skolastik guruplar, yeni sunulan skolastiğe bir kurtarıcı gibi ve kitle halinde sarıldılar Standart ilerici skolastik aydınlar Türkiye'de zaten kapalı ve ayrı bir sınıf halindeydiler Kitle halinde gazete edinişleri de, gerçekleri bilenlerin tek yanlı propagandaya maruz kalanları uyarma imkanını ortadan kaldırdı Tam aksine, günlük yalanlar ve yarım gerçekler bürolarda çay saatlerinde, dost meclislerinde, konken, poker masalarında tekrarlanarak, uygun mizahlarını da yaratarak bir cins «geri besleme» ile güçlenip kuvvetleniyordu Böylece vakıalardan kopmuş, falan genel yayın müdürünün veya filan yazı işleri müdürünün emrettiği mantıkla düşünen; önüne çıkan bütün meseleleri bu açık gözlerin telkinleri doğrultusunda tahlile çalışsan işfal edilmiş bir kesim doğdu

Kitle haberleşmesinde iki türlü aldatma vardır:

1) Adi tarzda doğrudan yalanla 2) Gerçeğin sadece bir kısmını söyleyerek İkinci tarz daha etkilidir Bunun güze! bir misalini Milliyet hakimiyetindeki TRT vermiştir Bir haber bülteninde, TÖB- DER mensubu, yani solcu bir öğretmenin tabancayla vurularak öldürüldüğü bildiriliyordu Olay gerçektir Bir TÖB- DER mensubu tabancayla vurulup öldürülmüştü Gerçektir ama, gerçeğin söylenmeyen yarısı, katilin de TÖB- DER mensubu olduğuydu Skolastik bayraktarı basın bazı basit hilelerle tekzi müessesesini de çalışmaz hale getirmiştir «Ülkü Ocaklılar falan suçu işledi» demez Böyle dese, Ülkü Ocakları'nın resmen tekzi hakkı doğar «Komandolar» der! Ordudakilerin haricinde isimleri resmen «komando» olan bir gurup bulunmadığı için bu haberi tekzi edemezsiniz. Bu taktiğe yarım doğru tipindeki yalanlar da eklenince uygulanması kolay bir aldatma mekanizması doğar Komünistlerle milliyetçiler kavga mı etti Manşet hazırdır: «Komandolar (yine) öğrencilere Saldırdı» Bir kavgada muhakkak iki taraf da birbirine saldırmıştır (Aksi taktirde

kavga değil kaçanla kovalayan olurdu) Tekzib edilemeyen yarım gerçekse yukardaki manşetle verilir

Bu küçük, adi oyunlar her gün birkaç haberde tekrarlandıkça, bu yalanlar uygun karikatürlerle, bilgiç yorumlarla desteklendikçe kitle haberleşme skolastiğinin kafasında sarsılmaz stereotipler doğar: Bir tarafta ellerinde kan damlayan katil, kaba komandolar, diğer tarafta masum devrimci, ilerici öğrenciler Bir tarafta barıştan başka birşey istemeyen namuslu parti ve lideri, diğer tarafta el altından silah dağıtan gangster çeteleri Nihayet vakalardan kopuş o hale gelir ki, Elazığ'da bir ülkücü, CHP'li dernek başkanı tarafından öldürüldükten iki saat sonra CHP lideri hakimiyetindeki radyodan «Bitsin bu faşist cinayetler» vezninden yirmi dakika nutuk atabilir, ölen ülkücü ve tek kişi iken namusluluk iddiasını elden bırakmayan gazete «Faşistler iki kişiyi öldürdü» diye manşet atabilir Seydişehir'de komünistlerin ülkücü bir işçiyi öldürmesi aynı kişiler tarafından defalarca «Faşistlerin sendika gangsterliği» olarak vasıflandırılabilir Atın dişlerine, baka baka Aristo'nun haklılığını tekrarlayan kilise babaları yeniden dirilmiştir Skolastik şizofreni bütün ağırlığıyla kafalara çökmüştür

İttifak halinde buldukları ihtilalcı solun Türkiye'ye yönelen açık tehdidi Milliyet ve Cumhuriyet'in sayfalarında yer bulamaz Bir hafta içinde dört ülkücünün • ard arda CHP'liler ve komünistlerce katline bu sayfalar kapalıdır. Bunlar yerine, ortaçağın büyücülüğüne eşdeğer sentetik tehlikeler, Pan - İslamizm'ler, Pan-Tür- kizm'ler keşfolunur. Artık komünist ihtilalciler seslerini duyurabilmek için duvarları «tek yol silahlı devrim» sloganı ile doldursalar da, kitle haberleşme skolastiği sadece eli kanlı komandoları okur, eli kanlı komandoları söyler «Kürdare azadi» sloganı üniversite duvarlarını boyar, miting meydanlarında bağrılırken, bazı liselerimizde istiklal marşı söylenemez, Türk bayrağı çekilemezken kelli felli adamlar kaba kuvvetle iktidara gelmeğe çalışan faşistlerden korkar olurlar. Nihayet adalet mekanizması hedef alınır. Öyle ya Katillerin, komandoların yeri, rengi belli iken mahkemeler niçin onları mahkûm etmemektedir? Diktatörlüğe has istekler demokrasi adına tekrarlanır: Hükümetten suçluları mahkûm etmesi istenir Hiç kimse bu adalet anlayışının Stalin'inkinden farksız olduğunu hatırlamaz. Tıpkı Rusya'daki, tıpkı Çin'deki gibi icradan kaza görevini yüklenmesi istenmektedir Sağduyu, vakıa, akıl, hepsi İpekçi Holding'e teslim olmuştur, artık.

Aynı oyun sanatta da tekrarlanır İlk romanını yazan her solcu büyük romancıdır Yeni kilise babaları, ikinci sınıf senaryoların, üçüncü sınıf hikaye, oyun ve romanların niçin şaheser olduklarını radyolarda, televizyonlarda, sayfalarda tartışır Tutsak okuyucu işe hangi şaheseri okuyarak başlayacağını şaşırmıştır. Guruba dahil yayınevlerinin elde kalmış kitapları iki yoldan satılarak iflasları önlenir:

- 1) Satmayan kitaba ödül verirseniz satmağa başlar.
- 2) Satmayı, «en çok satan kitap» ilan ederseniz satmaya başlar!

Günümüzde en diri «ilerici» skolastisizmi temsil eden bu gurubu üç özellik yönünden özetleyerek Türkiye'deki skolastik bahsini kapayalım:

1) Vakalarla aralarına gerçeğin yarısını veya adi yalanı vererek yayın yapan kitle haberleşme vasıtaları girmiştir.

2) Otoriteleri bir gazete, bir genel yayın müdürü, birkaç fıkra yazarı ve yorumcudur.

3) Olayları, inandıkları otoritelerin hükümlerinden hareketle izah ederler; tümdengelimcidirler.

ÖZET

Türk Milliyetçiliği gayesine varmak için metod olarak ilmi seçmiştir ilim metodu kısaca «vakıya dayanmak» tarzında ifade edilebilir, ilim metodu, insanlık tarifline nispetle çok yenidir, ilmin ne olduğunu ve daha önemlisi ne olmadığını anlamak için onun tersi olan «skolâstik»i incelemek gerekir.

Skolâstik eski Yunan ve Ortaçağ Avrupa'sının bir ürünüdür Bir bakıma doğduğu cemiyet yapılarının bir neticecidir Baş özelliği; vakıya kapalılık, gözlem ve deney yerine, otoritelerin hükümlerine değer vermektir.

Skolastik insan cemiyetlerinde genç ilimden çok daha uzun bir süre hüküm sürmüştür Bugün bile bu hakimiyeti geniş çapta devam etmektedir Marksizm çağdaş skolastiğin en belirli örneklerinden biridir

Skolastiğin başlıca üç özelliği vardır:

- 1) Vakıyalara değil, mantığa dayanmak
- 2) Yanılmaz otoriteler kabul etmek
- 3) Düşünce usulünde tümdengelimcilik

Bu üç ana vasıf üç ikincil özellik doğurmuştur Bunlar,

- 1) skolastik şizofreni;
- 2) tabiatı basit görme eğilimi;
- 3) otoriterlik ve
- 4) iyi bir izahçı fakat kötü bir tahminci olmak özellikleridir

Türkiye'de bugün "bazan iç içe bulunmak kaydıyla" başlıca 5 tip skolastik gurup mevcuttur; İslamiyet skolastiğe, kapalı olduğu halde müslüman olduklarını iddia edenler; Türkiyeli Bilimsel Sosyalistler; batıcı skolastikler; «Atatürkçü» skolastikler ve kitle haberleşme vasıtacılar

1) «Metod seçimi postüladır» hükmünü daha önceki bölümlerde incelenen hususlara dayanarak açıklayınız

2) Atın dişleri, gezegenlerin hareketi, düşen cisimler olaylarını skolastiğin üç ana özelliği açısından inceleyiniz Skolastiğin ikincil özelliklerinden hangileri bu misallerde göze çarpmaktadır

3) Lizenko olayım skolastiğin ana ve ikincil özellikleri açısından inceleyiniz

4) 12 Mart öncesi TİP - MDD münakaşasında skolastiğin ana özelliklerini bulunuz

5) Bir aylık bir dönemde Türkiye'deki skolastik guruplarının tipik tezahürlerini toplayınız (Demeçler, makaleler, teklifler olarak) Her tezahürün hangi skolastik guruba ait olduğunu bulunuz

6) Bir aylık bir dönemde kitle haberleşme vasıtacı skolastiğin yayın organlarını yalan haber ve yarı yalan haber açısından tarayınız

(Bu işi, mümkünse yayınları satın almadan yapmağa çalışınız)

Tesbit ettiğiniz yalanları bu yayınları otorite kabul edenlerle münakaşa ediniz.

VII BÖLÜM

METOD-İLMİN, İDEOLOJİLER VE TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ FİKİR SİSTEMİ

BÖLÜMÜN PLANI

- I SİSTEM OLARAK İLMİN
- II İLMİN GAYESİ
- III TARİFLER
- IV İLMİN METODU
- V İLMİN KABULLERİ
- VI İLMİN UYGULAMASI
- VII BİLİMSEL SOSYALİZM VE İLMİN
- VIII İLMİN VE İDEOLOJİLER
- IX TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ FİKİR SİSTEMİ VE İLMİN

I – SİSTEM OLARAK İLMİN

İlmin tersi ve düşmanı skolastiği tanıdıktan sonra artık ilmin kendisini incelemeğe hazırız Türk Milliyet çiliği Fikir Sistemi'nin metodu olan ilmi daha önce «vakıllara dayanmak» ifadesiyle özetlemiştik Vakıllara dayanmanın, skolastik - ilim zıtlaşmasında ilmin en belirli vasfı olduğunu artık biliyoruz Fakat «vakıllara dayanmak», ilmi daha iyi tanımak isteyenler için yeterli bir açıklama değil Özellikle Türk Milliyetçileri, sistemlerinin metodu olduğu için ilmi titizlikle ve daha yakından tanımak zorundadırlar İlmi incelerken de baştan beri kullandığımız bir ölçüye başvuracak ve onu bir sistem olarak ele alacağız Demek ki ilmin 1) gayesini, 2) tariflerini, 3) metodunu, 4) kabullerini ve nihayet 5) uygulamasını bir bir ele almamız gerekiyor. Bu konuyu bir felsefe alıştırması değil, Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin bir parçası olarak incelediğimiz için de gaye, metod ve uygulama üzerinde bilhassa duracağız

II- İLMİN GAYESİ

İlmin gayesi, olayları tahmin etmektir Mesela mekanik, cisimlerin belli bir andaki özelliklerinden - yerleri, hızları, kütleleri, onlara tesir eden kuvvetler gibi gelecekteki özelliklerini çıkarmayı hedef alır. Belli bir anda bir, birkaç veya birçok cismin yerlerini, kütlelerini, hızlarını ve onlara tesir eden kuvvetleri öğrenen mekanikçi bir süre birkaç saniye veya yıllar, asırlar sonra bu cisimlerin yer, kütle, hız ve üzerlerindeki kuvvetlerin ne olacağını hesaplamak ister. Mesela mekaniğin ve astronominin özel bir dalı olan gök mekaniğinde, ay, dünya, güneş gibi gök cisimlerine ait ölçmelerden, güneşin ne zaman tutulacağı, bir kuyruklu yıldızın dünyaya ne zaman ve ne kadar yaklaşacağı gibi tahminlerde bulunulur. Özel uranyum ve plutonyum izotoplarının belli bir andaki şekil, miktar, yoğunluk, izotop oranları gibi özelliklerinden hareketle, bunların bir müddet sonra patlayıp atom bombası mı yoksa, yavaş yavaş bozularak atom reaktörü yakıtı mı olacağını fiziğin çekirdek fiziği dalı tahmine çalışır. Fiziğin diğer sahalarında da durum aynıdır.

Benzer şekilde sosyoloji, belli bir anda bir İnsan cemiyetine tesir

eden şartları tesbit edip bu cemiyette bir müddet –birkaç saatten birkaç asra kadar– sonra ne gibi şartlar ve özellikler görüleceğini tahmine çalışır. Sosyologlar bir cemiyetin belli bir tarihteki nüfus, töre ve adetler, din, şehirleşme, iş bölümü, iktisat hayatı gibi özelliklerini alarak gelecekte aynı özelliklerin ne olacağını bulmağa uğraşırlar. Psikoloji aynı şeyi tek insan için yapar: Belli bir anda bir insanın özelliklerinden ve ona tesir eden şartlardan hareketle o insanın gelecekteki davranışlarını ve diğer özelliklerini kestirmek ister Çevre şartları, irsiyet, zeka seviyesi, ömür boyunca ferden başından geçen ve onun üzerinde bir tesir bırakan olaylar psikoloğun verileridir Ferdin gelecekteki ruh halini tesbit de'gayesi

İktisat, –çeşitli dallarına göre– bir milletin, bir müessesenin veya bir şahsın belli bir tarihteki İktisadi özelliklerinden gelecekteki İktisadi özelliklerini tahmine uğraşır Mesela bir millet için bu özellikler, tabii kaynaklar, işgücü, nüfus, dış ödemeler dengesi, kredi ve faiz politikaları, vs'dir iktisatçı bu özelliklerin haldeki durumlarını ölçüp istikbalde ne olacaklarını bulmak ister

«Tahmin» sadece gelecek için yapılmaz Geçmiş de tahmine çalışabilir Geleceğe ait tahminlerde sebeplerden neticenin ne olacağı çıkarılmağa çalışırken geçmişe ait tahminlerde, gözlenen neticelerden mazideki sebeplere gidilmeğe çalışılır. Bu geriye doğru tahmin mekanizması, jeoloji, tarih gibi ilimlerin esas çalışma tarzıdır.

İlmin esas gayesi ne olacak (veya geçmiş incelenirken, ne oldu) sorusuna cevap vermektir Nasıl olacağını izah değil İlim tahmin hedefine ulaşmağa çalışırken olayı izah etmeyi de başarabilirse ne ala Fakat izahsız tahmin de yeterlidir İzah bir yan ürün, tahmin yapmada bir kolaylıktan ibarettir Tatmin edici izahlar değil hassas tahminler başarıdır Skolastiğin iyi bir izahçı fakat kötü br tahminci olması bu noktada ilimle açık bir zıtlaşmasıdır.

III – TARİFLER

Her daldaki mütehassıs ilim adamı, sistemin sağlamlığı açısından; kendi sahasındaki kavramların isimlerini yani tarifleri iyi bilmek mecburiyetindedir. Sistemlerin tarif unsuruna ilimde büyük önem verildiği için her ilim dalının kendine has bir terminolojisi, adeta özel bir lisanı vardır. Çeşitli ilim dallarındaki özel anlamlı terimleri öğrenmek şu anda konumuz dışında ve lüzumsuzdur Ancak, dikkat edilecek bir nokta var : İlim terminolojisi, günlük hayatta kullandığımız birçok kelimeyi de ihtiva eder Fakat ihtisas dallarının bu kelimelere verdikleri anlamlar, yani kelimelerin ifade ettikleri tarifler günlük hayattakinden çok farklı olabilir. Dolayısıyla birçok kelimenin biri ilimdeki, biri de günlük kullanmadaki olmak üzere iki manası teşekkül etmiştir. Bu hal, fikir münakaşalarında ve yazılarında yanlışlıklara yol açabilir.*

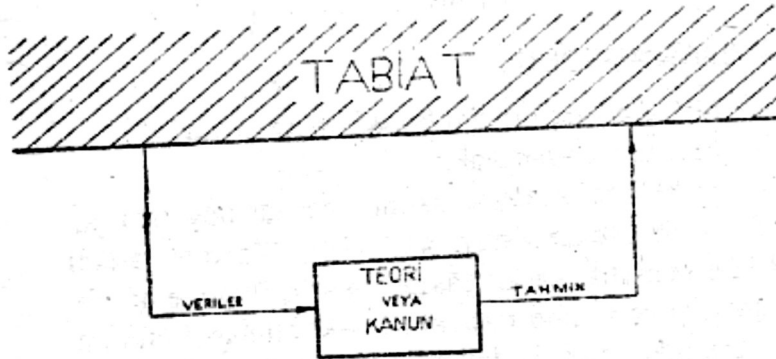
(*) «İlim dili» sadece, anlamları kesinlikle tarif edilmiş ve gereğinde günlük manalarından farklı muhtevası olan terimleri ifade eder Yoksa ilim lisanının İngilizce,

Bazan da propaganda savaşında kelimelerin bu çift anlamlılığını istismar edilerek avantaj sağlanmaya çalışılır.

IV- İLMİN METODU

- İlim olayları tahmin hedefine nasıl yürür?
- Vakalara dayanarak

Bu iki kelimelik cevap aslında asırlar boyunca geliştirilmiş bir mekanizmayı ifade eder Tahmin işlemi Şekil I'de şematik olarak gösterilmiştir Bugüne ait deney, gözlem ve ölçme neticeleri -ki bunları ilmin gayesi bahsinde çeşitli dallar için misallendirmişjik- toplanarak tahmin edilecek olaya ait ilim teorisine veri olur*

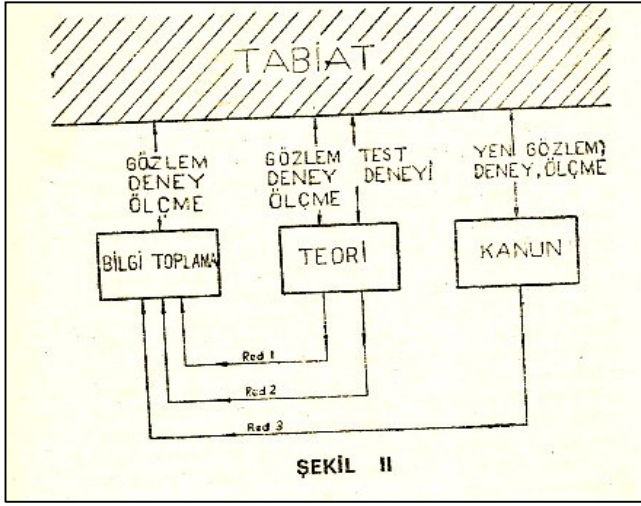

ŞEKİL I

*Fransızca veya Almanca olması gerekmez Nitekim her milletin İlmî tariflere verdiği isimler umumiyetle farklıdır ve kendi lisanlarından İlimce konuşmak, kelimeleri günlük manalarıyla değil ilimdeki tarifleriyle kullanmak demektir Yoksa mesela iktisat ilmindeki kesin anlamlı «tasarruf» kelimesi yerine İngilizce «savings» demekle ilim yapmış olmayız Mesele tasarrufu Fatma Tevze'nin anladığı gibi değil, iktisat ilminin ona verdiği manada kullanmaktır Memleketimizde birçok yalancı alim, Fransızca, Almanca, İngilizce lügat paralamayı gerçek ilmin yerine geçirmeğe çalışıyor ve cahiller nezdinde itibar sağlıyor (Bu itibarda batıcı skolasr tik hislerin de rolü büyüktür) Mesela «opinjon», ka. naat; «argüman» münakaşa ve iddia demektir Türkçe- leri yerine bunları kullanmakla boyumuz ne uzar, ne de kısalır Sadece Türkçe yerine Frenkçe konuşmuş oluruz Teoriye giren bilgilere -ölçme, deney ve gözlem neticelerine- «veri» veya «muta» denir (İngilizce'de «data», Fransızca'da «donne»)

Teori bu verilere uygulanır ve gelecek (tarih, jeoloji gibi sahalarda geçmiş) tahmin edilir.

O halde mesele teori veya kanunun elde edilmesi' ne kalıyor. Teorilerinin kuruluş mekanizması da Şekil II'de şema halinde gösterilmiştir.

İşe yine gözlem ve deneylerle, yani vakiya dayanılarak başlanır Teori kurarken faydalanılacak gözlem ve deneyler, yeni yapılabileceği gibi daha önce aynı veya yakın sahada çalışan ilim adamlarının elde ettikleri sonuçlardan da faydalanılabilir*. Bilgiler belli bir miktara ulaştınca insan mantığı vakiya ait bir teori imal eder. Ancak bu imal, bir sonuç değil, bir başlangıçtır Yeni teorinin o güne kadar yapılmış gözlem, deney ve ölçmelere uyup uymadığı araştırılır Bunun için yine tabiata başvurulur; vakalara dayanılır. Eğer yeni teori bütün gözlem, deney ve ölçmelere uymuyorsa reddedilir; yeni bilgiler toplama ve uygun bir teori arama çalışmasına devam edilir Bu dönüş Şekil II'de «Red 1» yoluyla gösterilmiştir Mevcut bütün deney, gözlem ve ölçmeler teoriyi destekliyorsa bu sefer yeni denemelere, bilhassa test denemelerine, yani tekrar vakiya başvurulur.

(*) İlimde, araştırmacıların, kendilerinden önce aynı sahayı inceleyenlerin tesbitlerinden kolaylıkla faydalanabilmelerini sağlamak için' bir atıflar (referanslar) sistemi geliştirilmiştir İlimi makalelere umumiyetle daha önce aynı konuda yapılan araştırmalar özetlenerek başlanır Bu özetleme sırasında, her eski araştırmacının kimin tarafından yapıldığı ve nerede yayımlandığı dipnotlarla veya yazının sonunda belirtilir Özetlemenin dışında da, eğer bahsedilen şeyler daha önce başkaları tarafından da incelenmişse, yine atıflar yapılır Bu referans- lama, bilgi verme görevinin yanısıra diğer araştırmacıların haklarını teslim vazifesini de görür Ancak, bir makalenin ilmiliğinin tek ölçüsü, ilim metodunu doğru uygulayıp uygulamadığıdır; muhtevastadır Yoksa, sırf ilim yazılarının atıf usulünü bol bol kullanıyor diye bir makaleye ilmi denmez, tim! yazıların sadece bir yönünü teşkil eden atıflar, bazı kimselerde «ne kadar çok dip not varsa yazı o kadar ilmidir» düşüncesini yaratmış; bu düşünce de bazı yalancı aiiierce bol bol istismar edilmiştir

«Test denemesinden kastedilen şudur: Teori kurulmadan önceki bilgi toplama, bir bakıma sezgiyle yapılmaktaydı İncelenen olaya nelerin tesir ettiği kesin- İlkle bilinmediğinden, hangi amillere daha çok dikkat edileceği ve hangilerinin ihmâl edilebileceği de tam olarak bilinmemekteydi Hâlbuki teori, bize, olaya tesir eden amiller konusunda bir şeyler söyler Bilgi toplama rehber olur Ancak bu rehberlik, skolâstikteki gibi teoriye uyan gözlemleri vurgularken uymayanlara gözlerin kapanması şeklinde değildir Tersine, ilim, adeta kendi teorilerini çürütmeğe çalışır Teorinin sağladığı rehberlik, onun - varsa- yanlışığını gösterecek denemeleri düzenlemekte kullanılır Test denemeleri denilen öyle deneyler tertiplenir ki, bunların sonucu teori hakkında mümkün olan kesinlikle «Evet!» veya «Hayır!» desin Teori bu engelleri de başarıyla atlatırsa, artık kullanılabilir Atlatamazsa, şekilde «Red 2» ile gösterilen yola, yani hiç direnmeden mantıklı teorimizden vazgeçerek bilgi toplamaya dönme yoluna gidilir Bütün eski ve yeni deney, gözlem ve ölçmelere rağmen teori üzerindeki şüphe devam eder Ne kadar çok deney yapılırsa yapılsın, mümkün bütün hal ve şartlarda inceleme yapılamadığı bilinir Nihayet, deney, ölçme ve gözlem

vasıtaları (mesela bilgi toplama ve istatistik imkânlarımız, mesela aletlerimizin hassasiyeti, mesela teleskoplarımız) sınırlıdır ve mükemmel değildir Bu vasıtalar zamanla gelişir ve daha önce ölçemediğimiz, göremediğimiz, deneyemediğimiz alanlar önümüze açılır Bu yeni şartlarda eski teorimizin sandığımız kadar doğru olmadığını fark edebiliriz Bir teori, zaman içinde, ilmin tabiatında bulunan bütün bu taarruzlara dayanabilmişse ona artık «kanun» denir «Kanun» kelimesi de mutlak bir kesinlik ifade etmez «Kanun» zamanın yıpratıcılığına dayanan teorilere verilen bir şeref payesinden ibarettir; o kadar. Nitekim, vasıtaların gelişmesi, birçok eski kanunu çürütmüştür. Herhangi bir yeni gözleme uymayan kanun, asırlık da olsa bırakılır; o artık ilimden ilim tarihine geçer ve tekrar tabiata, vakiya, bilgi toplamaya dönülür. Bu son dönüş Şekil II'de «Red 3» le gösterilmiştir.

- Bir teori veya kanun reddi için kaç gözlem ve deneye uymaması lazımdır?
- Bir tek uyumsuzluk, red için kafidir.

«İstisnalar kaideyi bozmaz» sözü dost sohbetlerinde geçerli olabilir ama ilimde katiyetle yanlıştır Bir tek istisnası bulunan teori çürür İlmin gayesi tahmin olduğuna göre tek istisna, yani tek yanlış tahmin bile bütün gayretleri boşa çıkarır. Az sayıda da olsa yanlış tahmin yapan teori ya esasta yanlıştır yahut da incelediği olaylarda rol alan bütün amilleri hesaba katmadığı için eksiktir; her iki halde de ilmin gayesinin dışına çıkar ve red yollarından biriyle bilgi toplama safhasına iade edilir.

Buraya kadarki izahlardan, ilim metodu ile skolâstik metot arasındaki farklar belirlenmiştir Zıtlıkları skolâstiği anlatırken kullandığımız sıralama çerçevesinde inceleyelim:

1) Mantığa dayanma: Skolâstikte mantık, halis düşünce esas; tabiat ise', ancak onu desteklediği ölçüde değerliydi İlimde mantık ne kadar ustalıkla kullanılırsa kullanılsın tabiatın tek yalanlaması onu sifıra indirmeğe yetiyor İlimde mantığa teori kurulurken başvuruluyor Fakat ilim, mantığın yapalabileceğinin o derece şuurunda ki, adeta kendj teorilerini çürütmek istercesine mantığı vakıanın ateşi altında tutuyor Skolâstikteki mantığa dayanma özelliği şizofreni ve tabiatı basit görme ikincil özelliklerini doğuruyordu.

İlimde deney, gözlem ve ölçmede objektiflik; mümkün olan ölçüde önyargısız tetkik esastır Bu ilkeler şizofreninin tam zıddıdır Tabiatı basit görme veya tersine, olduğundan karışık görme, önyargısız tetkike zıttır. Objektif deney, gözlem ve ölçmelerden, olay basitse basit, karmaşıksa karmaşık sonuçlar alınacaktır Yanlış bir basitleştirme, amillerin eksik tespit edilmesine, eksik tesbit ise doğru tahmin yapamayan teoriye ve neticede redde gidecektir

2) Otorite: Skolastiğin otoriteleri ilimde yerlerini tabiatın kendisine terk etmişlerdir. Son söz objektif deney, gözlem ve ölçmelerindir Vakıyayla uyumsuzla şu, tahminlerinde hatası tesbit edilen teori, onu kuran ilim adamı ne kadar şöhretli olursa olsun reddedilir Gerçi ilimde de mütehassıs dediğimiz bir otoriteler zümresi vardır Fakat onların otoritesi skolastiktekinden çok farklı bir tarzda tezahür eder

Otorite, şahıslardan alınıp vakiya verilince otorite-terliğe imkan kalmamakta, ilmi metod olarak benimseyen Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nde Engizisyon'un veya Komünist Partisi'ninkine benzer vahşet

yolları kapanmaktadır.

3) Tümdengelimcilik : Yukarda, Şekil II'de şemalaştırdığımız ilim metodunun yapısından, teoriler kurulurken tümevarımın esas alındığı görülmektedir Bir olay hakkındaki her tetkik, aynı olayın çeşitli şartlarda her incelenmesi, ilim adamı için özel misalleri teşkil eder Teori, bu öze! misallerden genel bir kaide çıkarma teşebbüsüdür : Özelden genele gitme çabasıdır; tümevarımdır Skolastikte, önce mantıklı teori kurulup sonra ve ancak teoriyi desteklemek için vakiyaya başvurulduğundan bunun tam tersi, yani tümdengelim uygulanmaktaydı Buna karşılık, teori kafalarda teşekkül ederken ve nihayet tatbik edilirken insan mantığının diğer iki çalışma yolu, benzetme ve tümdengelim kullanılabilir Benzetmenin ilim resmîyetinde bir yeri yoktur Benzetme, mantığın işe karıştığı teori kurma safhasında kullanılır; fakat ilim adamı nazariyesinin müdafaasını benzetmeye dayandıramaz Şekil I'de şemalaştırman uygulama safhasında ise tümdengelim ön plandadır Orada genel olduğu ümit edilen teori veya kanun özel bir hale tatbik edilmektedir ve tümdengelimden başka vasıta mevcut değildir.

Skolastikte tümdengelimciğin yarattığı ikincil özelliği, iyi izahçı fakat kötü tahminci olma konusunu ilmin gayesini incelerken ele almıştık : İlimde tahmin her şey, izah ise ancak bir yan üründür

V – İLMİN KABULLERİ

Bütün sistemlerde olduğu gibi ilmin de kendi metodu onun bir kabulüdür İlim metodundaki genel kabullerden başka her ilim dalının, her ilim teori ve kanununun, her ihtisas alanının kendine has özel kabulleri vardır İlim metodundaki kabullerin incelenmesi ilim felsefesinin, ihtisas dallarındaki kabullerin incelenmesi ise o dalların görevidir ve meseleyi bizim ele aldığımız açıdan kGnu dışıdır Ancak burada, Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin ilmi metod olarak kabul edişinde insanlığın binlerce yüüük tecrübesine dayanıldı- ğını, olayları tahmin için ilimden daha güvenilir bir yolun henüz bulunmadığını tekrarlayalım Her cinsiyle skolastik, özellikle Marksizm'in yalancı peygamberliği başarılarıyla değil, terörü ve propagandasıyla ölümünü geciktiriyor Falcılık veya istiareye yatmak da herhalde ilim metodunun ciddi rakipleri değildir ve biz rahatça : «Hayatta hakiki mürşid ilimdir!» diyebiliriz

VI – İLMİN UYGULAMASI

İlmin uygulamasına iki ayrı seviyeden bakabiliriz

1) Halis ilim açısından: İlim metodunun tatbikiyle bir olaya ait kanunların bulunmağa çalışılması birinci cins bir uygulamadır Her yeni araştırma, bu açıdan ilmin bir tatbikidir

2) İlmin bir fayda sağlamak üzere kullanışı da ikinci tip uygulamadır Birinci tipte, ele alman olaya ait güvenilir bir teori varsa, metod bahsinde açıklanan ve Şekil I'de şemalaştırılan yolla tahmin yapılır Henüz teori yoksa yine metot bölümünde anlatılan ve Şekil II'de gösterilen yolla önce teori kurulmağa, sonra da tahmin yapmağa çalışılır.

İkinci tipte ise maksat teori kurmak veya tahmin yapmaktan ibaret değildir. Teori ve tahminleri kullanarak tedbirler almak, fayda sağlamaktır Atom çekirdeğinin davranışlarının kanunlarını bulmağa

çalışmak birinci, bu kanunlardan faydalanarak atom bombası veya atom reaktörü yapmak için şartların ne şekilde düzenlenmesi gerektiğinin tespiti ve bu tespitin fiile dönüştürülmesi ikinci tip uygulamanın misalleridir.

Mesela iktisat ilminde bankaların kredi politikasının memleket ekonomisine nasıl tesir edeceğinin tespiti birinci tip; bu tespitten faydalanarak milli menfaatlere göre bu politikayı ayarlamak ikinci tip uygulamadır. Aslında, ikinci tip uygulama da Şekil I'deki şema ile açıklanabilir. Maksat tahminken şemanın uygulanışı pasiftir Şartlar, özellikler, onlara müdahale edilmeksizin öğrenilmekte, sonra da teoriden geçilerek tahmin yürütülmektedir. Faydayı öngören uygulamada ise önce ne gibi neticeler istendiği tespit olunur, sonra şartların bu neticeleri verecek şekilde ayarlanmasına çalışılır. Yani şema aktif tarzda, veriler ayarlanarak işletilir.

Sanayideki faydaya dönük uygulamaya ait incelikli bilgilere «teknoloji» adı verilir

VII - BİLİMSEL SOSYALİZM VE İLİM

ilmin buraya kadar gördüğümüz özelliklerinin kavranmasında yardımcı bir misal olarak Marksist teoriyi ele alalım Marksizm, İlmi bir teori olsaydı Şekil II'deki şemadan geçişte başına neler gelecekti?

Önce, bilgi toplama safhasına İlmin öngördüğü objektiflikle değil, ateş püskürülerek, kızgınlıkla girilmiştir Bu tavır, sadece Marks ve Engelse ait bir karakter zaafı değil, Bilimsel Sosyalizmin «teori - pratik birliği» dediği temel bir hatasıdır Teori - pratik birliğine göre bir şeyi objektif olarak gözlemenin tek başına hiçbir anlamı yoktur. Gözlem o anda ve kendisiyle birlikte hareketi de getirmelidir Bilimsel sosyalistlere göre mesela sosyoloji, bir ülkede ihtilal olacağını tahmin ediyorsa, sosyologlar derhal cunta kurmağa, silahlanmaya başlamalı; en kısa zamanda sokağa fırlayıp ihtilali bizzat yapmalıdırlar. Gözlemin objektifliğiyle taban tabana zıt olan bu anlayışa Marksistler «bilimsel» derler. İlmi bu teori - pratik birliğini gerçekten kabul etseydi, mesela güneşin tutulacağını hesaplayan astronom veya gök mekanikçisinin, tutulmayı birkaç gün önceye almak için gayret sarf etmesi gerekirdi Fakat Marksistler bu acayip birliğe mecburdurlar Çünkü teorileri proleter ihtilalinin kaçınılmazlığını iddia etmektedir O zaman gayrete ne lüzum var? Tarih madem önlenemez bir şekilde Bilimsel Sosyalizm'in lehine çalışıyor, niçin yorulmalı? Niçin hapse, hatta ölüme gitmeli? Fakat bu tip sorular da Marksistler için son derece can sıkıcıdır Herkes böyle düşünmeğe başlarsa bunca «yılmaz savaşçı» ne olacak? SSCB'nin, Çin Halk Cumhuriyetinin propaganda silahları ne yapacak? Çare, «teori - pratik birliği»nin ta kendisidir Tarih kaçınılmaz şekilde ihtilale gidiyor ama bunu sadece tespit etmenin bir manası yoktur. Bu anlaşıldığı anda anlayınların kolları sıvayıp ihtilale katılması gerekir.

Bilgi toplama safhasının bir diğer gereği; yeterli gözlem, deney ve ölçme yapma şartı da yerine getirilmemiştir Bir kere Marks, «iktisatçı» Unvanını kullandığı halde öncelikle iktisatçı değil felsefecidir. Engels'le birlikte, dünya iktisadı veya tarihi şöyle dursun, Avrupa iktisadını bile doğru dürüst gözlememişler; Engels'in babasının tekstil fabrikasına yapılan ziyaretlerle yetinmişlerdir.

Teori kurulduktan sonra test denemelerine de girişilmemiştir. İstisnalar aranmamış, aranmadıkları halde ortaya çıkanlar ise

'İstinalar kaideyi bozmaz' anlayışıyla etiketlenip rafa kaldırılmıştır. Mesela ilkel toplum - köleci toplum - feodal toplum - kapitalist toplum - sosyalist toplum teorisinin Asya'da çalışmadığı görülünce buna, "Asya Tipi Üretim Tarzı" (ATÜT) adı verilip rahata erilmiş, dünyanın yarından fazlasını kapsayan bu istisnanın teoriyi bozabileceği düşünülmemiştir. Marks'ın yaptığı ilim olsaydı Bilimsel Sosyalizm daha bu safhada Red 1 ve Red 2 yollarıyla başlangıca iade edilirdi. Marksizm'in esaslarından olan "değerin emek teorisi" de bırakın deneyi, ölçmeyi; etrafa bakınmakla bile çürütülür ve Red 1 işlerdi. (Bu teoriye göre bir malın değeri, onun imalinde sarfedilen emekle belirlenir. Bir saat çalışan Van Goh'la bir saat çalışan badanacının imalatı bu görüşle eş kıymettedir. Bir saat kömür madeninde çalışan işçinin çıkardığı ile bir saat elmas madeninde çalışanın çıkardığı da eşit)

Teori, kapitalist memleketlerde ihtilal tahmin ediyordu Marks - Engels mektuplaşmasında bazan Almanya, bazan Fransa için, "Ağustos'ta ihtilal kati Ama olmazsa Ekim'de muhakkak» gibi cümlelere sık sık rastlanır. Bu yanlış tahminler ilimde yapılırsa Red 2 ve Red 3 ile teori derhal tarihe karıştırdı. Artan yoksulluk teorisinin iflası da Red 2 ve 3 için kafi sebeplerdir. Nihayet, ihtilalin endüstri ülkelerinde değil de henüz kapitalistleşmesini tamamlayamamış Rusya'da meydana çıkışı zerre kadar ilim zihniyeti taşıyan komünistlerin mesleklerinden istifaları için kafi sebeptir. Bu açık çürüyüşler, Lenin'in emperyalizm teorisiyle kısmen tedavi edildi Fakat "emperyalizm" in kabulü bile aslında Marks'ın çürütülüşü ve milletler mücadelesi gerçeğinin, adı söylenmeden kabulüdür. Marks temel mücadeleyi sınıf kavgasında görürken Lenin işi emperyalist milletlerle proleter milletlerin kavgasına götürüyor; aslında "proleter", "sömürü" gibi Marksist laflarla milletler mücadelesini tasdik ediyordu. Laflar ne olursa olsun, masa başında sınıf gören bilimsel sosyalizm, devletin başına geçtiğinde millet görmeğe mecbur kalıyordu Lenin'in bu yeni keşfettiği "çelişki" ye, Marksa saygısızlık olmasın diye "temel çelişki" denmedi. Onun yerine "baş çelişki" tabiri kullanıldı. Bugün bizim komünistlerimizin de ezberledikleri klişe şöyle kıraat edilir: «Temel çelişki sınıflar; baş çelişki ise emperyalist milletlerle sömürülen milletler arasındadır» İlimde bir teoriyi gerçeğe uysun diye bu çapta değiştirmektense mutlaka yeni bir teori aramak yoluna başvurulurdu.*

(*) Bilimsel Sosyalist ve dahi Marksist teorinin bu hali, insana ister istemez yine bir Nasrettin Hoca hikayesi hatırlatıyor: Hoca bir gün camide dua eden bir adam görüp kulak kabartır: «Allah'ın, sen görmeyen gözlerimi aç, tutmayan ayaklarımı iyileştir, sağır kulaklarımı duyur bozuk midemi düzelt» Dua, bu minval üzere devam edip hastalık, sakatlık ve eksiklikler bir hayli birikince hoca dayanamaz ve «Be adam, Allah seni tamir edeceğine yenisini yaratır!» deyip yürür.

Emperyalizm teorisini ilerde tekrar ele alacağız.

Görüldüğü gibi, ilmin yapısı içinde Marksist teori defalarca reddedilir, çok kısa bir ömür bile süremezdi "Kanun" payesindense ilelebet mahrum kalırdı Neticede, ilmen kanunlaşmayan bu teori bilimsel sosyalistlerin hakim oldukları ülkelerde hukuken kanunlaştırılmış ve suni hayatını devam ettirmiştir. Bir ilmi teori olarak değil, yeni harbin, propaganda savaşının silahı olarak...

VIII – İLİM VE İDEOLOJİLER

Tabiatı tahminde metot olarak ilmi skolastiğin çeşitli cinsleriyle

mukayese ettik. Netice ilmin o derece lehine tezahür etti ki, buraya kadar yazdıklarımız adeta ilme bir övgü teşkil ediyordu Bu övgünün tesiri altında bir adım daha ileri gidilerek, "ilim mademki bu kadar güçlü, yanılmalara karşı bu derece sigortalı; o halde fikir sistemlerine ideolojilere ne lüzum var? İlimcilik kâfi değil mi?" fikri öne sürülebilir. Bu görüşe paralel bir düşünüş de ideolojiler değil, din hakkındadır Biraz önceki cümlelerden "fikir sistemi'", "'ideoloji'" kelimelerini çıkarıp yerine "din" kelimesini koyarsak bir başka iddia ile karşılaşırız : "İlim bu derece güçlü, bu derece yanlışığa karşı tedbirliyen dine ne gerek var? Dinin yerine ilmi koymakla daha doğru bir iş yapmış olmaz mıyız"?

Bu sorular aslında birçok fikir adamı tarafından sık sık ve hararetle sorulmuş; bu fikirler etrafında felsefeler geliştirilmiştir Çeşitli tarzlarıyla pozitivism, yukarıdaki sorulara müsbet cevap veren düşünceler topluluğudur Hatta bilimsel sosyalizm bile - kendisinin bizzat ilim olduğunu ilan ettikten sonra - yukarıdaki sorulara 'evet!' cevabını veren bir ideolojidir Türkiyeli aydınının batıya karşı aşağılık duygusunun doruğa çıktığı devirlerde; dejenere okumuşların Türk Milliyetine ait her şeye, bu arada özellikle Türk' kültürüne ve İslamiyet'e savaş açtıkları dönemlerde bu tür fikirler memleketimizde geniş akisler yapmıştır Hala da yapmakta Asrımızda komünizmi de milliyetçiliği de reddeden bir görüş, pozitivist fikirleri şöyle tekrarlar: «Çağımız ideoloji değil ilim çağıdır İlmin güçlenmesinden sonra insanlık aleminde artık ideolojilere yer kalmamıştır Gerçek ilim, yalancı ilimleri - ideolojileri - kovmuştur»

Bilhassa bu sonuncu tezin bugün komünist blok dışında epey taraftar var.

IX- TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ FİKİR SİSTEMİ VE İLİM

Fikir sistemlerinin - ideolojilerin - yerini alabilir mi?

Fikir sistemlerinin yapı özellikleri açısından bu soruyu ele alalım : Fikir sistemlerinin "gaye" unsuru cemiyet birimleri arasında yapılan sübjektif bir tercihe dayanır demiştik İnsan aynı anda iç içe birçok cemiyet birimine birden değişen güçlerle mensubiyet şuuru duyuyor ve bu şuurların güç sıralaması, tercih, sıralaması, ferdin dünya görüşünü, 'cilik'ini ("izm" ini) ideolojisini belirliyordu Halbuki ilim cemiyet birimlerine karşı hiçbir mensubiyet şuuru duymaz. Cemiyet birimleri arasında hiçbir tercih yapmaz. İlmin cemiyet birimlerine karşı hiçbir tutumu söz konusu olamaz Ohalde ilim de fikir sistemlerindeki "tercih" unsuru, dolayısıyla cemiyet birimlerini konu alan bir "gaye" bulunmayacaktır.

Bu yüzden ilim, fikir sistemi olmanın temel şartından mahrumdur.

İlme bakıp, fikir sistemine ne lüzum var? diye düşünenler, otomobile hayran kalıp, 'Bu araba bu kadar güzelken şoföre ne lüzum var? Hem şoförler kazalara sebep oluyor' diyen çocuklara benzerler Objektif görünmeğe çalışan bu cins ilimcilerde, gerçekten "hayranlık" kelimesiyle ifade edilebilecek bir sübjektiflik vardır Her atom bombasının patlayışında, her jet uçağının geçişinde, iktisadın, sosyolojinin her başarısında içlerini titreten bir hayranlık Sonunda vasıtayı gaye sanmağa varan bir aşk.

Çekirdek fiziği bize, falan şartlarda hazırlanan uranyumun patlayıp atom bombası olacağını, filan şartlarda hazırlananmış ise aynı patlamayı yavaş yavaş yaparak atom reaktörü yakıtı olabileceğini

söyler. Fakat bomba mı yoksa reaktör mü yapmamız gerektiği konusunda fiziğin söyleyebileceği tek şey yoktur. İktisat ilmi, Ortak Pazar'a giren bir Türkiye'de halkın hayat seviyesinin yükseleceğini, her evde renkli televizyon, otomatik çamaşır makinesi bulunabileceğini, ancak bu ekonominin ağır sanayi yerine daha çok ara ürün işleyen, montaja ve turizme dayanan bir yapı göstereceğini söyler. Ortak Pazar'a girmemeninse tüketim malları kullanımıyla ölçülen refahı geciktirebileceğini, buna karşılık güçlü bir ağır sanayine imkan vereceğini gösterir. İki yoldan hangisini seçmemiz gerektiğine ilim değil biz karar verebiliriz Sosyoloji açısından Ortak Pazar'a girmek veya girmemek Türk kültürünün ne derece batı tesirinde kalacağı meselesidir. Sosyoloji, girdiğimiz ve girmediklerimizde kültür değişikliğinin ne olacağını tahmin edebilir Ama "Girin!" veya "Girmeyin!" diyemez. Bu karar bütün ağırlığıyla isteklerimizin omzundadır.

Konunun ruhunu muhafaza ederek çok basit bir misal vermek istersek İlimden bu gibi kararları vermesini beklemek, birine "Taksiyi mi asansörü mü tercih edeyim?" diye sormağa benzer Akıllı adamın bu soruya vereceği cevap, "Kardeşim, sen yukarı çıkmak mı düz yolda gitmek mi istiyorsun?" olacaktır İlim, bir metod, bir aletten ibarettir. Alet bize onunla ne yapmamız gerektiğini söyleyemez. Ne yapacağımız tamamen bizim isteklerimize, arzularımıza bağlıdır. İlimle ne yapılacağını, ilim metodunu hangi neticeleri elde etmek için kullanacağımızı, yani isteklerimizi, fikir sistemi tayin edecektir Çekirdek fiziğini atom bomba-, sı mı, yoksa reaktör yapmak için mi kullanacağız? Bu soruya çekirdek fiziğinin kendisi cevap veremiyordu: Fakat fikir sistemimiz, Türk Milliyetçiliği cevap verebilir : Biz, cemiyet birimleri arasında Türk Millet'ini tercih ediyoruz. Bizim gayemiz, Türk Milleti'nin bekasıdır. Bu gaye, dünya şartlarına göre bazan İktisadi gücü, bazan askeri gücü ön plana aldırabilir. Dünya şartlarına göre milletimizin menfaati hangi yolu tutmamızı gerektiriyorsa ona karar veririz ve çekirdek fiziğini atom bombası veya reaktör yapmakta kullanırız. Ortak Pazar'a girelim mi? İktisat veya sosyoloji buna cevap veremez. Fakat fikir sistemimiz cevaplandırır: Gayemiz Türk Milleti'nin bekasıdır Milletler mücadelesinde İktisadi güç beka için, fertlerin çabucak tüketim refahına ermesinden daha önemlidir. O halde turizme veya montaja değil ağır sanayiye dayanan bir iktisat yapısı isteriz. O halde Ortak Pazar'ı istemeyiz Kültür açısından da şöyle düşünürüz: Türk Milleti'nin bekasından, onu tarif eden değerleri muhafaza ederek yaşamasını anlıyoruz Ortak Pazar'a giriş Türk kültürü üzerindeki Avrupa kültürleri baskısını arttıracaktır. O halde Ortak Pazar'ı istemiyoruz

Özetlersek : İlim bize, hangi şartların hangi sonuçlar! vereceğini söyler Ama hangi sonuçları istememiz gerektiğine dair tek kelimesi yoktur İsteklerimizi fikir sistemimizin cemiyet birimleri arasında yaptığı "tercih" ve o tercihin belirlediği "gaye" tayin edecektir Demek ki ilim tek başına fikir sistemi yerine geçemiyor İlim ancak bir fikir sistemi içinde metod, yani alet olarak yerini alabilir Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin "ilimcilik" görüşü de tam budur.

Diğer taraftan, fikir sistemleri de ilmin yerine geçemez Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi, kendini ilim yerine koymak hatasına düşmez. Mesela bir Türk Milliyetçiliği "fizik teorisi", "iktisat teorisi", "sosyoloji teorisi" yoktur. Ama Türk Milliyetçiliği, fiziği, iktisadı, sosyolojiyi hangi gayeye ulaşmak için kullanacağını bilir Türk Milliyetçiliği'nin ilimde teorileri yoktur, ama ilimleri uygulama planları vardır. Bir iktisat uygulaması, bir sosyoloji, bir fizik

uygulaması vardır.

Yukarıda verdiğimiz atom, ortak pazar misalleri Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin fizik, iktisat, sosyoloji uygulama planlarının parçalarıydı. Misalleri çoğaltabiliriz: Tarım kentleri, birinci sınıf ilim ve teknik kadrolar yetiştirmeye öncelik verilmesi, millet sektörü ve Milliyetçi Hareket'in, Dokuz Işık'ın diğer teklifleri, hep Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin kültür, eğitim, iktisat, sosyoloji alanlarındaki uygulama planlarıdır

- Peki, bunlardan herhangi biri uygulamaya aksettiğinde başarısızlığa uğrarsa ne olacak?

- Basit! Değiştirilecek, ondan vazgeçilecek.

Çünkü değişmeyen Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'dir Uygulama planları değiştirilebilir ve onların değiştirilmesiyle sistem yara almaz Bu planlar sistemimizin kendisi değil uygulamalarıdır Bunlar ilmin kendisi, metodu değil, tatbikatıdır ve ilim çalışmayan teorilerini acımadan atar.

İlim - fikir sistemi münasebetindeki bu anlayış Türk Milliyetçiliği 'ni diğer fikir sistemlerinden ayıran en önemli vasıftır Kısaca : İlim yerine geçmeye çalışmayacak, fakat ilmi kullanacağız Mesela Marksizm bunun tam tersini yapmaktadır İşe bir sosyoloji ve iktisat teorisi ile başlar Hatta bunları da genel bir tabiat ilimleri teorisine - diyalektik materyalizme - dayandırmak iddiasındadır. Ve bu çıkış noktası, Marksizm'in sosyoloji, iktisat ilimlerinden tam manasıyla faydalanmasına engel olur. Çünkü o, iktisadın herhangi bir zamanda yaptığı tahminleri, gösterdiği yolları objektif olarak değerlendirip gayesine göre bir seçim yapmaktan kendi kendini mahrum etmiştir

İktisat ilminin, sosyoloji ilminin tahminleriyle kendi özel iktisat, sosyoloji teorileri çeliştiğinde Marksizm İkincileri dinlemek, ilme kopalı kalmak zorundadır Fizikte, biyolojide bile Bilimsel Sosyalizm için benzer dezavantajlar vardır Biyoloji ve tarımda Marksizm'in ilmin yardımını nasıl bir kenara itmek zorunda kaldığını Lizenko olayında görmüştük Bugün ölü bir ideoloji olan Nazizm'in de kendine has katı bir sosyoloji - tarih görüşü vardır Nazilere göre dünyadaki bütün ilerlemeler Ari adı verilen bir ırkın başarılarıydı. Ari kan en çok Almanlar'da bulunduğu için üstün millet onlardı ve dünyaya hakim olacaklardı. Ari ırkın uzunkafalı - dolikosefal - olduğunu tesbit ettiler. Germenlerin, özellikle ünlü Almanların dolikosefalliğini ispatlamak için mezarlarını kazdılar Herhalde doliko kadar mezo ve brakisefal (orta ve yuvarlak kafalar) buldular ki bu araştırmadan fazla bir ses çıkmadı; mezarlar örtüldü. Daha sonra hiç hoşlanmadıkları zenciler arasında bol miktarda dolikosefal olduğu tesbit edilince teorinin bu yönü askıya alındı Bu yalancı ilimle, veya ideolojinin kendini ilim yerine koymasıyla akıllı karışan Hitler, İngiltere'nin Almanya'ya karşı harbe gireceğine bir türlü ihtimal veremiyordu Çünkü aynı ırktandı, Onlarda da biraz olsun üstünlük vardı ve Ari ırk kendi kendine silah çekmemeliydi Kendini ilim sanan ideolojinin bu yanlış tahmininin Almanya'nın mağlubiyetinde en kadar rol oynadığını kesin olarak bilemeyiz ama tesir ettiği muhakkak

- Peki, Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi, çalışmayan uygulama planlarından kolayca vazgeçebiliyordu Marksizm ve Nazizm bunu yapamazlar mı? Bu noktada Türk Milliyetçiliğinin üstünlüğü ne?

- Marksizm, Nazizm ve daha birçok ideoloji, aslında İlmin sahasına

tecavüz eden teorilerinden öyle kolayca vazgeçemezler. Çünkü onların bu teorileri, Türk Milliyetçiliği'ndeki gibi uygulama planlarından ibaret değildir İdeolojilerinin ayrılmaz parçalarıdır. Onlar sistemlerini bu teoriler üzerine kurmuşlardır ve onların çökmesiyle sistemleri de çözülür.

"İlim geldikten sonra ideolojilere yer kalmamıştır" sözü Marksizm, Nazizm gibi kendilerini ilim sanan ideolojiler için doğrudur Bu sözden yara almayacak tek yapı, kendini ilim yerine koymayan, fakat ilmi bir vasıta olarak kullanan bir fikir sistemi olabilir. Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi tam bu yapıdadır Bizim sistemimiz ilmin güçlenmesiyle zayıflamaz, tersine kuvvetlenir, çünkü rahatça ve önyargısız kullandığı vasıta güçlenmiştir. Kendini ilim sanan, ilme müdahale eden ideolojiler ise ilmin her yeni buluşuyla yeni bir yük, yeni bir yara alırlar Mantık zincirleri zorlanır Ya mantıkları ilme uyacak, yahut da ilmi mantıklarına uyduracaklardır Sonuçta ilmi serbestçe, kısıtlamasız kullanamaz hale gelirler ve giderek Lizenkoculuk, dolikosefalcilik gibi kendi menfaatleriyle çelişen saplantılara düşerler.

ÖZET

Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin metodu olan ilmin kendisi de bir sistemdir Dolayısıyla ilmi 1) gaye, 2) tarifler, 3) metot, 4) kabuller ve 5) uygulama unsurlarıyla inceleyebiliriz.

İlmin gayesi olayları tahmin etmektir ilim incelediği olaya, konuya ait belirli bir andaki özellikleri bilgi olarak toplar ve aynı özelliklerin gelecekte ne olacağını tahmine çalışır Gelecek yerine geçmiş tahmine çalışan - tarih, jeoloji gibi - ilimler de vardır

İlmin her dalında kesin anlama sahip kavramlar ve bunların kesin tarifleri vardır İhtisas dallarına ait tarifler konumuzun dışındadır Ancak bu tariflere isim olarak bazen günlük lisandan kelimeler seçildiğine dikkat etmek gerekir Bu kelimeler ihtisas dallarında günlük konuşmalardaki anlamlarının çok dışında kullanılabilirler Bunun bilinmemesi yanlışlıklara yol açar.

İlmin metodu kısaca, «vakıalara dayanmak»tır, İlim uygulanırken teoriler kullanılır Tahmin edilecek konu hakkında gözlem ve deneylerle veri toplanır Bu verilerden teori tahminleri çıkartır. Teorilerin kurulmasında da önce tabiattan gözlem ve deneylerle toplanan bilgilere başvurulur Sonra bu bilgilere dayanılarak teori kurulur. Teori kurulduğu andan itibaren yine vakıanın sıkı kontrolü altındadır Önce teorinin o güne kadar toplanan verilere uyup uymadığına bakılır. Uymuyorsa teori reddedilir ve yenisi aranır İkinci safhada teori kendi kendisini çürütme yolunda çalıştırılır. Teorinin sağlamlığını veya çürüklüğünü «Evet!» veya «Hayır!» tarzında ortaya koyacak test deney ve gözlemleri planlanır. Bu sınavı geçemeyen teori reddedilir Bütün bu sınavlardan geçebilen ve uzun zaman yanlışlığı ispatlanamayan teoriye «kanun» payesi verilir Ancak «kanun» bile yüzde yüz doğru demek değildir Zaman geçtikçe yeni bilgiler elde edilir Her yeni deney ve gözlemden sonra kanun bir daha denenmektedir Nihayet deney ve gözlem vasıtalarının gelişmesi eskisinden daha hassas ve geniş verilerin elde edilmesini sağlar Asırlardır «kanun» payesini taşıyan bir teori bile bu yeni verilere uymazsa reddedilebilir Bütün bu safhalarda bir tek uyumsuzluk bile ret için kafi sebeptir İlmin bu metodu mantığa değil vakıaya dayandığı, vakıayı her türlü otoritenin üstünde tuttuğu ve teorilerin kuruluşunda tümevarımcı olduğu için skolastiğe

zıttır.

İlim metodunun kendisi ilmin ilk kabulüdür Bundan başka her daim kendine has kabulleri (postülaları) vardır.

İlmin uygulamasını iki seviyede ele alabiliriz: İlmin her tahmin yapışı birinci seviyede bir uygulamasıdır Belli bir sonuç, bir fayda temini için ilmin kullanılışı da ikinci seviyede uygulamadır Birinci seviye umumiyetle pasif, ikinci seviye uygulama ise aktiftir Endüstri sahasında yapılan ikinci tip uygulamaya ait bilgilere «teknoloji» denir

«Bilimsel sosyalizm», eğer bir ilim teorisi olsaydı, ilim metodunun üç red mekanizmasıyla defalarca reddedilirdi Bu ideolojinin günümüze kadar yaşayabilmesinin tek sebebi İlmi bir teori değil, fikir sistemleri savaşında bazı milletlerin silahı oluşudur

İlmin yapısındaki sağlamlık ve bugüne kadar ortaya koyduğu başarılar bazı insanları, «İlim madem ki bu kadar güçlü, yanılmalara karşı bu derece sigortalı; o halde fikir sistemlerine, ideolojilere ne lüzum var?» tipinde sorular sormağa sevk etmiştir, Bazı fikir adamları, ilmin güçlenmesinden sonra ideolojilerin tarihe karıştığını iddia etmiştir

Halbuki ilim cemiyet birimleri arasında bir tercih yapmaz tarafsızdır. Böylece fikir sistemi olmanın temel vasfından mahrumdur İlmi fikir sistemleri için, tercih ettikleri cemiyet birimine fayda sağlamağa yarayan bir alettir Alet gayeyi tayin edemez. Bu anlayıştaki Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi ile ilim arasında hiçbir zıtlama yoktur Biz ilmi Türk Milleti için kullanırız. Uygulama planlarımızı, ilmi kullanarak kurarız Kurduğumuz plan ilimle çelişirse o planı terk eder yenisini yaparız. Çünkü değişmeyen tatbikat değil, Türk Milleti'nin ebedi bekası gayesidir. Bu yüzden Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin kendine has kimya, fizik, iktisat, sosyoloji teorileri yoktur Ancak bu dallarda, kendi gayesine uygun uygulama planları vardır

Aslında ilim-ideoloji çekişmesi, kendini ilim yerine koymağa kalkan ideolojiler için söz konusudur Mesela Marksizm'in kendine has bir sosyoloji ve iktisat, hatta bunlara temel teşkil eden bir genel tabiat teorisi vardır Nazizm de kendine has tarih, sosyoloji teorileri kurmuştur Bu hata, bu ideolojilere iki yönden zararlı olmuştur: 1) İlmi çeliştikleri anlaşıldığı andan itibaren bu ideolojiler propagandada zaafa düşmüştür 2) Bu ideolojilerin sahipleri ilmi, bir alet olarak, gayeleri için rahatça kullanamamışlardır.

SORULAR – ARAŞTIRMA KONULARI

1) «İlim fikir sistemlerinin yerini alamaz» ile «İlimcilik, bizim ilkelerimizden biridir» ifadeleri çelişmemektedir izah ediniz

2) «Türk Milliyetçiliği'nin ekonomik temeli nedir » ifadesini buraya kadar anlatılanların ışığında inceleyiniz İktisadın bir ilim dalı olduğunu düşünerek, aynı soruyu fizik, sosyoloji, biyoloji, kimya için sorunuz

3) Memleketimizdeki fikir hareketlerini son 10 yıldaki olayları iyi tahmin edip edememe açısından karşılaştırınız Vardığınız sonuca göre bu hareketlerin ilim metoduna ya* kinliği hakkında ne söyleyebilirsiniz? Niçin?

4) Atatürk'ün, «Dünyada hakiki mürşit ilimdir!» sözünü inceleyiniz İlmin mürşit (yol gösterici) olduğu doğru mudur? Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi açısından bu «yol» neyin yoludur? (Ancak nereye gitmek istediğini bilene yol gösterilir Atatürk'ün bu sözü İlmi vasıta olarak anladığını vurgulamaktadır.

5) İlim metodu sadece ilmi ihtisas sahalarında mı kullanılır? Günlük hayatta da ilim metodu kullanılabilir mi? Eskiler, gerçeklerden kopup sırf mantıkla hareket edenleri tenkid eder ve mantığa değil, «aklı selim»e uyulmasını tavsiye ederlerdi Mantıkla skolastik metodun, aklı selimle ilim metodunun paralelliğini anlatınız (Akıllı selim, bugünkü dilde «sağduyu» kelimesiyle karşılanmaktadır) Bu açıdan akıllı selim, bir bakıma ilim metodunun günlük hayattaki uygulaması olmuyor mu?

VIII BÖLÜM TARİH GÖRÜŞÜMÜZ -CEMİYET BİRİMLERİNİN TEŞEKKÜLÜ

- I -TARİH VE TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ FİKİR SİSTEMİ
- II -İNSANDA VE CEMİYET BİRİMLERİNDE REKABET
- III -CEMİYET BİRİMLERİNİN TEŞEKKÜL ŞARTLARI
- IV - MEDENİYET VE KOZMOPOLİTLİK KARŞISINDA MİLLET BİRİMİ

I - TARİH VE TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ FİKİR SİSTEMİ

Genel olarak sistemin, özel olarak da Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin beş unsuru üzerinde durduk Bunlar, 1) Gaye (tercih), 2) Tarifler, 3) Kabuller, 4) Metod ve 5) Uygulama (ve doktrin) idi Buraya kadar ilk dört unsur incelendi Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'- nin tek kabulü, ilmi, metod olarak seçmesindedir Bu yüzden ayrı bir «kabuller» bahsine lüzum kalmadı İlim metodunun kabulündeki sebepler «metod» bahsinin içinde anlatıldı Tarifler de teorik yapının işlenişi içinde yeri geldikçe verildi Mesela Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nde önem taşıyan mensubiyet şuuru, cemiyet birimi, skolastik, millet, milliyetçilik gibi tarifleri artık öğrenmiş bulunuyoruz. Dolayısıyla sadece «gaye» ve «metod» unsurlarını ayrı konular halinde ele almamıza rağmen ilk dört unsuru kapsayan incelememizin sonuna varmış bulunuyoruz Buraya kadar incelenen konular Türk Milliyetçiliği Fikir Sisteminin «Teori» sini teşkil eder.

O halde sıra uygulamaya ve bu uygulama içinde doktrinimiz Dokuz Işık'a geldi Bu kitap teorinin dışına taşmayacak; uygulama ve doktrin ayrı bir kitapta ele alınacaktır «Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi - Uygulama ve Doktrin» başlığını taşıyacak bu bu ikinci kitapta sistemimizin dil, din, kültür, sanat, iç ve dış politika ve diğer konulardaki görüşlerini ve doktrinimiz Dokuz Işık'ı ayrı bölümler halinde ele alacak ve teori kısmında kurduğumuz mekanizmayı bu konulara tatbik edeceğiz.

Tarih görüşümüz de, bu açıdan bakıldığında teori kısmına değil, uygulamaya girer Ancak, aşağıda izah edilecek sebeplerden ötürü tarih konusunu ikinci seride değil şimdi ele almak daha uygundur • Bir kere, din, dil ve sanat unsurlarıyla birlikte kültür ve tarih, bir millete mensubiyet şuurunun, yani milliyetçiliğin temellerini teşkil eder Bunlar «tercihle sebep olan amillerdir ve aslında fikir sisteminden de önce işlenmeleri gerekir Türk kültürü, İslamiyet ve tarihte Türklük, Türk Milliyetçisi'nin sistemden önce öğrenmesi, hissetmesi gereken konulardır Bunlar sindirilmeden sistem temelsiz bir mekanizmadan ibaret kalır Diğer taraftan, ancak bunların sindirilmesinden sonra sistemin öğrenilmesi bir mana ifade edebilir Milliyetçi Hareket bu sebeple, «Türklük gurur ve şuuru, İslam ahlak ve fazileti »ni ön slogan kabul etmiştir. Bu yazı serisinde

milliyetçiliğin bu temellerinin ele alınmayacağını, maksadımızın bu temeller üzerine kurulan Sistemi incelemek olduğunu «Giriş» te belirtmiştik.

Bu esas unsurların «uygulama ve doktrin» serisinde incelenecek tarafları Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin kültür ve din politikası ile tarih eğitimi ve araştırma programıdır Yoksa bu unsurlar sistemimizde sadece birer tatbikat konusu değildir. Sistemin esaslarıdır. Hatta «tercih» bunlara dayanılarak yapıldığı için din, kültür ve tarih şuuru «sistem» den de önce gelir.

Demek ki tercihin esası olarak «tarih» bu kitaptan önce; eğitim ve araştırma programı olarak «tarih» konusu ise uygulama bölümünde ele alınmalıdır Tarihin fikir sisteminin teori bölümünde incelenmesi bunların da dışında üçüncü bir sebebe dayanıyor:

Mensubiyet şuuru, cemiyet birimi ve tercih konularını anlatırken tercih'in, ferdin iç içe mensup olduğu cemiyet birimleri arasında vaptığı bir değer sıralaması olduğunu belirtmiştik B ekliyle düşünüldüğünde değer sıralaması ve tercih tamamen ferdin seçimine kalmaktadır Meselenin temelinde ferdin hileleri yatmaktadır. Gerçek de budur. Bazı kimseler hamasi milliyetçilik diye bir milliyetçilik cinsi tasarlarlar ve bunu akıllı, ilmi milliyetçiliğin tersiymiş gibi küçümserler. Hâlbuki fikir sisteminin temelinde ferdin tercihi bulunur ve ferdi tercih gayet tabii hissi, hamasi olacaktır «Sen neden milliyetçisin de proletaryacı değilsin?» veya «Neden Türk milliyetçisisin de Fransız milliyetçisi değilsin?» sorularının cevabı hissi olmaya mecburdur Bu cevaplar hisse değil de mantığa veya ilme dayansaydı mesela bütün akıllı insanların –milliyetleri ne olursa olsun-- Türk veya Fransız veya İtalyan, vs milliyetçisi olması gerekirdi Aynı konuyu, yani tercihin, fikir sistemi gayesinin seçiminin hislere dayandığını «Fikir Sistemi» bölümünün IV (Gaye) maddesinde görmüştük Orada, «Bir sistemin gayesinin seçiminde mantıkla veya ilim ile ilgili hiçbir kural yoktur Sistem açısından gaye seçimi tamamen keyfidir» demiş ve aksi iddiaların mantık çemberlerinden ibaret olduğunu göstermiştik, özellikle bilimsel sosyalizmin başlangıçta böyle bir mantık çemberine dayanmağa çalıştığına da işaret etmiştik. Cemiyet birimlerine duyulan bağlılığın tartışılmayacağını kesinlikle ortaya koyduktan sonra «Tartışma ancak fikir sistemlerinin sistem olarak tutarlılığı, seçtikleri gayelere varmanın mümkün olup olmadığı konularında açılabilir» demiştik.

İşte bu bölümdeki tarih incelemesi, genel olarak milliyetçilik, Özel olarak Türk Milliyetçiliği tercihiyle beliren gayeye varmanın mümkün olup olmadığı konusuna eğilecektir.

Bir insan cemiyet birimleri arasından milleti mi seçecektir? Bu sorunun ilimle, mantıkla ilgili bir cevabı yok Belki insanların psikolojileri tek tek incelenerek her biri için farklı bir cevap verilebilir.

İnsanlar cemiyet birimleri arasında milleti mi tercih edecekler? Bu soru birinciden bir hayli farklıdır Çünkü şimdi tek insanın psikolojisi değil, cemiyetlerin, toplulukların davranışları söz konusudur İşte bu ikinci soruya ilme dayanan, sosyoloji ilmine ve onun bir laboratuvarı olan tarihe dayanan bir cevap verebiliriz (Sosyolojinin cevapları istatistik cevaplardır. Soruyu aslında «İnsanlar cemiyet birimleri arasında çoğunlukla milleti mi tercih edeceklerdir?» diye sormak yukarıdaki şekilden daha doğru olur. Fakat sosyoloji gibi birçok insanın veya istatistik mekanik gibi birçok

taneciğin davranışlarını inceleyen ilim dallarında soruların bu özelliği –sorulardaki «çoğunlukla» kaydı– zaten ayrıca belirtilmeden kabul edilir).

Bugün millet biriminin dünyanın gidişindeki temel birim olduğunu neci olursa olsun bütün fikir sistemleri kabul ediyor Peki bu durum devam edecek midir? İlerde dünya vatandaşlığı şuuru milliyete galip gelebilir mi? Millet biriminin yerine kozmopolitlik geçebilir mi? Veya milletler yerine ümmetler tarihe yön veren unsurlar haline dönüşebilir mi? Bilimsel sosyalizmin iddia ettiği gibi sınıfların mücadelesi milletler mücadelesini ikinci plana atacak mı?

İşte bu bölümde ele alacağımız sorular

Bu sorulara ilim metodunu kullanarak cevap bulmağa çalışacağız. İlmin bu konuyla ilgili sahası sosyolojidir Sosyolojinin bu konudaki bir deney ve gözlem alanı da tarih Şu haiOe «tarih» bu bölümde sosyolojinin laboratuvarı olma açısından ele alınacak; Türk Milliyetçiliği şuuruna temel olma veya uygulama açısından değil

Varacağımız sonuçları «Kozmopolitlik milliyetçiliğinin yerine geçebilir» veya «Sınıflar arası rekabet milletler mücadelesini ikinci plana atabilir» şeklinde olursa Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi teorik olarak, sistem olarak tutarlı bile olsa ulaşılamayacak bir gayeye yöneldiği için beyhude hale gelecek; biz erişilemeyecek hedeflere yönelen idalistler durumuna düşeceğiz. Sonuç, millet birimi ve milliyetçilik lehineyse teorik yapı tamamlanacak, fikir sistemimizin tutarlılığı yanında olabilirliği de gösterilmiş olacaktır. Ancak o zaman sistemin son safhasına, «uygulama»ya hazır olduğumuzu söyleyebileceğiz Bu yüzden «Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi - Teori» kitabının sonuna tarih bahsini koyuyoruz

II – İNSANDA VE CEMİYET BİRİMLERİNDE REKABET

Falan insan kabiliyetlidir Filan öğrenci veya iş adamı çalışkandır Bir diğeri zekidir Bir insan veya eser güzeldir Falan aile mesuttur Falan millet güçlü- dür O sanat eseri kıymetlidir.

Yukarda ard arda sıraladığımız ifadeler ferdlere veya cemiyet birimlerine ait değer hükümleridir. Kendimizi, yakınlarımızı, tanıdığımız cemiyet birimlerini hep bu cins hükümlerle değerlendiririz Bütün insanlarda değer hükümleri var oluşun temel sebebi halindedir Her faaliyet, her eser bu cins hükümlerle yargılanır O derece ki, dünya yüzünde hiç bir insanın değer hükümlerinden bağımsız bir hayat sürdürebileceği düşünülemez. Burada üzerinde dikkatleri toplamak istediğimiz nokta, değer hükümlerindeki kıyas özelliğidir. Yukarda sıraladığımız ifadelerin hepsinde hüküm, benzerleriyle kıyas sonucu verilmiştir. Bütün hükümlerde söylenmeyen fakat zımnen kabul edilen bir «diğerlerine göre» kaydı vardır. Bir insanın kabiliyetinden bahsederken hükmü, onu diğer insanlarla mukayese ederek vermekten başka bir çaremiz yoktur Gerçekten mukayesesiz bir «kabiliyet» hükmü düşünülemez «Çalışkan» hükmü de «diğer öğrencilere, diğer adamlara nazaran» manasını taşır. Umumiyetle tembellerin toplandığı bir sınıfın çalışkanı, çalışkanlar sınıfının tembeli olabilir. Zeki güzel, mesut, güçlü, kıymetli İster eşya, ister insan, ister cemiyet vs hakkında verilsinler bu hükümlerin hepsinde bir kıyas mevcuttur.

İnsan cemiyetlerinde bütün değer hükümleri mukayeseler sonucunda verilir.

Bu tespit arkasından hemen ikinci bir tespiti getirir: İnsan cemiyetlerinde rekabet hayatın temel bir unsurudur Kuvvet, zeka, güzellik, refah vs gibi temel değerlerin hepsine ait hükümler kıyas sonucu olunca gerek fertlerin, gerekse daha büyük cemiyet birimlerinin bu değerleri elde etmek için rekabete girişecekleri tabiidir Mesela kuvvetin mutlak bir ölçüsü olsa her fert, veya her millet «kuvvetli» denilen belli bir seviyeyi tutturmak için çalışır, ona erişince de durabilirdi Halbuki kuvvet İzaferi olunca fertler ve milletler diğerlerinden daha kuvvetli olmaya çalışacaklardır, Bu kıyas, bu «daha» ölçüsü de tabii olarak rekabeti doğuracaktır.

Rekabetin bu temel rolü, fikir sistemlerine, özellikle fikir sistemlerinin tarih görüşlerine de aksetmiştir Her sistem tarihin kendi tercihindeki birimlerin mücadelesinden ibaret olduğu görüşünü savunur Mesela proletarya'yı tercih eden bir sınıfçılık olan komünizme göre tarih sınıfların mücadelesinden ibarettir Siyasi ümmetçi benzer şekilde tarihin dinlerin mücadelesi olduğunu söyleyecektir Ferdiyetçi - liberal kapitaliste göre tarih fertlerin mücadelesi sonucunda şekillenir Aristokrat sınıfçı ve hanedancı aileci de bize tarihin asillerin, asil hanedanları mücadelesi oluşunu söyleyecektir Propagandaya daha yatkın olan bu «mücadele» tabiri, rekabet'in değişik bir ifadesinden ibarettir

Rekabet faydalı mıdır, zararlı mıdır?

Bu soru muhakkak ki ilme değil değerlere aittir Biz şu anda objektif olarak bir tarih incelemesi yapmak amacını güdüyoruz ve aslında «fayda», «zarar» şu anki konumuz değil. Fakat cehennemi harplere bakarak rekabetin, mücadelenin zararlı; diğer taraftan rekabetin hemen bütün gelişmelerin anası olduğu gerçeğini görerek faydalı olduğunu ifade edebiliriz, Hakikat odur ki rekabet, tek başına faydalı veya zararlı değildir Tarzı, şekli onu biri veya diğeri yapabilir Ancak rekabetsiz bir sınıftan parlak öğrenciler çıkamaz Rekabetsiz bir iş hayatı büyük işletmeler, rekabetsiz bir sanat dünyası dev eserler doğuramaz Asırlarca, hatta binlerce yıl uyuyan cemiyetlerin rekabetin başlamasıyla canlandığı ve her sahada büyük hamleler yaptığı da inkar edilemeyecek bir gerçektir Adasında, dünyadan tecrit edilmiş hayatını binlerce yıl sürdüren Japonya batılı ülkelerin tehdidi altında hızla silkinmiş ve günümüzün güçlü devletini doğurmuştur Bu silkinişin ve hamlenin başlangıcım arayacak olursak Amerikan komodoru Perry'nin 1853'de Japon sahillerine taşıdığı rekabeti görürüz Bir taraftan 1839'da başlayan batı rekabeti, diğer taraftan daha önce uyanan Japonya'nın tecavüze kadar varan rekabeti bu sefer Çin'i harekete geçirdi Asırlarca dünya tarihine hiçbir etkisi olmayan bu ülke bu baskı sonucunda bugünün süper devletlerinden biri olma yolunu tuttu Harbin arzu edilmeyen bir vakıa olduğunda bütün aklı başında insanlar müttefiktir Fakat jet uçağının, radarın, füzelerin ikinci dünya harbinin hediyeleri olduğunu da kabul etmek zorundayız, Ateşli harbe varamayan soğuk harp rekabeti ise insanoğlunun uzayı fethine yol açtı Sovyetler Birliği'nin uzaya fırlattığı ilk suni peyk Sputnik bir anda ABD'nin uzay çalışmalarına hız vermesine sebep oldu Bu iki devlet arasındaki uzay yarışı ilk insanın aya ayak basmasıyla doruğa erişti. Harp mutlaka zararlıdır. Soğuk harp ve yeni savaş dediğimiz fikir sistemleri savaşı da zaman zaman yıkıcı olabilir. Fakat rekabeti ille zararlı şekillerde sürdürmek mecburiyetin' de değiliz. Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin harbe övgüsü yoktur. Biz harbi gerektiğinde katlanılacak bir mecburiyet olarak görürüz. (Bazı fikir sistemleri, tersine, harbin faydalılığını savunur - Nazizm gibi) Fakat

rekabetin, (tercihan sulh içinde sürdürülecek rekabet'lerin) faydası objektif olarak inkar edilemez. Hiç olmazsa – tekrar edelim – rekabetsiz bir hayatın gelişmeye gem vuracağını kabul etmemek mümkün değildir.

III – CEMİYET BİRİMLERİNİN TEŞEKKÜL ŞARTLARI

III.Bölümde cemiyet birimlerinin tarifi ve genel özellikleri üzerinde durmuştuk Şimdi bu birimlerin teşekkül şartlarını, bilahare tarih içindeki evrimlerini göreceğiz Cemiyet birimlerinin teşekkül şartlarını şöyle özetlemiştik :

- 1) Aynı cinsten başka toplulukların mevcudiyeti;
- 2) Bu toplulukların biribiriyle yoğurt temasta olmaları;
- 3) Bu topluluklar arasında menfaat çatışmalarının, rekabetin mevcudiyeti.

Yukarıdaki bahiste ön konu olarak incelediğimiz «rekabet» kavramından sonra cemiyet birimlerinin teşekkülünde, (yani insanların bir topluluğa mensubiyet şuuru duymalarında rekabet'in temel rolünü görüyoruz. Gerçekten, yukarıdaki 3 şarttan sonuncusunda rekabet esas alınmıştır. İlk iki şart ise rekabetin doğabilmesi için gerekli ortamı yaratmaktadır. Tek birimin «rakip»i yoktur. Rekabet için aynı cinsten birkaç birim şart oluyor. Birkaç birimin mevcudiyeti halinde de rekabet bulunmayabilir. Rekabetin teşekkülü için mevcut birimlerin teması gerekiyor Görüldüğü gibi ilk iki şart da rekabet üzerine kurulmuştur Nihayet ilk iki şart gerçekleşince insan tabiatı üçüncüyü kendiliğinden gerçekleştirecek, mevcut ve yoğun temastaki iki birim ister istemez sahip oldukları değerleri kıyasa ve dolayısıyla rekabete başlayacaklardır.

Misallerle açıklayalım : Çin'in ortasında radyosuz, televizyonsuz, hiç seyahat etmeyen bir Çinli düşünelim Mesela 15 asırda bulunduğumuzu kabul etsek bu düşüncelerimizin tabii şekilde gerçekleştiğini görürüz Bu Çinli daha Çinli olduğunun farkında değildir Ondan Çin milliyetine karış bir mensubiyet şuuru taşınması asla beklenilmez Bu şuurun uyanabilmesi için Çinli'den başka milletlerin de varlığını görmesi (1 şart), şuurun güçlenebilmesi için bu «görme»nin binde bir değil sık sık olması (2 şart), ve nihayet şahsına, ailesine, sülalesine duyduğu bağlılıkla Çin milletine duyduğu bağlılığın mukayese edilebilir hale gelmesi için Çin milletinin diğer milletlerle rekabete başlaması gerekir. Bu şartların gerçekleşebilmesi için ya Çinli'nin dünyaya açılması yahut da dünyanın Çinli'ye gelmesi gerekiyordu İşte 19 asırda bu ikincisi oldu ve dünya Çin'e girdi Çinli'miz yerine misal olarak 1853 öncesi bir Japon'u alabiliriz. Tecrit edilmiş adasında diğer Japonlarla birlikte yaşayan misalimizin başka milletlerle ya hiç teması yoktur (1 şartın yokluğu) yahut da pek azdır; duyma, rivayet halindedir (2 şartın yokluğu) 19, asrın başında bir Japon mutlaka kendisini Japon'dan çok ailesine, mesela Samuray ise Samuraylığa "bağlı hissedecektir. (Samurai'ler Japonların şövalye sınıfıdır). O tarihlerde Japonya'daki rekabet fertler, sınıflar, aileler, hanedanlar arasındadır Komodor Perry'- nin gelişi bu düzeni temelinden sarsacaktır Japon, Japon olmayan milletlerin varlığının birdenbire ve sert bir tarzda farkına varacaktır. İlk iki şart hemen gerçekleşecek; ABD'nin tehdidi de derhal üçüncü şartı işletecektir. Ve örnek Japon'umuz birkaç yıl sonra Çin'i fetheticek; 20 asra gelindiğinde fert, aile sınıf Japon milleti yanında ikinci plana düşecek ve Japon- iar Kamikaze uçaklarına

bineceklerdir. Yakın tarihte millet şuuruna erişen veya bu şuura yeniden kavuşan bütün topluluklar –mesela Afrikalılar– için bu söylediklerimiz tekrarlanabilir

Avrupa milletlerinde millet birimi açısından üç şart ancak Fransız ihtilali sırasında, 18 asırda gerçekleşebilmiş ve bugün tanıdığımız Avrupa milletleri kendi kendilerini ancak 2 asır önce fark edebilmişlerdi.

Türk'lerde millet şuru çok daha eskilere dayanır 8 asırda dikilen Orkun kitabelerinde yoğun ve çağımızdakine eş bir millet şuru, miliyetçilik hissi görüyoruz. Türk bu şuru dünya coğrafyasındaki yerine ve hayat tarzına borçludur Atı erken ehlileştirmesi ve önce Orta Asya'nın, sonra Orta Doğu ve Anadolu'nun milletler trafiğinin merkezinde bulunuşu Türk'e Avrupah'dan çok önce millet şuurunu verdi. Teşekkülünden itibaren bu millet kendisinden farklı başka milletler bulunduğunu kavradı. Geniş bir coğrafya üzerinde büyük bir hareketliliğe sahiptik Bir taraftan Çin'den diğer tarafta Roma'ya Avrupa'ya kadar dünyanın çeşitli bölgelerine tesir ediyor ve tesir alıyorduk. Bu durum ilk şartı gerçekleştirdi Türkler'in büyükçe bir bölümünün göçebeliği ve devlet kurma arzusu yeterli yoğun teması da sağladı ve ikinci şart ortaya çıktı. Rekabet bir ve ikinin hemen arkasından tabii olarak geldi. 8. asırda Bilge Kaan'a «Milletim için gündüz oturmam, gece uyumadım; çalıştım!» dedirten şuru, «Ey Türk! Üstte gök çökmedikçe, altta yer delinmedikçe senin ilini ve töreni kim bozabilir?» sorusunu sordurtan mensubiyet hissini bu amiller ortaya çıkardı. Diğer milletleri ve dolayısıyla kendini tanıma Türkler'de o kadar erken olmuştur ki bütün yaratılış destanlarının aksine Türk destanında insan dokuz ayrı tip olarak yaratılır. Bir ağacın dokuz dalında dokuz insan olur ve bunların her birinin özelliği başka başkadır. Bu tema daha destan çağında teşekkül eden milli şuura işaret etmektedir Türklerdeki mekan ve millet şuru komşularını da tesiri altına aldı Rekabetin tek taraflı olamayacağı tabiidir Türk, Çinliyi tanıyınca Çinli de Türk'ü tanıyacak, onun da kendi milletine mensubiyet şuru uyanacaktır Nitekim o asırlarda Çin kaynakları, daha sonra kaybedilen bir milli şuurla doludur Çin Şeddi Türkler'», /Mogollar'ı dışarıda tutmak için yapıldı ama içinde Çinlilik şuurunu da doğurdu. Türk ve Moğol tehlikesinin zayıflamasıyla Çinlilik şuru da zayıfladı ve tekrar uyanması için 19 asırda batının ve Japonya'nın müdahalesi, rekabeti gerekti.

IV – MEDENİYET VE KOZMOPOLİTİK KARŞISINDA MİLLET BİRİMİ

Şuraya kadar cemiyet birimlerinin teşekkül şartlarını gördük Bu şartlar bir bakıma tarihin durgun (statik) izahıdır Cemiyet birimlerini^ hareketli (dinamik) incelenmesini bu bölümün V bahsinde ele alacağız Ancak bu durgun özellikler bile memleketimizde milliyetçiliğe karşı zaman zaman yükseltelen bir takım itirazları çürütmeğe yeter Teşekkül şartlarının hemen çürüttüğü iki iddia:

- 1) Medeniyetin ilerlemesiyle millet şuurunun yok olacağı;
- 2) «Dünyadaki bütün insanlar» biriminin sonunda bütün diğer cemiyet birimlerinden daha güçlü bir şuur yaratarak «kozmpolitliksin (dünya vatandaşlığının) doğacağı tezleridir Bu teklifler bazen samimiyetle yapılır Çoğu zaman da gayelerinin milli şuurun zayıflamasıyla gerçekleşeceğini gören bazı merkezler bu tip düşünceleri kasten telkin ederler Memleketimizde yabancı misyon teşkilatları büyük çapta

«medeniyete açılma», «millet bencilliğinden kurtulma», «dünya vatandaşlığı» yemlerini kullanıyor Aynı teklifler komünist propagandanın başlangıcında da aşılanır Ancak bu İkincisi, başlangıçtan sonra hızla ayrı bir yöne uzanır ve «bütün dünya vatandaşlığı» yerine süratle proleter enternasyonalizmi telkin edilir

Birinci iddiayı ele alalım: Medeniyetin ilerlemesinin millet aleyhine işleyeceği tezinde tamamen yanlış bir ön kabul vardır Bu görüşü savunanlar, öncelikle, millet şuurunun bölgeciliğe has olduğunu kabul ederler Onlara göre millet kapalı cemiyetin sonucudur Ayrılmanın, tecridin doğurduğu bir bencilliktir Seyahat imkânları, radyo, televizyon gibi haberleşme vasıtaları! bu mahalliliği ortadan kaldıracak ve millet yok olacaktır Gerçeğin bunun tam tersi olduğunu biliyoruz Bu görüş sahipleri «hata»nın ötesinde bir «ters değerlendirme» içindedirler. Yukarda, gördüğümüz gibi millet şuru tecridin değil, tersine yoğun temasın sonucudur Çin, Japon, Afrikalı misalleri hep buna işaret ediyordu Seyahat ve haberleşme vasıtalarının artışı mahalli yeknesaklığı ferde daha kuvvetle hissettirecek; milli farklılıkları vurgulayacaktır Haberleşme ve seyahat imkânlarının çoğalması millet şuuruna ancak kuvvetlendirici yönde tesir eder 19 asırda Eskimo, Eskimo'larla» ayı balıklarıyla ve biraz da kuzeyli insanlarla temastayken Eskimo'luk özelliğini az fark ederdi. 20 asırda Eskimo siyah derili Afrikalıdan, gözleri çekik Cinliye kadar bütün milletleri görür ve bu görüş ona Eskimoluğunu her gün daha kuvvetle hissettirir. Bu konuda vakıa en kuvvetli şahittir ve vakıa, modern teknolojiyi geç alan topluluklarda teknolojiyle birlikte millet şuurunun da canlandığını göstermiştir. Koca bir kara kıta şu anda bu değişimin içindedir Afrika'da kabile şuurunu millet şuuruna çeviren en önemli amil günümüzün teknolojisi ve onun sağladığı haberleşme ve seyahat imkanlarıdır.

Türkiye'den misal verelim : Avrupa'ya çalışmağa giden işçilerimiz milli şuur bakımından güçlenerek mi, zayıflayarak mı dönüyorlar? Milliyetçi Hareket'in yurt dışındaki işçilerimizi sarması, kavraması bugünlerde düşmanlarımızı paniğe sürüklerken bu soruya hiç kimse «zayıflayarak» cevabını veremez Yurt dışındaki işçi, Türk olmayanla köyündekinden, kasabasındakinden çok daha yoğun bir temas içindedir ve bu temas ona kendini, Türklüğünü idrake itmektedir İşte artan seyahat imkanlarının ve medeniyetin milli şuura tesirinin bir neticesi Daha basit bir misal milli spor karşılaşmalarıdır Radyo yaygın değilken, televizyon yokken insanımız dış rekabetleri ancak harp sırasında hissedirdi Bugün spor karşılaşmaları bile evlerimize, köylerimize kadar bu rekabet hissini sokuyor Heyecan büyük çoğunluğu sarabiliyor. Radyo veya televizyonda Avrupa'nın falan ülkesinde yabancılarla Türker'in maçını seyreden vatandaşımıza bir bakın ve sonra kendinize sorun : Haberleşme imkanları bu adamın milli şuurunu ne yönde etkilemiştir?

Özetlersek : Medeniyetin millet şuurunu zayıflatacağı iddiası, cemiyet birimlerinin teşekkül şartlarıyla taban tabana zıttır. Bu şartlar incelenirken aynı cins başka birimlerin mevcudiyeti ve bu birimlerin yoğun temasının birim şuurunun teşekkülündeki önemini gördük Medeniyetin sağladığı imkanlar ancak birimlere kendilerine benzer diğer birimlerin mevcudiyetini kuvvetle göstermeğe ve onların biribiriyle temasını yoğunlaştırmaya yarıyor O halde medeniyetin gelişmesi tek başına cemiyet birimlerini zayıflatan bir amil olamaz Tersine, medeniyetin sağladığı imkanlar millet birimini güçlendirir (Medeniyetin gelişmesi kabile, boy gibi küçük birimlerin yerlerini daha büyük millet

birimine terketmelerini sağlar Bu konu biraz sonra ele alınacaktır)

Kozmopolitlik tezi ise cemiyet birimlerinin teşekkül şartlarının üçüne birden zıttır Tek aile, aile şuuruna, tek kabile, kabile şuuruna, tek millet, millet şuuruna varamaz (1 şart) Bir cemiyet biriminde mensubiyet şuurunun teşekkülü evvela aynı cinsten başka birimlerin mevcudiyetine dayanıyordu. «Bütün dünya insanları» biriminin benzeri mevcut olmadıkça bu birimin şuur aşılması mümkün değildir. Bütün insanlık'a benzer birim ne olabilir? İnsan'ın dışında akıllı bir türün mevcudiyeti (1 şart). Bu türün insanlara yoğun teması (2 şart) ve insanlarla bu tür arasında rekabetin doğuşu (3 şart). Bu ancak bir yıldızdan dünyaya gelecek akıllı yaratıklarla mümkün olabilir Kozmopolitler Merihlilerin veya Siriuslular'ın dünyaya gelmelerine kadar programlarını tatil etmek zorundadırlar. Kozmopolitler ikinci bir fırsatı da taş devrinde kaçırdılar: O zamanlarda mesela mamutlar, mesela mağra kaplanları insanlara ciddi rakiptiler. Belki mağra adamı insan cinsine mensup olduğunu çağımız insanından daha kuvvetle hissediyordu. Bugün dünya üzerinde insanla rekabet edebilecek bir tür mevcut değildir.

Özetle : Kozmopolit iddia cemiyet biriminin teşekkülü için gerekli her üç şarta da zıttır

Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi kozmopolit bir dünyayı değil birçok milletin yan yana yaşadığı ve her birinin kendi özelliklerini muhafaza ettiği bir milletler ailesi görünümündeki dünyayı ister Ziya Gökalp bu düşünceyi, «Türkçülük beynelmilelci dir fakat kozmopolit değildir» şeklinde ifade etmiştir. Biz de onun ayrımına sadık kalarak beynelmilelciliğe, enternasyonalizme değil, dikkatle kozmopolitliğe vurduk Ve aynı sözü tekrarlayabiliriz, «Biz beynelmilelciyiz; kozmopolit değiliz!» Ancak «beynelmilel», «enternasyonal» ibarelerinin kavram kargaşası içindeki Türkiye'de manalarına bakılmadan kullanıldığına dikkat edilmelidir. Nitekim beynelmilelcilik ve enternasyonalizm kelimeleri ya Gökalp'in ve bizim ayrımımıza dikkat edilmeden yahut da doğrudan doğruya dünya vatandaşlığı, kozmopolitlik manasına kullanılabilir. Bunlara o zaman karşı; fakat doğru anlamda kullanıldığında taraftarız. Türk'ün tarih boyunca özlediği nizam, Türk sulhu, milletler ailesi görünümündeki bir dünyadır.

ÖZET

Türk tarihi, dinimiz, Türk kültürü, Türk Milliyetçiliği'- nin temelleridir Bu unsurlar sisteme temel olan «tercih»ler esas amilleridir. Dolayısıyla sistemden önce gelirler. Diğer taraftan Türk Milliyetçiliği'nin tarih şuuru aşılama ve eğitimi, din eğitimi ve politikası, kültür eğitim ve politikası sistemin «uygulama» bölümüne aittir. Ancak tarih bu iki özelliği ek bir üçüncü özellik taşır. Sosyolojinin bir laboratuvarı olarak tarih, genel olarak milliyetçilik, özel olarak Türk Milliyetçiliği tercihiyle beliren gayeye varmanın mümkün olup olmadığı konusunu tahkike yarar Tarih, bu yönüyle bu kitapta yer almaktadır.

insanlar - çoğunlukla - cemiyet birimleri arasında millet'i mi tercih edecektir? Bu bölümde tarih, bu soruya cevap vermek için incelenmektedir.

İnsan cemiyetlerinde bütün değer hükümleri mukayeseler sonucunda verilmektedir. Bu yüzden rekabet, cemiyet hayatının temel unsurudur

Bir insani topluluğunun cemiyet birimi olması için üç şart vardır:

- 1) Aynı cinsten başka toplulukların mevcudiyeti;
- 2) Bu toplulukların birbiriyle yoğun temasta olmaları;
- 3) Bu topluluklar arasında menfaat çatışmalarının, rekabetin mevcudiyeti.

Bu şartların üçünün de temelinde rekabet yatmaktadır, ilk ikisi rekabet için gerekli ortamı hazırlamakta, sonuncu ise doğrudan doğruya rekabeti ifade etmektedir. Çeşitli milletlerde millet şuurunun uyanması tarih içinde bu şartların gerçekleşmesiyle mümkün olmuştur.

Bu şartlar tarihin statik izahını teşkil eder. Ancak bunlar bile milliyetçilik aleyhine ortaya atılan iki iddiayı çürütür. Bunlar:

- 1) Medeniyetin ilerlemesiyle millet şuurunun yok olacağı;
- 2) «Dünyadaki bütün insanlar» biriminin sonunda bütün diğer cemiyet birimlerinden daha güçlü bir şuur yaratarak «kozmpolitliksin (dünya vatandaşlığının) doğacağı tezleridir.

Medeniyetin ilerlemesi insan topluluklarının daha yoğun temasına yol açmaktadır. Bu yukarıdaki (1) ve (2), sonunda da (3) şartının gerçekleşmesine sebep olur. Dolayısıyla medeniyetin gelişmesi, iddianın tersine, millet şuurunu güçlendirecek, onu yaratacak tarzda bir tesir yapmaktadır.

Dünya insanlığı biriminin şuur yaratabilmesi için yukarıda verdiğimiz şartların üçü de mevcut değildir. Dünya vatandaşlığı şuurunu ancak insan dışında bir zeki yarattığı insanlarla yoğun temas ve rekabete girişmesiyle doğabilir.

SORULAR – ARAŞTIRMA KONULARI

1) Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nde tarih, İslamiyet, Türk kültürü konuları iki ayrı açıdan ele alınmaktadır. Açıklayınız. Bunlara ilaveten tarihin bir üçüncü yeri daha - bu bölümde incelenen açıdan - vardır. İzah ediniz.

2) Hamasi, hissi milliyetçilik olmadan Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi olamaz. Açıklayınız. His temeli olmayan bir ideoloji mümkün müdür? His niçin «temel»dir? (Cevabınızı cemiyet birimi, tercih, vb kavramlarını kullanarak veriniz).

3) Değer hükümlerinin izafi olması niçin rekabete yol açmaktadır?

4) Medeniyetin gelişmesinin milli hisleri uyandırıp kuvvetlendirmesi konusunda - bu bölümdekilerden başka - misaller veriniz.

IX BÖLÜM TARİH GÖRÜŞÜMÜZ -CEMİYET BİRİMLERİNİN EVRİMİ

BÖLÜMÜN PLAN!

- I - TARİH NEYİN MÜCADELESİ?
- II - TARİH İÇİNDE CEMİYET BİRİMLERİ
- III - EVRİMİN ŞARTLARI -ÜST BİRİM- BAĞLAYICI GÜÇ
- IV - MİLLET VE ÜMMET
- V - MİLLET VE SINIF

I - TARİH NEYİN MÜCADELESİ?

Tarih neyin mücadelesi? Bu suale komünistlerimiz hemen «Sınıfların!» cevabını vereceklerdir, Ferdietçiler (iktisattaki adlarıyla liberal - kapitalistler), «Fertlerin» derler Siyasi ümmetçilerimiz de tereddütsüz, «Ümmetlerin!» diyeceklerdir. Bizim, «Milletlerin!» dememiz gerekirdi.

Aslında bu soru, öyie bir nefeste cevaplandırıla- bilecek basitlikte değil Üstelik, tam objektif de değil Kuruluşunda bazı kabuller var: Önce, tarihin «mücadele»ye dayandığı; sonra da bir tek şeyin mücadelesine dayandığı postülaları bu sorunun içine gizlenmiş İlim metodunu bilmeyen bir kafa için tabii bu meseleler yoktur Böyle kafalar, yani çeşitli skolastik zihniyet tipleri, bu soruyu hemen cevaplandırırılar Ve yanlış cevaplandırırılar

Sorudaki kabulleri ele alalım; Tarih mücadeleye mi dayanır? Belki tamamıyla değil. Hastalık gibi, aşk gibi kolayca «mücadele» diye isimlendirilemeyecek amillerin de tarihe tesir ettiği muhakkak. Fakat, daha önce fertler ve cemiyetlerin değer hükümlerinin çok büyük bir kısmının mukayeseye dayandığını, mukayesenin de tabii olarak rekabeti doğurduğunu gördük Özellikle cemiyet birimleri, varlıklarını rekabete borçludurlar O halde, cemiyet birimlerinin hikayesi demek olan tarih de büyük çapta rekabete, başka bir deyişle, mücadeleye bağlı olacaktır

Rekabet (mücadele) tarihin yegane amili değilse bile temel amilidir»

Sorunun ilk kabulü haklı çıktı İkincisine gelelim: Tarih bir şeyin mücadelesinden ibaret mi? Bu systemsiz sorudaki «şey» kelimesine Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin ışığında bakarsak» «şey» den kastedilenin «cemiyet birimi» olduğu anlaşılır. O halde sistemli soru : «Tarih bir tek cins cemiyet birimlerinin rekabeti (mücadelesi) midir?» tarzında sorulacaktır Komünizmin, siyasi ümmetçiliğin, ferdietçiliğin bu soruya da cevabı «Evet»tir Yalnız bu ideolojiler söz konusu cemiyet birimi cinsi üzerinde anlaşamazlar İlim metoduna dayanan Türk Milliyetçiliği ise yine sorunun muhtevasını araştırır İlk dikkatimizi çeken nokta, «Evet!» cevabının, skolastik metodun tabiatı basit görme kusurunu taşıyabileceğidir Tarihi bir tek cins cemiyet birimleri arasındaki mücadelenin yürütmesi, muhakkak ki, kolay bir izah olacaktır Bu kolaylaştırma, bu basitleştirme acaba vakıayı da gizlemekte midir? Tarihin izahı gibi karmaşık olmasını, zor olmasını beklediğimiz bir konu tek sebeple açıklanabilir mi? Sağduyu buna hemen «Hayır! diyor Yapılması gereken, vakaya, tabiata dönmek; hangi cemiyet birimi cinsinin veya cinslerinin tarihe tesirli olduğunu tespate çalışmaktır

Bu inceleme sırasında yeni bir mesele ile karşılaşacağız : Acaba tarihe müessir olan cemiyet birimi cinsi her zaman ve her yerde aynı mıdır? Yoksa «önemli» sıfatını vereceğimiz birim zaman içinde değişmekte midir? Aynı değişme coğrafya üzerinde de olur mu? Bu araştırmalar bizi, «cemiyet birimlerinin evrimi», «tarihin temel yürütücü amili», «tarihin temel birimi» ve «cemiyet birimlerinin bağlayıcı gücü» kavramlarına götürecektir. Nihayet, yukarıda derinlemesine incelediğimiz «rekabet» kavramının tamamlayıcısı olan «ittifak» konusunu da karşımıza çıkaracak. Sonuçta, skolâstiğin tek sebepli cevabı kadar basit olmayan, fakat kul-lanışlı ve tek sebepçilikten çok daha doğru bir mekanizma bulacağız.

«Fert» birim!', insanın iç içe mensup olduğu cemiyet birimlerinin en küçüğü en tabisidir. Fertler arası rekabetin her zaman mevcut olduğu o derece aşk ki, bunu misallerle izaha lüzum yok. Mağara devrinde de bugün de fertler arasında rekabet vardır ve bu rekabet mutlaka tarihe tesir etmektedir. Bir an için, mesela, sınıflar arası rekabetin çok önemli olduğunu düşünelim. Bu, fertlerin rekabetini durduracak mıdır? Proleter sınıfına mensubiyet şuurunun zirvesini temsil etmeleri gereken komünist partilerinin tarihine bir göz atalım: Tarihin en vahşi ferdi rekabetleriyle karşılaşırız. Stalinin Troçki'yi öldürmekte, Hrutçof Stalin'i silmeğe çalışmakta ve fertlerin kavgası sürüp gitmektedir. Mao putuna yıllarca tapan bir komünist Çin, Mao'nun ölümünden sonra ilk iş olarak onun çevresini ortadan kaldırmaya girişti. Ümmetler içindeki ferdi mücadeleleri dinler tarihine en kısa bir bakışla bile görebiliriz. İslamiyet'te ferdi rekabet, daha dört halife devrinde zaman zaman baş mesele olmuştur. Ferdi rekabetin önemi, ferdiyetçilerin ana tezidir.

«Fert»ten sonra gelen en küçük ve en önemli birim «aile» sonra da «sülale», «oymak», «kabile» ve «boy »dur.

Yukarıda verdiğimiz fertler arası rekabetle ilgili misallerimiz bile yer yer aileler arası rekabetin izlerini taşır. Çin'de bugün temizliğe uğrayanların başında Mao'nun karısı gelmektedir. «Aile» ve «sülale» rekabetinin tarihte en çok rastladığımız tarzı hanedanlar mücadelesidir. Hanedan rekabetinin tarihe tesiri, misallendirmeğe lüzum kalmayacak kadar aşikar. Yukarıda, fertler arası rekabetle ilgili olarak temas ettiğimiz İslamiyetin ilk devirlerinde -Muaviye, Emevi'ler, vs- aile, sülale, kabile mücadeleleri de önemli rol oynar. Orkun Kitabeleri'nde Büge Kaan, Türk boyları arasındaki mücadeleden şikayet eder. Türk tarihinde boylar mücadelesi, Osmanlı devletine kadar süregelmiştir. Hatta, Büyük Selçuklu Devleti'nin kuruluşu ve dolayısıyla bugünkü vatanımızı bile boylar arası mücadeleye borçluyuz. Yirminci asra kadar Türk hakimiyetinde kalan İran'la, Osmanlı'nın mücadelesi ve harpleri fert hanedan - boy - mezhep rekabeti unsurlarını hep birlikte içinde taşır. Aynı şeyler mesela Timur -Yıldırım mücadelesi için de söylenebilir. Bugün Türk dünyasında boylar arası çekişme hala devam etmektedir (Çok şükür, son derece zayıflamış olarak Osmanlı iskan politikası sayesinde Anadolu'da boylar rekabeti hemen tamamen yok olmuş durumdadır. Fakat Türkistan için aynı şey söylenemez).

Ümmetlerin rekabeti ve mücadelesi tarihe hiç tesir etmemiş midir? Tabii ki etmiştir. Hatta bazan ümmetler arası mücadele temel mesele oldu. Asırlar süren haçlı seferleri - daha birçok sebebe dayansalar da - mutlaka ümmetler arası mücadelenin zirveleriydi. Hristiyanlık şuurunu bugün batıda kuvvetle yaşıyor Avrupa - Türkiye münasebetlerinde 20 asırda bile, haçlı zihniyetinin izlerini görmek mümkündür.

Milletler mücadelesinin tarihe tesiri de misale ihtiyaç göstermeyecek.

kadar aşıkâr Milletler mücadelesi asırlardır tarihte baş roldedir. Buraya kadarki münakaşadan çıkan kesin sonuç, tarihi tek cemiyet birimi cinsinin içindeki mücadelelerle açıklamanın yanlışlığı; baştaki sorunun ikinci kabulünün haksızlığıdır İnsanlar, tarih boyunca, mensubiyet şuuru duydukları bütün birimler uğruna rekabete, mücadeleye girmişlerdir Bazen sırf kendi çıkarları için, bazan ailelerinin menfaati, bazen kabileleri adına, bazan da boyları, milletleri adına çabalamışlar, konuşmuşlar, mücadele veya harp etmişler, ölmüşlerdir Mensubiyet şuuru yaratan bütün topluluklar, yani bütün cemiyet birimleri tarihe tesir etmişlerdir İnsan bir şey adına, bir şey uğruna harekete geçer Bütün cemiyet birimleri tarihe tesir etmiştir demek; cemiyet birimi, "mensubiyet şuuru veren topluluk" olduğuna göre; insanı harekete geçiren her kavram, insanı bağlayan her şuur tarihe tesir etmiştir, demektir Bu son ifade tarzı, sonucun sebebini de içinde taşımakta.

Şu halde tarihi tek cins cemiyet birimlerinin rekabeti ile izaha çalışmak, skolâstiğin tabiatı basitleştirmek kusurunu gerçekten taşımaktadır ve yanlıştır

Ancak, buraya kadar sürdürdüğümüz münakaşadan, verdiğimiz misallerden ikinci bir gerçek daha ortaya çıktı. Zaman unsuru Türk tarihinde bir zamanlar boylar arası mücadelenin şiddetli olduğu; bugün zayıfladığımız ifade ettik. Aynı şekilde aile (hanedan) rekabetinin tarihe tesirinin bir zamanlar önemli, günümüzde ise zayıf olduğunu biliyoruz Şu halde, bütün cemiyet birimi cinsleri arasındaki rekabet tarihe tesir etmişse de, birimlerin önemi zaman içinde değişebilmektedir

Bu değişme, bu evrim, nasıl oluyor Niçin oluyor?

Bu soruların cevabını verebilmek için «ittifak» kavramını ve mekanizmasını anlamamız gerekir:

İnsanlığın en iptidai çağlarından bu yana süregelen rekabet bir taraftan medeniyetin gelişmesine yol açarken, diğer taraftan medeniyetin gelişmesi ve nüfus artışı da rekabetin tarzına tesir etmiştir En eski çağlarda nüfus çok seyrek ve yegane ulaşım imkanı yürümekti O çağ insanı, ancak çevresindeki birkaç kişiyle temas edebiliyordu Bu şartlar altında en önemli rekabetin fertler ve aileler arasında olması beklenir Nüfus artıp, temas yoğunlaştıkça rekabetin şiddetlenmesi tabiidir. Bu şiddetlenme, mücadeleyi sürdürenleri müttefikler aramaya itecektir Şiddetlenen aileler rekabetinde, aynı sülaleden gelen aileler birbirlerinin tabii müttefikidir ve bu ittifak gerçekleşecektir Aileler mücadelesinden sonra tabii olarak gelecek safha sülaleler rekabetidir Daha önce esas mücadele fertler ve aileler arasında iken şimdi ağırlık noktası sülaleler rekabetine kaymıştır Birincisi hala devam etmektedir Aynı sülale içindeki fertler ve aileler yine rakiptir Fakat mücadelenin şiddetlenmesi ve sülalelerin tümüyle işe karışması, aile, fert çekişmelerini ikinci plana itmiştir Nüfusun yoğunlaşması, temasın artması ve rekabetin şiddetlenmesini bir adım daha ileri götürürsek, zorlaşan şartlar altında sülalelerin de müttefik aradıkları görülecektir Bir ortak ataya bağlanma veya başka sebepler, aslında müttefik arama mecburiyeti, sülaleleri bir araya getirecek; bu yeni ittifaktan oymaklar doğacaktır Bundan sonraki adım, oymak ittifaklarından kabilelerin ve nihayet kabile ittifaklarından boyların doğuşudur Kabile ve boy biriminin önemli olduğu dönemlere geçişte nüfusun artışı ve rekabetin sertleşmesi ile birlikte ulaşım imkanlarının artışı da rol oynayacaktır Bu yeni imkan, atın ehlileştirilmesiyle doğar Bu ulaşım vasıtasının devreye girmesiyle

temas ve rekabet birdenbire artmıştır Nihayet boylar arası rekabetin şiddetlenmesiyle teşekkül edecek ittifak millet birimini doğuracaktır (Burada iki noktaya dikkat etmek gerekir: Birincisi birimler, şuur yaratmadan da mevzunular Sülale şuuru yokken de fiilen sülale vardı. Bunun gibi, millet şuuru doğmadan da mesela Türk milleti denilebilecek bir insan topluluğu vardı Biz millet «doğmuştur» derken, bu topluluğun şuurlanması; yani cemiyet birimi haline gelmesini kastediyoruz İkinci husus, yukarıdaki fert - aile - sülale - oymak - kabile - boy - millet sırasının ille bu şekilde evrim mecburiyeti olmadığıdır Şartlar bir veya birkaç ara kademenin atlanmasına sebep olabilir Mesela bugün Afrika'da kabileden doğrudan doğruya millete geçilme eğilimi vardır Yine şartlar, bu safhaların bazılarını atlatırken, araya bambaşka safhalar da koyabilir Doğruluğunu koruyan şey, gene! evrimdir}

Önemli mekanizmayı böylece yakalamış bulunuyoruz Burada iki nokta çıktı: Birincisi ittifak olayı ve mekanizması İttifakın, tarihte rekabetle yan yana geliştiğini ve rekabetin tamamlayıcısı olduğunu görüyoruz İkincisi (ve asıl netice) ise, şartlara ve zamana göre, tarihte başrolü oynayan birimin değişebilmesi Bu değişimin er geç millet birimine varacağını ilerde göreceğiz

Tarihin herhangi bir anında tarihe en kuvvetli tesiri yapan rekabet hangi cins birimler arasında oluyorsa o birim cinsine «tarihin temel birimi» ve o rekabete «tarihin temel yürütücü amili» diyoruz.

En eski çağlarda fert ve aile tarihin temel birimleri, bunlar arasındaki mücadele de tarihin temel yürütücü amili idi Ancak bu çağların tarihi bize aksetmemiştir bile. Bunlara tarih öncesi - yazının bulunmasından önceki çağlar - diyoruz. Ancak, ana hatlarıyla özetlediğimiz gelişme dünyanın her noktasında aynı anda olmadığı için, tarih öncesi cemiyet yapısının misallerini bugünün dünyasında bile bazı iptidai topluluklarda görüyoruz. Afrika'da ve Avustralya'da - günümüzde hızla ortadan kalkmakta olan - kabile, hatta kabile öncesi oymak - aile devirlerini yaşayan iptidai topluluklar var. Daha sonra tarihin temel birimi sülale, temel amili de sülaleler arası rekabet olmuştur Zaman geçtikçe bu sıfatlar oymağa, kabileye, boya geçmiştir

Nihayet, asırlardan beri ve günümüzde tarihin temel birimi milleti, temel yürütücü amili de milletler Mücadelesi'dir Aşağıda «bağlayıcı güç» ve «üst birim» kavramlarının verilmesinden sonra millet'in gelecekte de bu sıfatı koruyacağı ortaya çıkacaktır.

III - EVRİMİN ŞARTLAR! - ÜST BİRİM - BAĞLAYICI GÜÇ

Mücadele şiddetlendikçe rekabet - ittifak mekanizması tarihin temel birimini değiştiriyor En eski çağlarda fert ve ailenin taşıdığı «temel birim» sıfatı, bu evrimin sonunda millet'e geçmiş Acaba millettten sonra da değişme devam edecek midir? Milletler ittifakı daha büyük bir birim yaratacak mı? Bu yeni birimler, arası rekabet tarihin temel yürütücü amili, bu yeni birim de temel birim olacak mı?

Bu soruların cevabını vermek için cemiyet birimlerinin tarih içindeki evrimini daha yakından incelememiz gerekiyor

Önce şuna işaret edelim: Skolastik kafa bu noktada da tembelleşir; rahatlar Şu ana kadar söylediklerimizi kabul etse bile bundan sonraki incelemeye devam etmek istemez Çünkü mantığı tatmin olmuştur O- nun için önemli olan da vakıa ve gerçek değil, mantık olduğuna göre artık tatile çıkabilir Öyle ya : Tarihin değişen bir temel yürütücü amili ve temel birimi var.

Bu değişme (evrim) küçük birimlerden başlayıp (fert ve aileden) büyük birimlere doğru gidiyor, (milletle kadar) O halde mesele hallolmuştur Bu iş böyle sürüp gidecek demektir Herhalde birkaç asır sonra millet ittifakları yeni bir şey doğuracak İsmi ne ola ki? «Süper millet» mi destek? Birkaç asır sonra da süper millet ittifakları süper - süper milleti doğurur ve mantığımız rahatlar

Halbuki ilim metodunu kullananlar bütün bu kavramların (birim, temel birim, ittifak, rekabet, temel yürütücü amil gibi) ve ortaya ç*kan evrim mekanizmasının vakıanın izahına yaradığını, vakıanın yerine geçmeyeceğini bilir Aslolan vakiadır, objektif olaylardır, tabiattır Biz, önce mantığımızla cemiyet birimlerinin evrimini tespit edip sonra bunu vakiaya uygulamıyoruz Hele vakiayı bu yolda zorlamaya hiç çalışmıyoruz Tersine, evrimi bize vakiaya gösteriyor Sırf Avrupa'da 200-300sene öncesine kadar, Türklerde ise yaklaşık 800 - 1000 sene öncesine kadar evrim mekanizması işledi diye bunun ilanihaye devam edeceği iddiasında bulunuyoruz Bu ilim değil, mantık olur Tıpkı, «Dere çay oluyor, çay nehir oluyor, nehir deniz oluyor, denizler birleşip okyanus oluyor O halde bir gün okyanuslar da daha büyük bir süper okyanusa akacaklardır!» saçmalığı gibi Bilimsel sosyalistler tam bu tip bir saçmalığın içine düşmüşlerdir. Vakiayı inceleyip teoriyi kurmak (sonra da devamlı sınamak) yerine, önce mantıklı teorilerini kurmuşlar, sonra da vakiayı buna uydurmağa çalışmışlardır Diyalektik dedikleri, diyalektik meteryalizim dedikleri ve ilmin yerine koymağa çalıştıkları romantik felsefeye göre «hareket esastır» «Tarih sınıfların mücadelesinden ibarettir» Önce bu vecizeler ilan edilir, sonra da vakiaya uygulandığı söylenir: İlkel komünal toplumda ferdi mülkiyet doğmuştur Mülk sahipleriyle sahip olmayanların mücadelesi köleci toplumu yaratmıştır Efendi - köle mücadelesi feodal toplumu doğurmuş Derebeyi - burjuva mücadelesi de kapitalist toplumu Nihayet burjuva - proleterya mücadelesi sosyalist topluma yol açacakmış Peki sonra? Bilimsel sosyalist, «Tamam, hepsi bu kadar!» diyemez Çünkü «hareket - çelişki esastır», «tarih sınıfların mücadelesidir» tezlerini temel kabul etmiş Ön

ce bunları söylemiş «İşte bu kadar!» dediği anda teorisinin temelleri sarsılır Bilimsel sosyalist, şimdi ya bize sosyalist cemiyette birbirinin kanına susamış iki sınıf göstermeğe mecburdur- yahut da bilimsel sosyalistlikten vazgeçmeğe Yani bilimsel sosyalistlerimiz için okyanuslar da mutlaka akıp bir süper okyanusa dökülmek mecburiyetindedirler Hakikaten bu mesele bugün komünistlerin baş problemlerinden biridir Sınıf mücadelesini kabul etseler devletleri yıkılır, kabul etmeseler fikir sistemleri! Aslında bu noktadan çok önce gerçekten kopmuşlardı Fakat bir ortaçağ papazı yobazlığıyla vakiadan tamamen kopuk bir münakaşayı kemal-i şiddetle sürdürüyorlar Bugüne kadar verebildikleri tek çözümsü cevap: «Evet, sosyalist toplumda da sınıf çelişkisi vardır ama bu, uzlaşmaz bir çelişki değildir!» Peki neden? Uzlaşmazlıklar KGB'ye havale edildiği için mi?

Biz, kendi incelememize dönelim: Cemiyet birimlerinin evrimi millet safhasından sonra da devam edecek mi? Yukarda kullandığımız misale göre bu soruyu: «Millet çay gibi, ırmak gibi bir ara kademe mi; yoksa okyanus gibi bir son safha mıdır?» şeklinde ifade edebiliriz

Önce evrimin iç mekanizmasına bakalım Mesela boy biriminden niçin millet birimine geçiliyor da ümmet birimine değil? Veya kabile

ittifakları r için boy ve millete geçiyor da mesela «bölge halkı» birimine değil?

İlk tespit edebileceğimiz nokta şu: Rekabet - itti' fak mekanizmasının niteliğinden ötürü evrim daima daha kalabalık birime doğru olmaktadır Nitekim sülale aileden, oymak sülaleden, kabile ve boy oymaktan, millet de boydan daha büyük birimlerdir. Çünkü küçülme yönünde, zayıflama yönünde bir ittifak anlamsızdır, ittifak güçlenmek için yapılmaktadır; zayıflamak için değil. Rekabetin sertleşmesi, ulaşım vasıtalarının gelişmesi gibi sebeplerin yol açtığı evrim hor zaman küçük birimlerden büyüklere geçişi sağlayacaktır. İçinde ittifak edilen yeni birime, bir öncekinin üst birimi diyoruz Bu tarife göre aile ferdin, sülale ailenin, oymak sülalenin nihayet millet boyun üst birimidir.

Temel birimin evrimi üst birime doğrudur.

Ancak bu ifade de sorularımızın cevabı değil. Sadece tarif vermek suretiyle bir kolaylık sağlıyor Şimdi cevaplandırmamız gereken asıl soru şu şekle girdi : üst birimin nitelikleri nelerdir? Bir birimin', kendinden küçük diğer bir birime üst olabilmesi için ne gibi şartlar lazımdır? Ve nihayet: Milletin üst birimi var mıdır?

Ümmet de millet de boy'dan kalabalık birimler Fakat millet üst birim olmuş, ümmet olamamış Büyük bir coğrafya parçasında yaşayan insan topluluğu, yani büyükçe bir «bölge halkı» kabile biriminden daha kalabalık olabilir. Fakat «bölge halkı» üst birim olamamış Bu sıfatı oymak ve boy almışlar.

Meseleyi çözmek için «cemiyet birimi» kavramına bir daha bakalım: Mensuplarında şuur yaratabilen, mensubiyet şuurunu aşılabilen insan topluluklarına «cemiyet birimi» diyorduk Şuur yaratamayanlar da bu sıfattan mahrum kalıyorlardı. Mensubiyet şuurunu ise bazı müştereklerin yarattığını biliyoruz. Mesela millet birimini incelerken bu müşterekleri tek tek saymıştık: Dil, kültür, din, soy- vatan, tabiyet, ülkü, tarih, menfaat Bunlar, milleti yaratan müşterekler Diğer cemiyet birimlerinde de başka müşterek unsur demetleri bulunur. Mesela ümmet biriminde din asıl müşterektir. Fakat dil, soy, vatan, tarih vs unsurları yoktur Cemiyet biriminin bağlayıcı gücünü sağlayan, fertlere birime mensubiyet şuurunu veren bu müşterekler Biz bu hususları bir insan topluluğunun cemiyet birimi olup olmaması bahsinde inceledik Ancak orada esas aldığımız konu bir toplulukta bağlayıcı gücün bulunup bulunmamasıydı. Kuvveti değil Yani, bağlayıcı güç var mı, yok mu diye baktık O bahiste bağlayıcı güç iki değerlikliydi: Ya sıfırdı yahut sıfırdan farklı. Üst birim kavramını değerlendirebilmemiz için şimdi, bağlayıcı gücün farklı cemiyet birimlerinde farklı kuvvetlerde bulunduğunu kavramak lazım Cemiyet birimlerin! İzafi bağlayıcı gücünden bahsetmemiz lazım.

Bir an için söz konusu olan bütün cemiyet birimlerinin birbirine göre (İzafi) bağlayıcı güçlerini bildiğimizi kabul edelim. O zaman evrimin nasıl olacağını tahmin edebiliriz. Eğer biri diğerinden kalabalık iki birim varsa ve büyük olan birimin bağlayıcı gücü küçüğe göre daha kuvvetliyse, büyük birim üst birim olacaktır. Tersine, büyük birimin bağlayıcı gücü küçüğünkinden zayıfsa, büyük birim, kalabalıklığına rağmen üst birim olamayacaktır. Küçük birimler bağlayıcı gücü zayıf bir büyük birimde ittifak etmez. Üst birim, bağlayıcı gücü kendini meydana getiren küçük birimlerden daha kuvvetli olan büyük birimdir. O halde biraz önce bizi tatmin etmeyen ifadeyi, incelememizin ışığında tekrarlayalım:

Temel birimin evrimi, bağlayıcı gücü daha yüksek büyük (kalabalık) birime doğru olmaktadır.

Cemiyet birimlerinin evriminin incelenmesinde son safhaya gelmiş bulunuyoruz Elimizde nüfusça küçük bir B birimi ve B'lerin ittifakından meydana gelebilecek bir büyük A birimi olsun A'nın bağlayıcı gücü B'ninkinden yüksekse, A üst birim olacaktır Ve B'ler A'da ittifak edeceklerdir Eskiden tarihin yürütücü amili B'lerin rekabeti iken ve B temel birimken şimdi

bu sıfatlar A'ya geçecektir Yok, A birimi, B'den büyük olduğu halde bağlayıcı gücü daha küçükse A üst birim olamayacaktır Evrim, Aya doğru yeni bir adım atamayacaktır

Yukarıdaki A ve B harfleri yerine birim imleri koyarsak bir dizi misal elde edebiliriz Kabile sülaleden büyüktür Eğer kabilenin bağlayıcı gücü de sülaleninkinden büyük veya en az ona eşitse ittifak şartlar! Gerçekleştiğinde (rekabet arttığında, ulaşım imkanları kabilelerin birbirini tanımalarına ve temasına müsaade edecek seviyeye geldiğinde) sülaleler kabile birimi içinde ittifak edecek; temel birimlik vasfı sülaleden kabileyeye geçecek; insanlar artık rekabetlerini kabileler halinde teşkilatlanarak sürdürecektir B yerine boy, A yerine millet'i koyarsak yeni bir misal elde edebiliriz Bu misalde de, birincideki gibi büyük birimin bağlayıcı gücü küçüğünkinden üstün veya en az ona eşit çıkmış; büyük birim üst birim olmuş ve evrimin bu adımı da yürümüştür Buna karşılık B yerine kabile, A yerine bir bölgenin halkını koyarsak evrimin yürümediği bir misal elde ederiz Aynı bölgede oturmak, umumiyetle aynı kabileyeye mensup olmaktan daha/j3Ü- yük bir bağlayıcı güç teşkil etmemiş ve evrim yürümemiştir Bölge halkı, kabileyeye üst birim olamamıştır.

Peki, birimlerin bağlayıcı güçlerini birbiriyle nasıl mukayese edeceğiz?

- Birimleri yaratan müştereklerin şuur uyandırma güçlerini karşılaştırarak Dil gibi, din gibi, soy gibi, vs müştereklerin şuur uyandırma kabiliyetlerini karşılaştırarak. Fakat bu da öyle kolay bir iş değil. Bir cemiyet biriminin bağlayıcı gücü, onu yaratan müştereklerin mensubiyet şuurunu aşılama güçlerinin toplamıdır diyebiliriz. Ama bu «toplam», herhalde aritmetik bir toplama işlemi değil. Üstelik her bir müşterekin, mesela bir sayı olarak şuur verme gücünü de bilmiyoruz, ölçemiyoruz Bunu yapabilseydik işimiz kolaylaşır. Mesela dil'in şuur yaratma gücü 17'dir; soy birliğinin 13'tür, vs diyebilseydik.

Bu noktada iki yol tutulabilir Birisi ilim metodunun, diğeri İse skolastiğin yolu Skolastik, falan müşterekin, diğerinden daha büyük bir şuur uyandırma gücüne sahip olduğunu uzun mantık zincirleriyle, bazı genellerden dedüksiyonla, büyük otoritelerin demeçlerine atıflarla ve bol miktarda boş lafla İspatlamaya çalışacaktır İlim metodu ise, gerek müştereklerin şuur güçlerinin mukayesesinde, gerekse cemiyet birimlerinin bağlayıcı güçlerinin karşılaştırılmasında vakıyı gözler Bu gözlem, sosyoloji incelemeleriyle ve sosyolojinin bir laboratuvarı olan tarih araştırmalarıyla yapılır Millet, boy'un üst birinaidir Neden? - Tarih bunu gösteriyor! Bu kısa cevap, en çetrefil, en zanaatkarane mantık oyunundan daha değerli ve daha doğrudur.

IV- MİLLET VE ÜMMET

Ancak, bizim tespit ettiğimiz evrim mekanizması eğer gerçekten ilmi

bir değer taşıyorsa bazı tahminler yapabilmelidir Misal olarak milletle ümmeti alalını ve, «Ümmet, 'milletin üst birimi olabilir mi?» diye soralım Bugün tarihin temel yürütücü amili olan milletler mücadelesi ilerde bu sıfatı ümmetler mücadelesine terk edebilir mi, temel birim millet yerine ümmet olabilir mi? Aynı dine mensup milletler daha büyük "ümmet" birimi içinde siyasi bir birlik sağlayıp, insanlar rekabetlerini ümmet teşkilatı altında yürütebilir mi? Siyasi ümmetçilerin hepsine «Evet!» diyecekleri bu sorulara teshillerimizin ışığında bakalım: Milletın müşterekleri nelerdir? - Dil, kültür, din soy, vatan, tabiyet ölkü, tarih ve menfaat unsurları Peki ümmetinkiler? - Din unsuru Acaba hangi müştereklerin toplam gücü büyük? Ümmetin yegane müşteregi olan din, millet biriminde de mevcut Buna ilaveten millete ümmette bulunmayan başka bağlayıcı unsurlar da var O halde milletın bağlayıcı gücü ümmetinkinden fazladır Bir an için kendimizi siyasi ümmetçinin yerine koyalım ve bu sonuçlan tenkide çalışalım : Siyasi ümmetçilik gerçekleştikten sonra vatan birliği - bu sefer ümmetin vatanının birliği - doğacaktır O halde «vatanı» millet biriminin lehine unsurlar arasından çıkaralım Tabiyet, menfaat ve ölkü unsurları için de bir an için aynı şeyi yapalım (Tam doğru olmasa da) Geriye değiştirilemeyecek, hiçbir izahla ortadan kaldırılamayacak dil kültür, soy ve tarih unsurları kalıyor Bunlar milletın lehine Diğer tarafta ise hem millette hem de ümmette bulunan din müşteregi var Bu mukayese, ümmetin millet üst birim olamayacağını göstermektedir.

Cemiyet birimlerinin evrimine ait teorimizin vardığı sonuç, vakıa tarafından doğrulanmakta mıdır?

- Bugüne kadar milletlerin, ümmet ittifakı içinde ayrılmamak üzere birleştikleri görölmemiştir

Semavi dinlerin geldiği zamanlarda dünyanın birçok yerinde oymak, kabile, boy devirleri yaşanıyordu Fakat siyasi ümmetçilerin umduklarının aksine, ümmet bu birimlerin bile yerini alamamış, kabile ve boya karşı üst birim olamamıştır Mesela İslamiyet'in daha ilk çağlarında, dört halife devrinin hemen arkasından kabile, hanedan, boy birimleri rekabeti birinci plana çıkmıştır. Ümmet biriminin temel birim olmaya en çok yaklaştığı zaman, haçlı seferleri devridir. Hatta o devirde ve bu seferlerin cereyan ettiği coğrafya üzerinde ümmet'in temel birim olduğunu bile iddia edebiliriz. Fakat bu oluş o zaman ve yerle sınırlı kalmış, boya geçiş veya millete geçiş gibi kalıcı olmamış, alt birimler lehine bozulmuştur. Haçlı seferleri sırasında Latinler'in seferi bırakıp Bizans'ı işgal etmeleri, Bizans hanedanının Trabzon'a kaçışı, bu seferlerin doruğunda bile hanedan, soy mücadelesinin ön plana çıktığını gösterir. Nihayet, birinci dünya harbi sırasında Araplar'ın müttefiklerle birlikte Osmanlıya saldırması, millet biriminin önemine ve siyasi ümmetçiliğın vakıa karşısında mağlubiyetine son misalidir.

V - MİLLET VE SINIF

Ana sorumuzu bir daha tekrarlayalım: Milletın us t birimi var mıdır? Milletten büyük hangi birimler var?

- Bütün insanlık, ümmet, sosyal sınıf ve (belki} blok Kozmopolitlerin gayesi olan «bütün insanlık» in «birim» olmadığını, uzaylılar gelip bizimle rekabete başlayıncaya kadar da olamayacağını VIII bölümde gördük Ümmet cemiyet birimidir Fakat millete üst birim olmadığını az önce tespit ettik. Geriye blok ve sosyal sınıf kalıyor

Blok, mücadele içinde zaman zaman ihtiyaç duyulan - sürekli olacağı ilan edilse bile - geçici siyasi, askeri, İktisadi ittifaklardır Aslında bir cemiyet birimi değildir. Dünya harplerinde ne bir Alman, ne bir Japon, ne de bir İngiliz, Amerikalı, Fransız, «Ben mihfir devletlerinin aslan bir mensubuyum», «Ben, itilaf devletlerinin yılmaz bir savaşçısıyım!», «Ben ittifak devletlerinin yenilmez askeriyim; ne İyi» diye düşünmemiştir. Bu ittifaka Almanya için; İngiltere, Fransa, Japonya için girildiğini düşünmüştür. Nitekim bütün bu ittifaklar kavga bitince dağılmışlardır. Bugün de bir «Nato'ya mensubiyet şuuru», bir «Varşova paktına bağlılık hissi» veya «AET'cilik şuuru» yoktur Bu cins ittifakların (ittifak için ittifakların, yani sırf siyasi, askeri ve İktisadi sebeplerle yapılan anlaşmaların) meydana getirdiği topluluk olan blok kısa devrelerde varlığını sürdürmekte ve gayeye erişildikten veya gayeye erişilemeyeceği anlaşıldıktan sonra dağılıp gitmektedir. Nitekim belli bir mücadele sırasında belli bir blokta olan bir milletin, az sonra, dünya siyasetindeki değişikliklere, milletler mücadelesinin gösterdiği yeni özelliklere göre eski müttefiklerinin karşısında bambaşka bir bloğa girdiği tarihte defalarca görülür.

Biz, bloğu önemli gördüğümüz için değil, milletten kalabalık topluluklar listesi eksik kalmasın diye münakaşamıza dâhil ettik.

Son olarak «sosyal sınıf milletin üst birimi midir?» diye soralım Bilimsel sosyalistlerimizin dünyası buna verilen müspet cevap üzerine kurulur Menfi cevap ise millet biriminin dere-nehir-deniz değil okyanus olduğunu, yani cemiyet birimlerinin evriminde son safha olduğunu İspatlayacaktır Çünkü sınıf da millete üst birim değilse millet tarihin teme! Birimi olmağa ebediyen devam edecek demektir Tarihin temel yürütücü amili milletler mücadelesi olarak kalacak demektir

Sosyal sınıflar millete üst birim olabilir mi?

Önce cemiyet birimlerinin evrimi teorimizle bu soruya cevap arayalım Sonra cevabımızın doğruluğunu tahkik için vakiya, tarihe müracaat edelim.

Bir kere sosyal sınıf milletin bütünü değil, bir parçasıdır Bugüne kadar gözlediğimiz geçişlerde içinde ittifak edilen üst birim, kendini meydana getiren birimlerin bütün fertlerini ihtiva ediyordu Aileden sülaleye geçişte sülale, içinde birleşen ailelerin bütün mensuplarını kapsıyordu

Oymaklar kabile içinde birleşirken oymakların hiçbir mensubu bu yeni birimin dışında kalmamıştı Benzer şekilde boy, kendinde birleşen bütün kabileleri ve nihayet millet de içinde birleştirdiği bütün boyları sarıyor, kimseyi birlik dışında bırakmıyordu Halbuki müstakbel bir sınıf üst birimi, milletlerin ittifakı olmayacaktır Milletlerin parçalanıp, içlerindeki bir cins sınıf - bilimsel sosyalistlerin umuduna göre proleterya sınıfı ittifak edecektir. Sınıfın bir üst birim olma şansı cemiyet birimlerinin evrimi mekanizması içinde daha bu noktada yok oluyor. Eğer milletlere bir üst birim doğacaksa, bunun sertleşen mücadele şartları içinde milletler ittifakı şeklinde belirmesi gerekir. Milletler böyle bir işi güçlenmek için yapacaklardır Halbuki proleterya üst birimi, tam tersine, milletlerin zayıflamasını gerektiriyor.

Bu açıdan vakiya bakalım:

Marksizm aslında, bu zorluğu göremezdi Çünkü ona göre proleter diktatoryasına geçiş anında proleterya, millet içinde ezici bir çoğunluk teşkil edecekti. Nüfus birkaç kapitalistle milyonlarca proleterden ibaret kalacak, bütün orta sınıflar yok olacak, bu arada köylü de toprak işçisi haline gelecekti Bilimsel sosyalizmin tahminleri

tutsaydı, yani bu fikir sistemi «bilimsel» yerine «İlmi» olabilseydi, dünya proleteriyasının birleşmesi milletin pek öyle parçalanmasını gerektirmeyecekti Yeni ittifakın dışında kalanlar ancak birkaç kapitalist olacaktı Marks'ın bütün gözlemi 19 asırda biraz Alman ve büyük çapta İngiliz fabrikaları, özellikle Engels'- in babasının tekstil fabrikasından ibaret kaldığı için bu yanlış tahminler normal karşılanabilir Halbuki orta sınıf yok olmamıştır Köylü yok olmamıştır Memur ve teknik adamların sayısı tam aksine artmış ve bunlar gün geçtikçe cemiyetin daha büyük bir kesimini teşkil etmişlerdir Nihayet anonim şirketler ve küçük sermayeleri bir araya getirmenin diğer yollarıyla mülkiyet birkaç elde toplanmak yerine tam tersine yaygınlaşmış; sermayedar - sermayesiz ayrımı manasızlaşmıştır Bu söylediklerimiz özellikle gelişmiş memleketler için doğrudur Mesela anonim şirketler ve çok ortaklı teşebbüsler bir Almanya, bir Japonya, bir ABD'de -yani Marks'ın tam tersini beklediği sanayileşme seviyesinde- mesela bir Türkiye'ye nazaran çok daha fazladır Bu gerçek karşısında rahatlıkla, «Proletaryanın birleşmesi milletin parçalanması demektir; cemiyet birimlerinin evrimi mekanizmasında ise bu tip bir geçiş yoktur», diyebiliriz.

Bilimsel sosyalistlerin umdukları sınıf üst birimi, gerek teoride, gerekse pratikte, rekabet - ittifak sürecine uymamaktadır

Şimdi bir an için bu uyumsuzluğu görmemezlikten geelim ve dünya proleteriyası biriminin millettten daha büyük normal bir cemiyet birimi olduğunu kabul edelim. Bildiğimiz gibi dünya proleteriyasının üst birim olabilmesi için bu da yetmez Onun bağlayıcı gücünün milletinkinden kuvvetli olması gerekir.

Öyle midir?

Milletin müştereklerini bir daha sıralayalım: Dil, kültür, din, soy, vatan, tabiyet, ülkü, tarih ve menfaat Bunlara karşılık dünya proleteriyasının kefesinde -, o da bilimsel sosyalistlerin iddiasına göre - sadece menfaat var. Aslında bu kefe de boştur Akli başında hiç kimse bilimsel sosyalizmin resmi felsefe olduğu ülkelerin işçilerinin diğer ülke işçilerinden daha iyi durumda olduğunu, yani menfaatlerinin daha iyi korunduğunu söyleyemez (Eğer gözleyebilirse ve eğer gözlemlerini namusluca aktarabilirse). Bu netice yalnız gelişmiş ülke işçileri için değil, mesela Türkiye'deki işçiler için de doğrudur. Aslında soruya en sıhhatli cevabı komünist ülke işçileri verebilirler. Ama ne bizim sormamıza ne de onların cevap vermesine müsaade ediliyor Bizim gözleyebildiğimiz Berlin'in etrafındaki duvar ve fırsat buldukça batıya sığınan sporcular, ilim adamları ve diğer kaçaklar

Bu gerçekleri de bir yana bırakalım Bir an için komünist ülke işçilerinin refah içinde yüzdüklerini kabullenelim Bilimsel sosyalistler kendi kefelere menfaati koymakta ve bunun hepsinden ağır basacağını söylemektedirler Bu materyalist felsefelerinin en tabii hakkı ve sonucudur: Yani dilin, kültürün, dinin, soyun, vatanın, tabiiyetin, ülkünün, tarihin ve millet hayatı içindeki menfaatin, proleter diktatoryasının proleteriyaya sağlayacağı menfaat yanında hafif kalacağını iddia ediyorlar Hatta, milletin müştereklerinin proleter enternasyonalinde yok olacağını, aslında bu müştereklerin bile menfaatler tarafından yaratıldığını söylüyorlar

Tarihe bakalım Vakıyı gözleyelim: Millet şuuru mu, proleteriyaya mensubiyet şuuru mu güçlü? Hangisinin bağlayıcı gücü üstün?

Milli menfaatlerle (kendilerini dünya proleteriyasının temsilcileri ilan edenlerin değerlendirmelerine göre) proleter sınıfının menfaati

ilk defa II Komünist Enternasyonalı devrinde çatıştı Enternasyonal dünya proletaryasını I Dünya Harbine girmemeğe davet ediyordu.

Sonuç: Her milletin içindeki komünist partisi, düşman milletin «gerici» olduğunu ilan etti ve kendi parlamentosunda harp harcamaları lehinde oy kullandı (Sanayileşememiş, dolayısıyla doğru dürüst proleter- yası olmayan iki ülke, Rusya ve Sırbistan hariç) Alman ve Avusturya komünistleri Çarist despotizmle karşı karşıya olduklarını söyleyerek harbi desteklediler. Fransa, İngiltere ve Belçika da «Prusya militarizmine karşı» harp lehine oy kullandılar! Düşünün ki Marks'a göre proleterya en çok bu ülkelerde güçlüydü!

Gerek bu bozgunlar, gerekse artan sefalet ve yok olan orta sınıf teorilerinin iflası Lenin'e emperyalizm teorisini ilham etti Çağın mücadelesi (bilimsel sosyalist terminolojide «baş çelişki») emperyalist milletlerle proleter milletlerin mücadelesiydi!

Teori buydu ama gerçek, milletler mücadelesinin bilimsel! sosyalistler tarafından kabulünden ibaretti Adına ne derlerse desinler emperyalizm teorisi, bilimsel sosyalistlerin milletler mücadelesine boyun eğmeleri anlamını taşır.

Rusya'da ihtilal oldu ve ilk bilimsel sosyalist devlet doydu İhtilalin heyecanı geçince Rus komünistleri için acayıpliğini fark ettiler. İhtilal sanayi ülkelerinde beklenirken hala tarım ülkesi olan Rusya'da gerçekleşmişti Rahatsız oldular ve samimi teorisyen Troçki, Almanya'da ve diğer ülkelerde ihtilal olmazsa Rus ihtilalinin tehlikeye düşeceğini ilan etti Rusya'nın vazifesi dünya devrimi için çalışmak olmalıydı. Fakat Rusya'nın menfaati teoriyle tenakuz halindeydi O tarihlerde aktif olarak dört bucakta ihtilal kışkırtıcılığı yapan bir Rusya'nın hesabı derhal görülürdü Stalin'in Alman, İngiliz vs (yani proleteryanın çoğunlukta olması gereken ülkeler) proleteryasına pek öyle itimadı yoktu ve devletini Marksist teori için tehlikeye atamazdı. Troçki önce Rusya'dan sürüldü, sonra da Meksika'da katledildi. Rus milli menfaatleri dünya proleteryanın menfaatlerini yenmişti. Buna da bir isim bulundu İsim babası Stalin'dir: «Tek ülkede sosyalizm» Anlamı: Kendi devletinin yeterli gücü yoksa başka milletlerin işine burnunu fazla sokma! Yani, «Rusya'nın menfaatlerini koru!»

Arkadan ikinci dünya harbi başladı Ve nasıl başladı? Nazi Almanyası ile komünist Rusya'nın ittifak edip Polonya'ya saldırmalarıyla Halbuki Nazizm ve faşizm, komünistlere göre kapitalizmin son «aşaması» ve proleteryanın en büyük düşmanı idi Olayın manası : Nazi ve faşistlerle işbirliği yapmak pahasına da olsa Rus menfaatlerini koru, Rus imparatorluğu'nu kur! Cephede «Dünya sosyalizmi için ölünüz!», «Stalin için ölünüz!» sloganları ve kızıl bayraklar vardı Fakat Rus generalleri kısa zamanda gerçeğin farkına vardılar: Aslan proleter ordusu proleterya için ölmeğe hiç de razı değildi Kızıl bayraklar gerekli morali sağlamıyordu. İşin şakaya gelir tarafı da yoktu, Herhalde Marksist teoriyi iyi bilmeyen Alman proletaryası (!) Rus proletaryasını silip süpürüyordu. Önce tatbikatta, sonra da teoride gerekli değişiklikler yapıldı. Sloganlar değişti : «Büyük Rusya için ölünüz!», «İsa için, Meryem için ölünüz!», «Suharov için, Kutuzov için ölünüz!» (Napolyon ve Türk harplerinin kahramanı generaller) Ardından kiliseler açıldı, ikonlar her zaman olduğu gibi yeni den cepheye sürüldü Stalingrad'da Rus proletaryası (!) ikonların gölgesinde savaşıyordu artık! Sırası gelmişken, ihtilalin Sovyetlere milli marş ettiği «Enternasyonal »in güftesi de değiştirildi Aslı, Uyan ey dünyanın lanetle damgalanmış açları, köleleri! Diye başlayan marş şimdi (ve bugün de Rusya'da) :

«Büyük Rus Ulusu'nun perçinlediği Özgür cumhuriyetlerin parçalanmaz birliği yaşasın halkların iradesiyle kurulan Yüce ve güçlü Sovyetler Birliği»

Şeklinde sokuluyordu Yani Rus milli marşı şekline! Uygulamadaki bu değişikliğin teoriye yansımaları iki kelimelik bir isim icad edilerek halledildi: Harp komünizmi! Manası: Proletaryayı boş ver; Rus milli menfaatlerini koru!

Harpten, sonra başka ülkelerde de ihtilaller oldu (!) Tesadüfe bakın ki bu ihtilaller hep Rus ordularının ülkeye girmesiyle olgunlaşıyordu Ve Doğu Almanya'ya, Macaristan'a ve Çekoslovakya'ya proleter şuurunu «perçinlemek» için Rus tankları gönderiliyordu Buna da bir isim bulundu : «Bir sosyalist ülkede sosyalizm tehlikeye düşerse diğer sosyalist ülkeler müdahale eder» Yani «Brejnev doktrini» Manası : Rus milli menfaatlerini ve Rus İmparatorluğunu koru!

Bu sırada yeni bir sosyalist devlet doğuyordu : Çin İşte dünya proleteryanının birliğine doğru, millet birimi yerine proleteryanı ikame etmeğe doğru yeni bir ümit Ama öyie olmadı'-Çin, Avrupa peykleri gibi kolay yutulur bir lokma değildi. Marksist teoriye göre proleterya diktatörlüğünün egemen olduğu bu iki devletin hemen birleşmeleri beklenirdi. Tersine, araları gittikçe açıldı Çinli'ler Ruslar'a, «Sosyal emperyalistler!», «Revizyonistler!» diye küfrederken, Ruslar Çin'i «sol sapma» içinde ve iptidai görüyorlardı. Bütün bu lafların manası : Ruslar Rus menfaatlerini, Çinliler Çin menfaatlerini korusun ve dünya proieteryasının canı cehenneme!

İkinci dünya harbi ve Çin hikayelerine bizim açımızdan önemli iki olayı daha ilave edelim : Stalin harpten sonra Kırım Türkleri'ni Nazi'lere yardım ettikleri gerekçesiyle toptan, çoluğu, çocuğu ve proleteryanı ile birlikte, yurtlarından attı. Çin'in kendisini toparlamaya başlaması sırasında Doğu Türkistan Kazak Türkleri'nden on binler, çolukları, çocukları ve proleteryanları ile birlikte yeni teeessüs eden proleter cennetini bırakıp dövüğe dövüğe Çin'den çıktılar. Bu göç Türkiye'de sona erdi.

Ve bütün bu anlattıklarımızın gören gözler için anlamı : Komünizmin hakim olduğu ülkelerde dahi milli menfaatler ve milletler mücadelesi ön plandadır. Gerçek olan milletlerdir!

Şimdi, yurdumuzdaki komünistlere bakınız : En sık kullandıkları ve en başarılı olan sloganları hangileridir? Dünya proleteryanına ast olanlar mı yoksa milli hislere hitab eden «Bağımsız Türkiye!» mi? Gençlerimize ve akıl yaşı küçük ihtiyarlarımıza dünya proleteryanından dem vurarak mı başarı sağlıyorlar yoksa Türkiye'ye yönelen dış tehlikelerden Amerikan emperyalizmi veya Mao'cuların bangır bangır bağırdıkları Rus emperyalizmi- bahsederek mi? Mao'cularımız en çok ne üzerinde duruyor? Ezilen işçiler mi yoksa ezilen «halklar» mı? Sınıf şuurunda mı başarı kazanıyorlar yoksa - yapma bile olsa - azınlık ırkçılılığı şuurunda, Kürtçülük kışkırtmasında mı?

Proleteryanın üst birim olacağını savunanlar, sistemlerinin propagandasında bile milli hislere hitab etmek mecburiyetinde kalmaktadırlar!

Gerek teorimiz, gerekse vakıa sınıf biriminin millet birimi karşısında üst birim olabilme imkanının bulunmadığını gösteriyor.

Millet karşısında diğer üst birim adayları da daha önce elendiğine göre Türk Milliyetçiliği Fikir Sistemi'nin tarih tezinin neticesini bir daha tekrarlayalım : Asırlardır, bugün ve gelecekte, tarihin temel birimi millet, tarihin temel yürütücü amili de milletler mücadelesidir

ÖZET

Her ideoloji, tarihin, kendi tercihi olan birimin mücadelesinden ibaret olduğunu iddia eder Bu iddialarda söylenmeden kabul edilen iki pustüla vardır:

1) Tarihi mücadele tayin eder

2) Tarihi tek tip birimin (tek cemiyet birimi cinsinin) mücadelesi tayin eder Bu iki kabulden birincisi büyük çapta doğrudur: Rekabet (mücadele) tarihin yegane amili değilse bile temel amilidir İkinci kabul o derece doğru değil Tarihi tek sebebe bağlamak skolastiğin tabiatı basit görme eğiliminin bir sonucudur.

Bütün cemiyet birimleri tarihe tesir etmiştir Halen mevcut bütün birimlerin rekabeti de tarihe tesire devam etmektedir. Ancak çağa ve yere göre bu cemiyet birimi cinslerinden birinin mücadelesi diğer mücadeleler yanında çok daha büyük ağırlık kazanmıştır. Bu önemli birimin cinsi zaman içinde değişmiştir. Bu değişme rekabetle yan yana düşünülmesi gereken ittifak mekanizması sayesinde olmuş Tur. Nüfusun artışı, ulaşım imkanlarının çoğalması rekabeti şiddetlendirir. Birimler rekabetin şiddetlenmesiyle kendilerine müttefikler ararlar Birimler ittifakı daha kalabalık yeni birimlerin teşekkülünü sağlar ve temel mücadele bu büyük birime doğru değişir Tarihin herhangi bir anında tarihe en kuvvetli tesiri yapan rekabet hangi cins birimler arasında oluyorsa o birim cinsine «tarihin temel birimi» ve o rekabete «tarihin temel yürütücü amili» diyoruz

Temel birimin evrimi üst birime doğrudur Üst birim bağlayıcı gücü, kendini meydana getiren küçük birimlerden daha kuvvetli olan büyük birimdir Birimlerin bağlayıcı gücü, onları, yaratan müştereklerin şuur uyandırma güçlerini karşılaştırarak mukayese edilebilir Bu mukayese kolayca yapılamıyorsa ilim metodu cevabı vakiyaya başvurarak aramamızı gerektirir Bu durumda vakiyayı gözlemek, tarihi incelemek demektir

Ümmet'in müştereki dindir Bu müşterek, millette de vardır Ancak millette buna ilaveten başka müşterekler de mevcuttur O halde ümmet, millete üst birim olamaz Tarih de bu sonucu doğrular

Geçici amaçlar için kurulan siyasi «iktisadi ve askeri ittifaklar ve bunların geniş şekli ilan «blok»lar millete üst birim olamaz Tarih de bu sonucu doğrular

Sınıf, millettten daha kalabalık olabilir Ancak sınıf «temel birim» vasfını alamaz Bunun iki sebebi var:

1) Cemiyet birimlerinin üst birime doğru evriminde her ittifak, içinde ittifak edilen birimlerin tamamını kapsıyordu Halbuki sınıf içinde ittifak, millet'in bir kısmını dışarıda bırakıyor.

2) Sınıfın bağlayıcı gücü milletinkinden küçüktür Çünkü - bilimsel sosyalist iddiaya göre-sınıf İktisadi menfaat müş- tereğine sahiptir, iddia edilen bu tek müşterek milletin müştereklerinden güçlü değildir Tarih de bu sonucu doğrular.

Böylece millettten daha kalabalık bütün birimlerin millete üst birim olamayacağını gördük («Bütün insanlık»ı VIII Bölüm'de incelemiştik)

O halde millet evrimin son safhasıdır. Asırlardır, bugün ve gelecekte, tarihin temel birimi millet, tarihin temel yürütücü amili de milletler mücadelesidir.

1) Fert, aile, sülale, oymak, kabile, boy, ümmet, birimlerinin müessir olduğu tarihi olaylara dair misaller veriniz

2) Geçici ittifaklar ve blok için söylenenleri AET (Ortak Pazar) üzerinde misallendiriniz. Milli müştereklerle AET müştereklerini bağlayıcı güç açısından karşılaştırın.

3) Ümmet millete üst birim olamaz Fakat millet içinde ayrı ümmetlerin bulunması milli birliği tehlikeye atabiliyor Tarihten ve günümüzden misaller veriniz.

4) Bilimsel sosyalistler propagandalarını mümkün merteye milli hislere dayandırırılar. Türkiye'deki propagandalarından misaller veriniz.

